

Hoofdstuk 12: Over oorzaken en gevolgen.....	2
Een ABC-theorie.....	2
12.1. Oorzaken en gevolgen, buiten de Bijbel.....	2
Toeval.....	2
12.1.1. Een godsoordeel	4
Een wereld van goed-en-kwaad	5
Een gestolen geitje	5
Het vuur der waarheid	6
Een zombie.....	7
Zigeunermagie.....	8
Het oordeel van een dode	8
De sterkste wint.....	9
12.1.2. Een taboe: een bijzondere geladenheid	10
Het heilig is gevaarlijk.	10
Allerhande tegenslagen	11
12.1.3. Een onbestemd en bezonken gevoel.....	12
Een zekere fataliteit.....	12
De Kombai	13
12.1.4. Een nederdaling ter helle.....	14
Een minimale uittrekking	14
De geesten verzoenen.....	14
Overleden mensen	14
Een soort van röntgenmachine	15
Het gelijke kent het gelijke.	16
12.1.5. Karmische oorzaken.....	17
Herbelichaming of reïncarnatie.....	17
Een blinde.....	17
Een lamme.....	18
12.2. Oorzaken en gevolgen, in de Bijbel	19
12.2.1. Een Godsoordeel	19
Een immanente sanctie.....	19
Een inventaris.....	20
David en Betsabee.....	20
Mene, tekkel, ufarsin.....	21
Drie anonieme getuigenissen: Een eerste getuigenis.	22
Een tweede getuigenis.....	23
Een derde getuigenis.	23
Wie eet en drinkt, eet en drinkt zich een oordeel.	24
12.2.2. Een taboe: een bijzondere geladenheid	24
Een anonieme getuigenis.....	25
Zij verdubbelde haar gebeden.	26
Wat is er met jou gebeurd?.....	26
12.2.3. Een onbestemd en bezonken gevoel.....	27
Je brengt mijn zonden in herinnering.....	27
Zielestof wil zich gelijk verdelen.	28
Uw zonden zijn u vergeven.....	29
Het kwaad definitief opslorpen.	30
Een anonieme getuigenis.....	31
Een genezer vertelt.	33

12.2.4. Een nederdaling ter helle	33
12.2.5. De erfzonde	35
Een wonde wil niet genezen.....	35
Iets in de diepere ziel.....	36
Repercussie	37
Erfzonde en reïncarnatie	38
Voor sommigen bid ik niet.....	40
12.2.6. Het Bijbelse oordeel	40
Het individuele oordeel	41
Het laatste oordeel.....	41
Het oordeel van God staat te lezen in de individuele aura van de mens zelf.....	43
12.3. Oorzaken en gevolgen, enkele getuigenissen	43
12.3.1. De goudzoekers	43
De aanloop	43
De gelegenheid.....	44
Als bloed over het goud	44
Heer God in de hemel, Gij oordeelt.	44
12.3.2. Kelekele.....	44
Andranga, de wotsi.....	44
Ook Kamba stond op zijn bruid.	45
De hut was leeg.	45
Zij zwoeren zich te wreken.	46
Misschien had Kelekele gelogen.....	47
12.3.4. Zij is erin voor altijd.....	47
Gij, blanken, hebt een andere God dan wij.	47
De wraak zou des te zoeter zijn.....	48
12.3.5. Zie eens waar ik nu ben.....	49
12.4. Over oorzaken en gevolgen: samengevat	50
Literatuurverwijzing Hoofdstuk 12	52

Hoofdstuk 12: Over oorzaken en gevolgen

Een ABC-theorie.

De mens is van nature nieuwsgierig, voor alles wat er gebeurt, willen we een oorzaak zoeken. Van alles wat we beginnen, weten we graag waartoe het ons leidt. Het vorige hoofdstuk toonde echter aan dat de menselijke rede wel wikt, maar dat heel dikwijls het lot beschikt. Iets kan in het tegendeel omslaan, men weet nooit vooraf hoe een dubbeltje rollen zal. Het lijkt wel een ABC-theorie (2.3.). A staat dan voor de oorzaak, C voor het gevolg. De oorzaak A zou ons rechtlijnig naar C moeten brengen. Maar er is een mysterieuze B, een invloed die we zelden onder controle hebben, een soort van zwarte doos die heimelijk voor een soort omleiding zorgt. Dat maakt dat het eigenlijke resultaat afwijkt van het beoogde doel. Profaan kunnen we het ‘toeval’ noemen. Sacraal spreekt men wel eens van een ‘godsoordeel’. Het thema van dit hoofdstuk is nu juist die mysterieuze B.

12.1. Oorzaken en gevolgen, buiten de Bijbel

Toeval

Het thema ‘toeval’ kwam al ter sprake (5.1.2.). Zo is een normaal verloop steeds voorspelbaar. Een trein die 100 km per uur rijdt is na een uur rijden, 100 km verwijderd van de plaats van vertrek. Ook de weg van een ijsblok die van een gletsjer breekt, of de route van een

schip dat vertrekt, is in principe vooraf te berekenen. En dus ook een eventuele aanvaring van beiden. De moeilijkheid is dat wij niet over alle gegevens beschikken die hierbij een rol spelen. Onze menselijke kennis is hiervoor veel te beperkt. Omdat we die hele complexe samenlopen van betrokken invloeden niet kennen, of beter: niet kunnen kennen, spreken we van ‘toeval’. Maar objectief gezien, in een ‘ontologisch’ kader, zoals dat heet, heeft alles zijn reden, en bestaat het toeval niet. Praktisch dus wel.

Om de grillen van het lot enigszins de baas te kunnen, richt de religieuze mens zich tot ‘hogere’ machten, tot geesten en goden. Via mantische en wichelende technieken tracht hij toch iets van de toekomst te onthullen. Zo richtte de vorst van Israël (2.4.) zich tot zijn vierhonderd zieners om zich te informeren over de uitslag van de nakende strijd (1Kon 22: 20/2). Zo wil men de goden gunstig stemmen in de hoop gespaard te blijven van heel wat moeilijkheden. Zo blijkt ook dat heel wat huidige wereldleiders zich laten bijstaan door wichelaars in het nemen van belangrijke politieke beslissingen. Zo had Stalin (net als Brezjnev en Jelsin) een magisch begaafde genezeres op wie hij regelmatig een beroep deed. Zo vond men in zijn nalatenschap boeken over magie die hij van aantekeningen had voorzien. Het communisme mag dan al een materialistische filosofie voorstaan, zo materialistisch ingesteld was de top van de toenmalige Sovjetunie zeker niet. Ook hier geldt blijkbaar het gezegde “luister naar mijn woorden, maar kijk niet naar mijn daden”. Na de dood van president Fr. Mitterrand (1916/ 1996) lekte uit dat de Franse astrologe Elisabeth Teissier hem jarenlang bijstond in zijn politieke beslissingen. Zo doen tegenwoordig nog vele presidenten, dokters, zakenlui, advocaten en geleerden. Meestal verzwijgt men het omdat men bevreesd is belachelijk gemaakt te worden of “om uit de gemeenschap van collega’s” gestoten te worden.

Wie zich met de astrologie inlaat, komt onder de invloed van de wezens die met de sterrenbeelden verbonden zijn en zich in de harmonie der tegengestelden situeren. Deze wezens voldoen aan de nieuwsgierigheid van de mensen die hen raadplegen maar ze voelen zich jammer genoeg niet gebonden door een gewetensvolle christelijke ethiek. Zij gaan eigenzinnig te werk, geheel buiten het domein van de H. Drie-eenheid. Ze zijn echter zeer machtig. Vandaar ook hun invloed. De Bijbelse traditie heeft altijd gewaarschuwd voor de “astrale wezens” juist omdat zij een ijdel gedrag vertonen. Zij willen steeds zelf het lot der mensen bepalen, zonder met de H. Drie-eenheid en de decaloog rekening te houden.

Zoals in het vorige hoofdstuk over de harmonie der tegengestelden al werd aangehaald, zegt Kristensen, *Verzamelde bijdragen tot kennis der antieke godsdiensten*¹, dat de wil van deze godheden het noodlot was, goddelijk maar onmenselijk. Rechtvaardig waren de godheden niet. Zij verloochenden de wetten die zij zelf hadden vastgesteld. Het volk voelde zich onderworpen aan de demonische goden. Met hun opgang en ondergang. Er was geen absolute wanhoop, maar evenmin absolute hoop. Wel een eindeloze wisseling van beide. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de grote antiek-Griekse tragici zoals Aischulos, Sofokles en Euripides in hun toneelwerken overvloedig geput hebben uit die bizarre harmonie der tegengestelden. In een leven, dat door wisselvallige en humeurige goden beheerst wordt, gaan hun helden dikwijls op een tragische wijze ten onder.

Toch verwoorden sommige andere Griekse denkers al een heel andere visie. Anaximander (-610/-546) meende dat datgene wat alle dingen begrijpelijk maakt, zich in het fijnstoffelijke situeert. Van hem bezitten wij de oudste wijsgerige Griekse tekst. Hierin zegt hij: “de oorsprong van alles wat bestaat ligt in het fijnstoffelijke, in dat wat alles doordringt en waarin de dingen noodzakelijk ook vergaan. Zij verschaffen elkaar genoegdoening voor hun ongerechtigheid, dit, volgens de rechtsorde, eigen aan de tijd”. Tot zover Anaximander. Zijn visie getuigt van een

archaïsche religie-opvatting: de ‘zijnden’ (blijkbaar denkt hij: ‘de mensen’) begaan ‘ongerechtigheden’ die moeten hersteld worden. Dit alles volgens een soort ‘gerechtshof’, dat hij de naam ‘tijd’ geeft. Men ziet dat volgens hem het blinde toeval niet het laatste woord heeft, maar dat de mens ooit een verantwoording voor zijn daden zal moeten afleggen.

Ook Plato meent dat wij behoren te leven als mensen die ervan overtuigd zijn dat wij een onsterfelijke ziel hebben. Deze zal, nadat zij het lichaam verlaten heeft, een rechter ontmoeten en gestraft worden als zij misdaden bedreef. Dat is ook de reden waarom het erger is onrecht te bedrijven dan onrecht te ondergaan. Maar, zo betreurt Plato, de mens die het goud van de ziel niet bezit en slechts op geld en materiële rijkdom uit is, hoort dit niet. Het leven na de dood betekende voor Plato, zoals voor zovelen, ingewijd in de Griekse mysteriën, inderdaad niet zonder meer zaligheid: “Al wie hun eden eer aandeden, komen bij de geëerde goden, in ‘n tranenvrije ruimte te recht, terwijl de anderen ‘n last te verwerken krijgen die geen aanblik verdraagt.

Wie tot driemaal toe het aan kon, aan beide zijden verblijvend, de algehele ziel van ongerechtigheden vrij te houden, geraakt langs de weg van Zeus tot aan de burcht van Kronos: daar waaien de briesjes rond het eiland der gelukzaligen, schitteren van goud de bloemen, nu eens van lichtende bomen op de oever, dan weer van bomen door het water geveld.” Meer nog; volgens Plato² kiest de ziel zelf - en niet een god of de goden - alvorens opnieuw in een lichaam te incarneren, haar toekomstig aards leven. Gevolg: “Hoe meer ‘n ziel zich op aarde inzet voor inzicht en gerechtigheid, des te beter zal zij, onder de leefwijzen, wier modellen haar, in de andere wereld, bij het begin van ‘n nieuwe levensloop, ter overweging voorgelegd worden, weten te onderscheiden en te kiezen wat niet de bedrieglijke schijn van de glans in zich draagt.”

En de “Hermitage papyrus” uit het Egyptische middenrijk (-2025/ -1700) verwoordde lang voor Plato eenzelfde gedachte: “Ga met rustige tred naar de andere wereld. Je weet dat het hof dat overtreders berecht, niet welwillend is op het moment dat het een oordeel velst over de verdorven mensen en daarbij zijn functie vervult. Wee de zondaar, als de aanklager goed op de hoogte is. Vertrouw niet op lengte van jaren, want zij beschouwen de hele levensduur als één enkel uur. Wanneer een mens na zijn dood blijft leven, stapelen zijn daden zich naast hem op. Wat er is, is er dan voor alle eeuwigheid. Wie het veroordeelde in praktijk brengt, is een dwaas. Maar hij die de andere wereld bereikt zonder misdaden, zal daar als een god voortbestaan.”

Voor de Bijbelse mens wordt die demonische kringloop van opgang en ondergang verbroken met de komst van Jezus.

12.1.1. Een godsoordeel

De religie heeft een eigen methode om haar geldigheid te toetsen, en wel door het resultaat van haar daden na te gaan. De methode heet sinds eeuwen het “oordeel van god”. Homeros en de oude Grieken spraken van een ‘atè’. Wie tegenover een god een fout beging kon zich aan één of ander onheil verwachten. De aard van de misstap lokt ofwel door een ingreep van een hoger wezen, ofwel geheel automatisch, een sanctie uit.

Voor de nominalistische visie, die niet aan het bestaan van godheden gelooft, is een godsoordeel uiteraard onzin.

Zowat alle archaïsche, antieke en klassieke culturen zijn vertrouwd met het begrip ‘godsoordeel’. Zo vermeldt H. Rüdiger, *Griechische Lyriker*³ (Griekse dichters), de dichter Pindaros van Kunoskefalai (-518/ -438), die het grote oordeel over de zielen uitspreekt: “Armzalige gestorvenen boeten dadelijk hun schulden uit. Doch de edele geesten maken na hun dood een lastenvrij leven door. Al wie hun eden eer aandeden, komen bij de geëerde goden, in

‘n tranenvrije ruimte te recht, terwijl de anderen een last te verwerken krijgen die geen aanblik verdraagt.’”

Een wereld van goed-en-kwaad

Bij alle occulte praktijken kan men het magisch aanwenden van energieën beschouwen als het middel om het beoogde doel te bereiken. Overwegend dat hierbij telkens hogere wezens betrokken worden, kan men zo elk magisch werk als een soort van godsoordeel beschouwen. Zulke oordelen getuigen echter niet steeds van een hoge ethiek of van een herstel van onrecht. Men kan elke lotsworp en elke tegenlotsworp als een goddelijke ingreep zien. Zo het verhaal van de kleine Richard, die een appel kreeg van Jane Brooks (7.4.4.) en na het eten ervan, zwaar ziek werd. Een goddelijke ingreep geldt eveneens bij het werk van hexe Petra (7.4.2.). Volgens haar zeggen, verwondde zij haar slachtoffers met behulp van “ein Geist”. Ook de roof van “het binnenste van het kind” (10.4.) kan als een godsoordeel beschouwd worden. Hierbij stal de heks Sewawela de fijnstoffelijke energie van een kind, maar ze werd er op haar beurt ook van beroofd. Het verhaal van de concertzangeres (7.3.1.) wijst in diezelfde zin. Haar leraar beroofde met behulp van zijn goden, de zangeres van haar stem, omdat ze zijn lessen niet langer wilde volgen. Marguerite Gillot vertelde ons over de larvae (7.4.5.) die haar beloerden, over de wijze waarop de baby het slachtoffer werd en hoe de dame die de larvae schiep, uiteindelijk de weerbots van haar magie onderging. Ook het verhaal van Dr. Teutsch - een patiënte eiste zijn liefde - en de tegenlotsworp (7.4.6.) getuigen van een beladen toestand, die gevaarlijk is wanneer daar niet op een bevoegde wijze wordt op ingegaan.

Van een lotsworp en een tegenlotsworp getuigt eigenlijk ook het werk van iedere sjamaan (6.4.). Het feit dat iemand ziek wordt, betekent in die axiomatic, dat een godheid hem of haar ziek maakt. Dat kan men beschouwen als de lotsworp. Het feit dat de sjamaan die godheid verzoent en zo genezing bereikt, is eveneens een soort van godsoordeel, nu als tegenlotsworp. Men merkt hierin de dualiteit, het bestaan van goed-en-kwaad, in een wereld die steeds harmonie der tegengestelden vertoont.

De moeilijkheid bij zulke oordelen is dat niet de meest ethische, wel de sterkste het haalt. Als we de term ‘godsoordeel’ inderdaad definiëren als een ingrijpen van een godheid naar aanleiding van een misdaad, dat merken we dat de term ‘misdad’ in een omgeving die zowel goed als kwaad vertoont, ons geen juist criterium bezorgt. De term ‘godsoordeel’ is hier inhoudelijk zo algemeen gedefinieerd, zodat de omvang ook zeer ruim wordt.

Geven we nog enkele steekproeven van godsoordelen buiten de Bijbel. Ofschoon hierbij het religieuze element niet steeds vermeld wordt, is het toch steeds latent aanwezig. De magiër of heks die een oordeel velt, doet dit uiteraard op een magische wijze. Wat inhoudt dat helpers, de goden en de geesten, er noodzakelijk bij betrokken worden. De getuigenissen die we verder zullen vermelden, getuigen echter wel van enig ethisch besef..

Een gestolen geitje

A. Gatti, *Bapuka*⁴, beschrijft een merkwaardig godsoordeel. Het gebeuren speelde zich af in het toenmalige Noord-Rhodesië. Gatti zegt dat het oordeel getuigt van een opvallende wijsheid, een psychologisch doorzicht en een grote magische kracht van de Afrikaanse tovenaars. Vatten we samen.

Op een morgen stelt Gatti vast dat vier van zijn boys niet uit hun tent komen opdagen. Wanneer hij ze opzoekt, merkt hij dat ze een zieke indruk maken. Hun gezicht en ogen zijn gezwollen. Ze zijn bezweet en tegelijk rillen ze van de kou. Een vijfde boy, die niet ziek is, verzekert Gatti dat de tent vol boze geesten is. Gatti behandelt hen met kinine en aspirine, doch

hun toestand verergert. Net wanneer hij hulp wil zoeken, komt een oude man aangewandeld. Het is diezelfde man die een paar dagen geleden twee van zijn geitjes zocht. Hij gaat recht naar de tent waar de zieken liggen, bekijkt ze even en zegt: “ik kom diegenen bezoeken wiens handen vol boze geesten zijn”. Hij maakt een paar danspassen en prevelt enige magische woorden. Dan werpt hij een snuifje poeder in de lucht. Hij herhaalt dit nog twee keer. Het lijkt hem niet nodig de zieken te onderzoeken. Aan één blik heeft hij genoeg.

Uit zijn antilopenhoorn neemt hij een haar. Hij streelt er een paar keer het voorhoofd van elk van de vier boys mee. En plots is het geblaas van een geitje te horen. Het komt - merkwaardig genoeg - niet van buiten, wel uit de krampachtig verwrongen mond van de kleinste van de vier zieke boys. Viermaal herhaalt de toverdokter dit strelen met het haar, en viermaal herhaalt zich het gemekker als van een geit. Dan gaat hij naar buiten en wacht.

Tot Gatti's verbazing komen twee van zijn boys uit de tent. Hun gezicht en hun ogen zijn vrij van zwellingen. Ze kijken Gatti en de tovenaar beschaamd aan, en verdwijnen in de bosjes. Een kwartier later zijn ze er weer, elk een blatend geitje in de armen. “Zij wisten ervan, maar zij zijn niet de dieven”, murmelde de tovenaar. “Daarom gaat de ziekte aan hen voorbij. Maar bij de twee die in de tent liggen, zal het nog een hele dag duren vooraleer ze van hun pijnen zullen verlost zijn. Zo zullen ze in de toekomst eerst eens nadenken.” Dan gaat de tovenaar met zijn geitjes heen. De toestand van de twee zieke boys blijft slecht. Bijna bewusteloos liggen ze ook de hele volgende dag in hun bed, terwijl de zwellingen van hun ogen en lippen onverminderd aanhouden. Tot plots, vierentwintig uur later, ze gezond en wel en zonder zwellingen uit hun tent te voorschijn komen. Ze kijken Gatti schuld bewust en verveeld aan, mompelen een goedendag en beginnen vervolgens aan hun dagelijkse taak.

Tot zover dit verhaal. Merken we nog op dat de tovenaar een paar danspassen maakte en enige magische woorden prevelde. Dat is zijn vorm van gebed. Hij wendt zich hierbij tot zijn geesten. Ook zijn danspassen activeren fijnstoffelijke energieën en maken deel uit van het ritueel.

Het vuur der waarheid

Vatten we een tweede getuigenis van A. Gatti, in *Het wilde Zwarte hart*⁵, samen. Gatti bevindt zich te Narwa, in de Serengeti (Tanzania), met 9 blanken en 33 Negro-Afrikanen. Negen dollar was van Mohammed, de kok, gestolen. Na enig nadenken blijven Shaffi, Ali, Idi, Issa, Asmani en Baruku als verdachten over. Mohammed stelt aan Gatti voor de zaak door Mwandana, de grote mganga (opm.: een magiër) te laten oplossen. Deze gebruikt het “vuur der waarheid”, een magisch procedé. Gatti gaat er op in en laat Mwandana roepen. De tovenaar gaat aan het werk, en dit sober en zonder maskerade of ritueel vertoon. Wat bewijst dat het wezen van magie elders dan in opsmuk of ‘liturgie’ ligt.

Nadat allen schuld ontkennen, verhit Mwandana een ongeveer 20 cm. lange spijker in een vuurhaard. Uit zijn kalebas haalt hij vervolgens een doekje en smeert zijn linkerhand in met een groenachtig vloeibaar plantenmengsel. Dan zegt hij: “deze zalf beschermt enkel de onschuldige”. Tot driemaal toe drukt hij seconden lang de gloeiende spijker tegen zijn linkerhandpalm. Dan legt hij de spijker weer in het vuur. Vervolgens wrijft hij de rechterhand over de linkerhandpalm. Geen enkel spoor van verbranding is te zien.

Dan volgt de vuurproef. Eén voor één komen de verdachten aan. Mwandana eist een eed “bij Allah en al wat heilig is” dat men met de diefstal niets te maken heeft. Dan smeert hij bij elke verdachte wat zalf over de linkerhand en drukt er vervolgens de spijker hard tegen aan.

Zodra de laatste man zich aan de proef heeft onderworpen, roept Mwadana alle zeven bij zich. Hij onderwerpt iedere handpalm aan een nauwkeurig onderzoek en kijkt ook telkens strak in de ogen van de man wiens hand hij vasthoudt. Geen enkele hand vertoont echter de grote blaar, het merkteken van de schuld.

Mwadana wrijft over hun handpalmen. Dan slaat hij vier handen weg. Hij concentreert zich daarop op de drie overgebleven handen: die van Shaffi, Asmani en Idi. Shaffi gromt: “Je doet mij pijn, oude man! Je weet dat ik onschuldig ben”. De magiër veert plots recht en roept: “Beken uw schuld. Zeg waar jij het geld hebt verstopt. Nu”! Vlug wilden de twee anderen verdwijnen. “Blijf”, gebiedt de tovenaar hen en zegt: “Jij hebt ook allebei een meened afgelegd. Kijk maar!” Het godsoordeel begon zich nu te voltrekken. Gatti getuigt: “Ik heb het toen met eigen ogen gezien. Ieder van ons die erbij was ook. Uit de hand van Shaffi groeide langzaam, doch verschrikkelijk, een enorme blaar die alle verkleuringen ineenvoegde en toen omhoogtrok en zijn hand afschuwelijk vervormde. Hetzelfde, maar in mindere mate, was het geval met de handpalm van Asmani en Idi. Wij zagen het en de drie slachtoffers zagen het. Uit hun eigen hand groeide de rechtspraak van het waarheidsvuur. Zij stonden als verlamd en konden de opgezwollen hand niet sluiten om de gruwel te verbergen.

De enige die zich niet uit het veld liet slaan was Mwadana zelf. Hij drukte zijn wijsvinger hard tegen Shaffi's borst: “Zeg dat jij het geld hebt gestolen!” Shaffi had alles en iedereen doorstaan. Nu echter schrompelde hij in elkaar. Met verbaasde ogen staaarde hij op de nog steeds groeiende blaar op zijn hand. “Ja” fluisterde hij schor. “Ik heb het geld weggenomen.” Daarop greep Mwadana Idi 's misvormde hand en snauwde: “Jij, jij hebt hem geholpen”. Waarop Idi : “Ik hielp het verstoppem”. Asmani bekende eveneens: “Ik heb het enkel gezien”. Mwadana tot Shaffi: “Het geld. Ga en haal het!” Met gebogen hoofd haalde hij het van onder een grote rots, dicht bij de woonwagen van Gatti en gaf de bankbiljetten aan Mohammed terug. Die avond waren wij allen erg stil, aangeslagen door wat een kleine tovenaar had te zien gegeven.

Een zombie

Haïtianen beweren dat zombies mensen zijn die tot willoze ‘automaten’ omgevormd werden (6.1.2.). Het slachtoffer leidt vanaf dan een soort van vegetatief leven, en werkt bijvoorbeeld op een boerderij met een ongelooflijke werkkraft, maar heeft geen besef van zijn verslaafde en ontmenselijke toestand (11.3.4.).

Verwijzen we naar Wade Davis, *De slang en de regenboog*⁶. Wij zijn 1982. Davis is een student in etnobotanie, en specialiseert zich in de planten der Indianen. Hij krijgt van zijn prof aan de Harvard University, de opdracht in Haïti te onderzoeken hoe men van een mens een zombie maakt. Men veronderstelt dat dit geschiedt door middel van een gif waardoor een mens schijndood wordt. Men meent ook dat zombificering heel wat meer is dan slechts een sensationele inbeelding voor griezelfilms. Davis vertrekt en onderzoekt. Hij verhaalt van een zekere Clairvius Narcisse, wiens overlijdensbewijs dateert van 1962. In 1980 wandelt Narcisse echter in levende lijve op de markt van l' Estère. Davis zegt: “Fysiek leek hij mij in goede conditie. Hij sprak langzaam maar duidelijk. Toen hij over zijn ervaringen aan de tand gevoeld werd, vertelde hij over zijn begrafenis. Hij herinnerde zich dat hij, gedurende de gehele beproeving waarbij hij tot zombie werd, bij bewustzijn was geweest. Hij was echter volkomen verlamd, en had zijn zuster horen huilen. Hij herinnerde zich dat zijn arts hem dood had verklaard. Zowel tijdens als na zijn begrafenis had hij voortdurend het gevoel dat hij boven zijn graf zweefde. Dat was zijn ziel geweest, zo beweerde hij, die klaar was voor een reis. Maar de ‘bokor’ de wijman of zwarte magiër had deze reis onderbroken. Hij wist niet meer hoe lang hij in het graf had gelegen toen ‘zij’ kwamen. Zij hadden zijn naam genoemd en hem opgegraven.

Hij had trommels gehoord, en de bokor horen zingen. Hij had nauwelijks iets kunnen zien. Zij hadden hem vastgegrepen en hem met een sisalzweep geslagen. Daarna hadden zij hem gebonden en een prop in de mond geduwd. Hij was door twee mannen te voet weggevoerd. De halve nacht hadden zij in noordelijke richting gelopen. Totdat zij een andere groep mensen waren tegengekomen die Narcisse onder hun hoede hadden genomen. Zij hadden enkel 's nachts gelopen. Overdag hadden zij zich verborgen. Zo was hij door de ene groep mensen aan een andere groep overhandigd. Tot hij op de suikerrietplantage was terecht gekomen. Die zou twee jaar zijn thuis zijn. Tot zover het verhaal van Narcisse.

Waarom deze getuigenis hier vermelden? Enerzijds om op het werkelijke bestaan van zombies te wijzen, maar anderzijds om het godsoordeel te vermelden dat de aanleiding was om van Clairvius Narcisse een zombie te maken. In zulke culturen, ook in Afrika, is er een soort van niet-officieel gerechtshof aan het werk. Het tracht een zekere publieke orde te handhaven, en dit met religieuze middelen. Als iemand de grenzen van de geldende moraal al te veel overschrijdt, als iemand bijvoorbeeld op een opvallende en storende wijze de vrouwen lastig valt of andere misdrijven pleegt, dan komen de ouden van de stam samen. Ze besluiten eventueel om van de ordeverstoorder een zombie te maken. De bokor met behulp van zijn geesten, schakelt die man uit. Dat is het godsoordeel. Iemand maakt het in zijn of haar samenleving veel te bont, en ondergaat als gevolg hiervan een magisch oordeel.

Zigeunermagie

Verwijzen we naar “het toverei” (7.4.3.) waarbij de zigeunerin een oneerlijke erfeniskwestie wilde rechtzetten. We legden er de nadruk op het seksuele element van haar magie (11.3.2). De zigeunerin wil in de smaak vallen van de op erotiek beluste lagere goden. Zo heeft zij deze aan zich onderworpen. Ofschoon zij hiermee een tijdelijk succes bereikt, is haar werkwijze verre van ongevaarlijk. Wie op een sexy wijze aan magie doet, opent de diepere ziel, zo dat goed, maar vooral kwaad erin trekt. Indien men occult niet sterk genoeg is, kan “het kwaad” de bovenhand halen en wordt men hiervan verzadigd. Men verliest geleidelijk een deel van het eigen zelfbezit. Het godsoordeel is hier tweevoudig. Enerzijds wordt de oneerlijke erfgename met boze dromen gestraft totdat zij het onrecht herstelt. Maar anderzijds is er het veel verraderlijke godsoordeel in de diepere ziel van de zigeunerin. Zij deed beroep op dubbelhartige wezens, die zo hun greep op haar versterkten. Gezien hun demonisch karakter zouden ze de energie die ze de zigeunerin bezorgden, later wel eens terug durven eisen. En als gevolg hiervan is het niet onmogelijk dat de zigeunerin, of de erfgenamen, jaren later, allerlei ‘onverklaarbare’ tegenslagen ondervinden. De goden investeren energie, maar hun dubbelhartigheid maakt dat ze die energie nadien durven terugnemen.

Het oordeel van een dode

J. Lantier, *La cité magique*⁷ (De magische stad) vertelt. Het lijk van een vermoorde jonge man werd in de wildernis aangetroffen. De schuldige werd niet gevonden. Daarom beval het dorpshoofd een onderzoek door een ondervraging van de geesten. Alle dorpingen kwamen hiervoor samen en vormden een grote kring. In hun midden was een kruik klaargezet die als fetisj de beenderen van voorouders bevatte. Het dorpshoofd, omringd van zijn dienaren, zette zich in een houten zetel bij de kruik neer. Zes gemaskerde en gedrogeerde mannen brachten het lijk in de kring en plaatsten het op een mat niet ver van de kruik. De magiër, in vol ornaat, begon dansend en met bellengerinkel de geesten op te roepen. Daarna werd het lijk in de mat gerold, zo dat enkel het hoofd nog naar buiten stak. De mannen tilden de dode op hun schouders en op het ritme van de tamtam droegen zij hem binnen de kring. De magiër ging op de dode af en vroeg met een plechtige stem of hij gestraft werd omwille van een overtreding van de stamregels. Hierop deden de dragers enkele passen met het lijk om dan plots weer stil te staan.

Bij die bruuske beweging viel het lijk bijna, en wel naar links, maar werd nog tijdig opgevangen. De geest van de dode toonde zich: door naar links te vallen maakte hij duidelijk dat hij geen regel overtreden had. De magiër vroeg dan of hij door iemand uit het dorp vermoord was. Weer maakten de dragers enkele passen met het lijk en stopten bruusk. Nu viel het lijk wat naar rechts. Wat een bevestigend antwoord was. Het dorps hoofd legde een lijst van verdachten voor. Bij het horen van de twee eerste namen antwoordde de dode - naar links vallend - ontkennend, bij de derde naam echter viel het lijk naar rechts. De menigte liet daarop een lang en akelig gehuil horen. Dan sloot de kring der dorpelingen zich rond de beschuldigde. Op een gebaar van het dorps hoofd opende de kring zich weer. De beschuldigde - hevig ontzet - liep zo snel mogelijk en huilend weg in het hoge gras en verdween uit het gezicht.

De Congolees die Lantier vergezelde, zei: "Hij is gaan sterven in de wildernis". Ongelovig vroeg Lantier: "Wat bedoel je? De oude tijden zijn toch voorbij. Indien niemand hem achterna zit om hem te treffen, kan hij dan niet tot in de stad geraken en er werk vinden?" "Neen" was het antwoord, "het dient tot niets. De geesten hebben hem nu bewerkt. Kijk de gieren vliegen al boven hem. Dat is een duidelijk teken. Over enkele uren zal hij zich neerleggen. Hij zal sterven. De gieren zijn de boodschappers van onze voorouders. Zij zullen zijn schedel verbrijzelen en zijn ziel opeten". Tot zover dit getuigenis.

Zo een primitieve samenleving heeft slechts rust indien de hele stam zeer nauwgezet de gedragsregels opvolgt die 'geheiligd' zijn door de traditie. En men kent enkel deze twee vonnissen: ofwel de doodstraf ofwel de verbanning. Deze laatste is echter een ergere straf want zij veroordeelt de schuldige tot een trage en vreselijke dood. In de ogen van de beschuldigde wordt de straf immers opgelegd door een onzichtbare en geheimzinnige macht. Letten we nog op de rol van de wijkruik. Zij geldt als een soort van fetisj en bezit een macht die recht doet geschieden. Ze schept het contact met de wereld der voorouders, vooral met de eerste voorouders. Ze verwerft haar macht via een wijding door een fetisjman of fetisjvrouw die doorheen allerlei offers de gunst der voorouders uitlokt, zo dat de groep hier telkens weer kan op terugvallen.

De sterkste wint.

We suggereerden het al eerder. In heel wat niet-bijbels occult werk is het voorlopig niet de ethiek die het haalt, wel de kracht van de sterkste. Men kan uiteraard een beroep doen op de levenskracht van de Bijbelse God, die als gever van alle leven uiteraard het sterkst is. "Bevrijdt ons van degenen die het op ons gemunt hebben, want zij vallen machtiger uit dan wij" zo bidt de gelovige in psalm 142 (141). In principe moet men het dan uiteindelijk halen, maar misschien slechts 'uiteindelijk'. Want zoals in het vorige hoofdstuk uitvoerig is aangetoond, wordt deze wereld beheerst door de harmonie der tegengestelden. "Mijn rijk is niet van deze wereld", zo stelde Jezus het, en bij zijn bekoring in de woestijn was het Satan die zei dat hij Jezus alle rijken van deze wereld zou geven indien Jezus hem, Satan, zou aanbidden (11.5.). Het uiteindelijk halen van het goede op het kwade, zou zich dan wel eens slechts in zijn volheid kunnen realiseren in de andere wereld. Zo gezien leeft de Bijbelse mens wel wat "op krediet". Hij of zij kan in deze wereld het beste investeren wat hij of zij in zich draagt. Maar de uiteindelijke vruchten worden niet hier geplukt, wel in het hiernamaals.

Heel wat zwart magisch werk maakt bovendien gebruik van immorele praktijken, van bloedoffers, en zelfs van mensenoffers. Zulke geofferde zielen leven in de andere wereld in een vorm van slavernij en voeren de opdrachten van de zwart-magiër uit. Een gewetensvol mens zal er nooit aan denken zulke methoden aan te wenden. Men zou het verwerven van heel wat macht enigszins kunnen vergelijken met de wijze waarop men zich materieel kan verrijken in

deze wereld. Wie op een eerlijke wijze tracht zijn loon te verdienen, moet het al snel afleggen tegen een georganiseerde maffia die op korte tijd een veel grotere rijkdom verwerft. Of nog: wie met leugens en intriges werkt en op een geslepen wijze de wet weet te omzeilen, bereikt in deze wereld wel eens veel gemakkelijker en vlugger zijn doel dan wie een gewetensvolle weg bewandelt.

Het is verder evident dat, indien de H. Drie-eenheid een gebed moet verhoren, dit gebed uitgezegd moet worden door een gewetensvol mens. Als die mens zelf niet in contact leeft met God, hoe moet zo een bede dan God bereiken? Stel dat het uitgezegd wordt door iemand “in wiens hart het nacht is” (3.3.5.), of door iemand wiens ‘ingever’ niet de Bijbelse God is, maar Satan (2.5.). Dan gaat het gebed naar die ingever, Satan, en niet naar de Bijbelse God. Of wat zou een Vaughn bereiken met een gebed tot de Bijbelse God? Hij, die een pakt met de duivel sloot en van zichzelf zegt het goede te hebben afgezworen en grondig boosaardig te zijn (11.3.2.). Wat is een gebed waard van de heks Catherine, de menseneetster van Monpezat (11.3.2.)?

Keren we terug naar een gewetensvol mens. Ook al is die gewetensvolheid nooit volmaakt, toch is de eerlijke wil om de tien geboden te verwerklijken een noodzaak. Verder kan het best zijn dat, niettegenstaande men een beroep doet op die hogere energieën, het kwaad in deze wereld het toch haalt. Zoals gezegd betwist Jezus niet dat Satan deze wereld bezit. Zo kan een mens, getroffen door een zware ziekte, er uiteindelijk toch aan overlijden. Dan is zijn inspanning niet tevergeefs geweest. Want hij heeft goede en krachtige gedachtevormen geschapen en in beweging gebracht. In de andere wereld zorgen die gebeden ervoor dat men een veel gunstiger lot ondergaat dan zonder die gebeden. Dat is tenminste wat onder meer zieners en magiërs ons hierover zeggen.

Voorlopig wint de sterkste, zo stelden we. Dat brengt ons bij machtgeladenheid, en bij de gevaren hieraan verbonden. Men spreekt van een ‘taboe’ voor wie er niet mee vertrouwd is. Sommige plaatsen, tijden, mensen en voorwerpen kunnen zodanig geladen zijn dat men ze met zeer veel voorzichtigheid en met de nodige voorzorgen moet benaderen. Gaan we ook hier even op in.

12.1.2. Een taboe: een bijzondere geladenheid Het heilig is gevaarlijk.

De term ‘taboe’ (tapu) komt van de eilanden in de Stille Zuidzee en betekent, in de taal der Maori (Nieuw-Zeeland), alles wat onschendbaar is. Het is dat wat wegens zijn heiligheid, zijn occulte zijde, of volgens het gebruik, niet mag geschonden worden, of slechts met grote omzichtigheid kan benaderd worden. Rust er op sommige dingen een taboe, dan spreekt men er slechts in een bijzonder beschermd kader over. Het heilige is inderdaad gevaarlijk. Erover praten, staat gelijk met het oproepen. En als men het niet de baas kan, is het beter het onvermeld te laten.

Zo titelde de *Neue Zürcher Zeitung*⁸ enkele jaren geleden: “Rücksichtnahme auf die Aborigines in Australien”. De term ‘Rücksichtnahme’, betekent “in acht nemen” en staat tegenover ‘rücksichtslos’, “zonder rekening te houden met”. Wij spraken van ‘re.ligere’, het met eerbied behandelen, tegenover ‘nec.ligere’, verwaarlozen.

Het krantenartikel bericht dat een 52-jarige toerist tijdens de afdaling van Ayers Rock, plots stierf ten gevolge van een hartstilstand. Ayers Rock is een bijzonder grote rots in het Noordelijk Territorium van Australië en een toeristische attractie. Voor de plaatselijke Aboriginals is het

echter een heilige plaats waar zij sinds mensenheugenis hun geheime rituelen uitvoeren. Het is dan ook een verboden en gevaarlijk gebied voor wie niet in hun religie is ingewijd, dus zeker voor toeristen. Wie zich als buitenstaander toch op de berg waagt, mag zich, zo vervolgt de krant, aan een vloek verwachten. Zo zijn al 26 personen bij het bestijgen van deze monoliet omgekomen. Voor de Aboriginals is het duidelijk: die plaats is bijzonder geladen, en wie er niet op voorbereid is, ondergaat er de nadelige gevolgen van. Het is een occulte krachtmeting waar niet-ingewijden, en zeker de modale toeristen, niet tegen opgewassen zijn. De magische gevolgen hiervan kunnen zich onmiddellijk tonen, maar kunnen zich ook een hele tijd later nog uitwerken.

Een nominalistisch ingesteld mens zal deze sterfgevallen uiteraard uitsluitend toeschrijven aan de te grote inspanning bij het beklimmen van deze berg. Uluru, vroeger Ayers Rock genoemd, ligt op land dat toebehoort aan de Anangu Aboriginal stam. De rots is van groot spiritueel en cultureel belang voor de inboorlingen. Al in november 2017 kondigde het Uluru-Kata-Tjuta National Park aan dat toeristen vanaf oktober 2019 de rode rots niet meer mogen beklimmen.

Verwijzen we ook naar Gopi Krishna, die via een te intense meditatie zijn kundalini-stroom, zijn basisenergie te snel tot ontwaken bracht (9.3.1.) en er jarenlang ernstige psychische en fysieke problemen aan overhield. Een te bruske confrontatie met het heilige kan bijzonder gevaarlijk zijn. We hebben het eerder vergeleken met een elektrische stroom die door een te dunne draad geleid wordt, waardoor deze doorbrandt. Met alle gevolgen hieraan eigen.

Allerhande tegenlagen

H. Webster, *Le tabou*⁹ (het taboe), geeft ons een gedetailleerde studie over de diverse aspecten van het taboe. Hij noteert: “In laatste instantie gaat het over verboden, die even ‘onpersoonlijk’ zijn als de sancties ervan”. Gevolg: “uit de overtreding ervan resulteert automatisch, voor de ‘schuldige’ een uiterst ernstige toestand, want hij wordt taboebeladen.” Zulk een toestand is gewoon rituele onmacht, gevaarlijk voor zichzelf en vaak ook voor de anderen. Indien hij niet geëxorciseerd wordt dan gaat, vroeg of laat, zoals in het godsoordeel, een vorm van ellende hem overvallen. Herinneren we ons dat in het boek van Bramley, waar de mère-des-dieux een boer hielp om te ontsnappen aan het zwarte lot dat op hem en op zijn boerderij was geworpen (11.3.6.). Hij had onbewust een taboe overschreden en werd ‘taboebeladen’. De mère-des-dieux zei hem dat er een ritus met een offer aan de goden nodig was om alles terug in orde te brengen. Op die manier werd het ‘kwaad’ uit hem gehaald en naar elders ‘verdreven’. Het werd zoals gezegd, niet definitief opgelost maar slechts verplaatst, iets wat eigen is aan een aantal niet-bijbelse religies.

Taboebeladen zijn ook de slachtoffers van hexe Petra. Zij ‘schoot’ al haar kwaad op hen af, tot het kwaad zich in de materiële wereld uitwerkt. Men ziet dat hier een kwantitatieve vermeerdering van het kwaad leidt tot een kwalitatieve sprong. De aura van het slachtoffer wordt dan zodanig met kwaad verzadigd, dat dit leidt tot een ongeluk: een val van de trap, of het aangereden worden door een auto. Profaan is het ‘slechts’ puur toeval. Sacraal ‘ziet’ Petra dat hun beider aura vol gaten is, en hun verlies aan levenskracht werkt zich hoe dan ook uit. Na het ongeval heeft de kracht zich meestal geheel uitgewerkt. Dan is men fijnstoffelijk niet meer taboebeladen, maar zit men wel met de materiële gevolgen. Het kwaad is dan letterlijk ‘geschied’. Mantisch begaafden merken onmiddellijk dat een ‘beladen’ mens donkere vlekken in de aura heeft. Deze kunnen verkleinen of zelfs geheel verdwijnen via een exorcisme of door Trinitaire gebeden. Zowel de mantisch begaafden als het slachtoffer kunnen hiervoor bidden. In principe kan om het even wie dat doen, steeds op voorwaarde dat men een voldoende Trinitair

contact heeft. Zouden een Vaughn, een hexe Petra of een Catherine op een geconcentreerde wijze aan iemand denken, dan zouden zij die persoon met hun kwaad alleen maar bezwaren, gezien hun totaal gebrek aan ethisch aanvoelen, en gezien ook de aard van hun ‘ingevers’. Hierin ligt ook de reden waarom heel wat wit-magisch werk nauwgezet alle publiciteit schuwt. Wordt aan een occult werk algemene ruchtbaarheid gegeven, dan zijn teveel mensen met hun gedachten erbij betrokken. Maar dat kunnen even zovele ‘stoorzenders’ worden. Want niets garandeert dat deze gedachten ook energieën ten goede zijn. Anders wordt het wanneer men hiervan wel grondig overtuigd is en het goede krachten betreft. Dan werkt dit versterkend. Denken we met betrekking tot het bidden in een groep maar aan de uitspraak van Jezus: “Waar twee of meer in mijn naam verenigd zijn, daar ben Ik in hun midden” (*Matt. 18, 20*).

Verwijzen we onder de titel “allerhande tegenslagen” ook naar de zogenaamde “vloek van farao Tutanchamon” en naar de fijnstoffelijke wachters (7.4.1.). Fortune stelde het toen zo: “Als de vloek van de mummies nu niet werkt, is al mijn vertrouwen in het occultisme weg”. Elke magiër weet dat men in culturen als de oud-Egyptische, de graven van de sacrale personen veilig stelde met behulp van fijnstoffelijke wezens en energieën. Wil een mens deze graven toch schenden dan moet hij, zoals gezegd, sterker zijn dan de daar geconcentreerde fijnstoffelijke energieën. Elke weerbots houdt verband met occulte machtsverhoudingen. Wie sterker is dan wat de weerbots verwekt, overwint hem. En is er voor beveiligd. Anderzijds zullen sensitieven, alleen maar bij de gedachte zulk een graf bloot te leggen, zich al onwel voelen. Hetzelfde geldt volgens hen voor een bezoek aan een Egyptische piramide of een koningsgraf. Dit gevoel zal zich versterken bij de ingang van zo ‘n monument. Men zal de taboesfeer sterk aanvoelen en er gewoon niet willen binnen gaan. Of bescherming vragen via Trinitaire gebeden. Vermelden we volgende anekdote. Toen Nikita Khrushchev, de president der toenmalige USSR in het gezelschap van de Egyptische president Nasser, in 1958, ten tijde van de bouw van de ‘Aswan Hig dam’, de piramide wilde bezoeken kreeg hij een telegram waarin de Russische geheime dienst hem dat afraadde. Zoals bekend is deze dienst goed geïnformeerd over occulte aangelegenheden. Dat beweerde alleszins Gris H., *Nieuwe parapsychologische ontdekkingen achter het ijzeren gordijn*¹⁰. Ofschoon het communisme een materiële opvatting van de werkelijkheid huldigt, houdt men er zich ook intens met het paranormale bezig. Men kan ‘taboegeladen’ zijn, het weten en aanvoelen, of men kan hierover onwetend zijn. Maar er is meer. Men kan, reïncarnistisch gezien, nog ‘taboe’ zijn vanuit een vorige bestaansvorm. Bijvoorbeeld wanneer een zwart-magiër een zwart magisch lot op iemand heeft geworpen. Hij steelt dan het levensgeluk van zijn slachtoffer, eigent het zichzelf toe, en bezorgt het slachtoffer de eigen verdorven levenskracht. Dan is het kwaad meestal zo bezonken dat men het niet of nauwelijks vermoedt. Dat werd op een tragische wijze geïllustreerd door het verhaal van Makalopembe (7.5.3.) die “het kwade oog”, bezat. Hij werd hiervan beschuldigd, en verdedigde zich nauwelijks. Men zegt dat zo iemand ‘likundu’ in zich draagt, dat hij of zij “porte-poisie” is, een ‘evoe’, een ‘kumo’ of een ‘Lorelei’ (7.5.3.). De namen verschillen van plaats tot plaats en van cultuur tot cultuur. Maar het fenomeen is algemeen gekend. We hadden het bij herhaling al over dit verborgen of “occulte statuut”.

12.1.3. Een onbestemd en bezonken gevoel

Een zekere fataliteit

De goden der buitennatuur werden gekenmerkt door een harmonie der tegengestelden (11.4.) De ‘ouden’ waren zich zeer goed bewust van deze dualiteit en droegen het gelaten als ‘de wil der goden’. Huc vertelde van de lama die mensen genas, en hen ofwel een pilletje gaf, ofwel de naam van het medicijn op een papertje schreef, het tot een bolletje oprolde en het liet inslikken (7.2.1.). Dan was het wachten tot de zieke genas, of... stierf, en dit naar gelang de god ‘Hormoesta’ het besliste. Ook hier voelt men een zekere fataliteit.

Pater Tempels, *Bantoe-filosofie*¹¹, wijst er op dat volgens zijn Bantoes, ziekten een diepere, occulte oorzaak hebben. Hij schrijft: “We zouden onze tijd verspelen, moesten we nu trachten de zwarten te overtuigen dat die ziekte of die dood een fysische oorzaak had. We zouden een cursus in de microbenleer kunnen houden en ze, door middel van microscoop of chemische ontleding, de oorzaak van ziekte of dood kunnen laten zien, of zelf laten ontdekken. Maar daarmee zouden we voor hen de kwestie niet hebben opgelost. Wel de chemische of medische kant der zaak. De eigenlijke kwestie, de ontologische en ware oorzaak, blijft voor hun dieper denken, voor hun ontologische wijsheid, bestaan”.

Eén van hun argumenten is dat bij een ziekte-epidemie, niet iedereen, maar slechts sommigen getroffen worden. Er is voor hen dan ook meer aan de hand dan alleen maar een biologische besmetting. Er is ook iets sacraals dat zijn invloed doet gelden. En tegen dat ‘meer’ zijn ze dikwijls machteloos. Wat hen een ‘bezonken’ gevoel geeft.

Tempels vervolgt: “Ieder die onder de Bantu heeft geleefd, kent gevallen te over van mensen die, van slechte levensinvloed beschuldigd, veroordeeld werden voor ziekte of dood van anderen, zonder zich van enige schuld, of zelfs maar slechte intentie, bewust te zijn. Het gebeurt dat op zulke processen geen uiterlijke bewijsstukken voorhanden zijn. Voor de aanwezige blanke is het bedrog zonneklaar. En toch legt de beschuldigde, na zwakjes getracht te hebben zijn onschuld staande te houden, zich neer bij de aanduidingen en de beslissingen van waarzeggers, bij het godsoordeel en bij de uitspraak van oudsten en wijzen. Gelaten ondergaat hij of zij de straf, net zoals Makalopembe.

De Kombai

De tv-zender Discovery world zendt regelmatig een documentaire uit, getiteld: *Living with the Kombai Tribe*¹² (Leven met de Kombai stam). De Kombai, nog vierduizend in aantal, werden 25 jaar geleden ontdekt in de dichte jungle van West Papua, New Guinea. Hun stijl van leven is te vergelijken met die van mensen uit het steentijdperk. Zij vormen samen ongeveer 250 stammen, die elk een verschillende taal spreken. Ook zij zijn erg vertrouwd met het fenomeen “bezonken kwaad”. Als iemand van hun stam hiervan beschuldigd wordt - men zegt dan dat hij of zij een ‘suangi’ is - ook al is het een direct familielid en is er op diens gedrag niets aan te merken, dan wordt hij of zij onmiddellijk vermoord. De makers van de reeks verbazen zich over het gebrek aan profane bewijzen en vinden het een onterechte beschuldiging. Ze realiseren zich blijkbaar onvoldoende dat het een sacrale aangelegenheid betreft. In dat opzicht gelijken ze op de missionarissen waarover Sterley het heeft, en hun benadering van kumomensen (10.4.). Sterley stelde dat de missie met haar “goede wil” mensen die moorden plegen in bescherming neemt, en slachtoffers weigert te helpen. Blijkbaar zijn de makers van de reeks voor Discovery-world niet of niet voldoende vertrouwd met het begrip “occult statuut” en het werk van Sterley. In het verdere verloop van de uitzending wordt een lid van de stam ervan beschuldigd een suangi te zijn. Men heeft gelukkig besloten hem niet te vermoorden, maar hem te ‘reinigen’. Het was bijzonder boeiend geweest te achterhalen waarin deze magische reiniging juist bestaat. De makers van het programma zijn daar echter niet op ingegaan. Wellicht gaat het om een krachtig occult ritueel. De magiër die zo een kwaad ongedaan wil maken, moet sterker zijn dan het te bevechten kwaad, en dit kwaad in zich trekken zodat het totaal vernield wordt. Wat fysisch, psychisch en magisch geen eenvoudige opgave is. We komen er nog op terug (12.2.3.).

Tot zover het bezonken gevoel van ‘kwaad’ in zich te dragen, eigen aan sommige mensen. Op een ‘vergriep’, ook al is men er zich niet bewust van, volgt een taboegeladen situatie. Ethiek

speelt hierin niet noodzakelijk een rol. Die geladenheid kan leiden tot één of andere vorm van ellende. Of de sanctie laat geruime tijd op zich wachten. Men blijft dan taboebeladen, tot het kwaad zich later uitwerkt, of tot men geëxorciseerd wordt. Ook kan het kwaad op een eerder bezonken wijze aanwezig blijven. Men wordt er dan bijvoorbeeld mee geboren. Men weet dan zo goed als niets van de oorzaak, maar draagt het mee in het leven. Men ondervindt het geleidelijk door een opeenvolging van tegenslagen en door negatieve reacties van derden. Zoals gezegd ondergaan sommigen dan de sancties die anderen hiervoor opleggen. Het is een ellendevorm waar men zelf niet steeds voor verantwoordelijk is. Men heeft het kwade dat men oogst, niet steeds zelf gezaaid. Is dat dan oneerlijk? Ja, uiteraard. Maar zo is ook de vorst van deze wereld. Zo zijn ook de elementen van deze wereld. En daar tegen in gaan vereist een hogere vorm van energie. Daarover zal de Bijbel het hebben en het Bijbelse godsoordeel. Kijken we in wat volgt naar het kwaad dat de mens kan ondervinden, en waarvoor hij of zij wel verantwoordelijk blijkt te zijn.

12.1.4. Een nederdaling ter helle Een minimale uittreding

Zulk een ‘nederdaling ter helle’ of een uittreding legt de nadruk op het feit dat de ziener of zienster met zijn ‘geest’ (dit is: én de gedachte, én de verbeelding én een fijnstoffelijk zielelichaam) door middel van een minimale uittreding, letterlijk, onder de begane grond neerdaalt tot in de sfeer van de op te roepen of te contacteren geesten. In het Hebreeuws spreekt men van de ‘sjeol’ de onderwereld of de diepten der aarde waarin de zielen der doden neerdalen en er een schimmenbestaan leiden.

De geesten verzoenen.

Het hoofdstuk over uittredingen vermeldde een aantal nederdalingen ter helle (6.3.). Zo beschreven onder meer Odysseus, Dante, Grant, David-Neel, Möller en Van der Zeeuw hun ervaringen. Omdat ze hierbij ook telkens verwijzen naar de reden waarom zielen zich daar bevinden, kunnen we hier ook van een godsoordeel spreken. Sommige mensen die een bijna-doodervaring hadden, getuigden van een verheven toestand en een hemels licht, anderen echter van een nachtmerrie. Deze laatsten waren overtuigd van het bestaan van de hel en geloofden dat zij er hun ‘zonden’ ooit zullen moeten uitboeten (6.1.2.).

Elke sjamaan, als middelaar (6.4.) tussen deze wereld en de goden, kent zulk een nederdaling. Hierbij tracht hij de geesten die aan de basis liggen van een probleem, via offers te verzoenen, zodat de moeilijkheid opgelost wordt.

Ook heel wat magiërs en heksen stellen dat ze in uitgetreden toestand, zulke nederdalingen naar een soort van onderwereld beoefenen. We brachten in dit verband al de heksensabbat (11.3.2.) ter sprake.

Overleden mensen

De mantisch begaafde Joan Grant, beweert heel wat herinneringen te hebben aan vorige levens. Zij verhaalt in *Ge vleugelde farao*¹³, autobiografisch een leven als Egyptische prinses, waarbij zij eveneens een occulte inwijding onderging. Dit omvatte onder meer een bezoek aan de onderwereld. Zij beschrijft haar ervaringen gedurende die tocht. Zo zegt zij hoe een vrouw, die ooit anderen folterde tijdens haar leven, nu zelf hevige pijnen ondergaat. En dat ze daarom in een volgend leven, anderen in hun pijnen zal moeten bijstaan en troosten. Grant ontmoet verder een man van wie ze ziet dat hij in een volgend leven armoede zal kennen. Hij had materiële rijkdom opgebouwd ten koste van anderen. Ze beschrijft hoe velen gelijkaardige straffen uitboeten om wat zij anderen op aarde hebben aangedaan.

Opvallend is dat zij in een aantal gevallen verlossende taal spreekt, alsof zij in die lagere gebieden het vermogen heeft om daar mensen uit hun lijden te verlossen. Zo zegt zij tot een bedienaar van een eredienst die zijn werk in grote mate verwaarloosd had: “Je tijd is gekomen. Je zult naar de aarde terugkeren. Het zal je vijf levens kosten om die volmaaktheid te bereiken, die je eens had behoren te bezitten. Over vijf maanden zal je geboren worden uit de schoot van uw moeder. En de tijd zal komen dat je wijsheid zult brengen.” Weer anderen gaf zij raad zodat ze hun lijden konden verkorten. “Doch slechts weinigen luisterden naar mij” zo klaagt ze. Ofschoon haar inwijding verband houdt met de Egyptische goden, toch lijkt haar werk in de onderwereld behoorlijk ethisch te zijn. Heb je gefolterd, dan ga voortaan mensen in hun lijden bijstaan, heb je materiële rijkdom gestolen, dan ga je ondervinden wat het betekent om arm te zijn. Heb je wijsheid verwaarloosd, dan ga je nu je er op toeleggen. Men ziet dat deze niet-Bijbelse religie heel wat waardevolle aanknopingspunten met de Bijbelse doctrine kent.

Ook Dante Alighieri, bezoekt een onderwereld. In de zevende zang van zijn *Divina Commedia* (6.3.) heeft hij het onder meer over geestelijken die tijdens hun aardse leven bijzonder hebzuchtig waren en zich door drift lieten overmeesteren. Als gevolg hiervan zitten zij niet in hogere sferen, wel in de verschrikkingen van de onderwereld vast.

Grant beschrijft nadien ook een bezoek aan hogere gebieden “waar het veel lichter is, en waar wachters aan zielen dingen tonen, welke in hun toekomst weerkaatst zijn. Zo weten zij wat ze op aarde kunnen doen, om de weegschaal weer in evenwicht te brengen”.

Dit stemt merkwaardig goed overeen met wat Plato ons hierover meedeelt. Volgens hem kiest de ziel, alvorens in een nieuw lichaam te incarneren, zelf in grote lijnen haar toekomstig aards leven, en dit in functie van het schouwen van de hogere ideeën. De ziel wil daarvan iets in haar volgend leven realiseren om zo een hoger evolutiepeil te bereiken. En de normen die de ziel daar hanteert, wijken, zoals al aangehaald (5.1.3.), sterk af van wat een mens op aarde als een gelukkig leven ervaart. Elisabeth-Kübler Ross stelde dat in elk leed de mogelijkheid tot groei sluimert. Ook Rabindranath Tagore zag het leven als een opgave en Schmidt beweerde dat we zelf de schrijver, de regisseur en de hoofdacteur zijn van het leven dat nog voor ons ligt en dat we zullen leiden. De criteria die onze ziel aanwendt om een leven als gelukt te beschouwen, zijn paradoxaal genoeg heel anders dan de bewuste criteria die wij gemakshalve zouden kiezen voor een gelukt, aangenaam en vooral zorgeloos leven. Castaneda schrijft dat de magiër Don Juan beweert dat je moeilijkheden moet opzoeken omdat je zo leert hoe ze op te lossen. En William James stelde dat een religieus mens vele moeilijkheden kan overwinnen omdat het verwerken van het kwade gezien wordt als een offer. Hij weet dat met de komst van Jezus, het kwaad al definitief verslagen is.

Een soort van röntgenmachine

Ook Van der Zeeuw, *Helderziendheid in ruimte en tijd*¹⁴, zegt dat hij het vermogen bezit om uit te treden naar “lagere sferen”. Daar waar Grant en Dante in “de helle” mensen ontmoetten die al overleden zijn, zegt Van der Zeeuw dat hij er de fijnstoffelijke gedachtevormen van nog op aarde levende mensen ziet.

We zouden zijn mantisch vermogen kunnen vergelijken met een soort van röntgen-machine die nu niet het menselijke skelet toont, maar wel de gedachten en de gedachtevormen die de mens opbouwt. Om het beeld nog te vervolledigen voorzien wij die machine nog van een soort gedachte-golflengtezoeker. Men kan afstemmen op lage gedachten, op gewone, en op verheven gedachten, met alle mogelijke tussenschakelingen. Stemmen wij dus nu, met Van der Zeeuw als programmamaker, af op de lagere gebieden en kijken wij wat hij voor ons op het scherm

tovert. We krijgen helemaal geen aangenaam programma voorgeschoteld. Mensen doen er elkaar op een beestachtige wijze geweld aan. Ze moorden en verkrachten. Wat we hier zien is nog niet wat ze op aarde in hun biologisch lichaam echt doen. Maar het is wel wat ze zouden willen doen, zo ze er de kans toe krijgen.

Zo zegt Van der Zeeuw dat hij in de lage sferen een man ziet die een ander met een mes in de rug steekt. Stemmen we de golflengtezoeker nu niet meer af op de lage gebieden, maar op de aarde en zoeken we beide mensen. Dan zien we dat de dader een bureaubediende is die jarenlang door zijn overste gepest werd. In gedachten heeft hij zijn baas al vele malen vermoord. De beelden van deze lage gedachten tonen zich als werkelijkheid in deze gebieden. Zou de bediende zijn haatgevoelens kunnen minderen of helemaal weglaten, dan zou zijn gedachtevorm hier geleidelijk uiteenvallen en helemaal verdwijnen. Zo de baas zou stoppen met pesten, dan zou zijn 'beeld' ook niet meer in deze lagere sferen op te merken zijn. Waarmee andermaal de macht der gevoelens, en ook het belang van ethische gedachten te koesteren, wordt benadrukt.

Van der Zeeuw zegt dat het vanuit die laagste gebieden gezien wel lijkt alsof het mensdom nog in een dierlijk stadium zit. Of zelfs erger, want een dier gedraagt zich niet op de wijze waarop een mens zich daar uitleeft.

Hij vertelt van een man die in deze onderwereld met gekromde klauwen de goudstukken telt die voor hem op een tafeltje liggen. Zoeken we hem op aarde, dan vinden we een man die slaaf is van zijn geld. Wat op aarde mooi lijkt, kan in deze lagere sferen soms bijzonder afstotend zijn, en omgekeerd. De schrijver¹⁵: "Het kan voorkomen, dat een aardse schoonheid in deze gebieden zó afstotend en afzichtelijk is, alsof men te maken heeft met een zieke, die in het laatste stadium van melaatsheid verkeert. Anderzijds kan een 'lelijk' mens of ongelukkig geborene op aarde, in hogere gebieden een schoonheid en een jeugd vertonen zodat men zich verwonderd afvraagt hoe dat mogelijk is."

Op het eerste gezicht is er met een aantal mensen niets aan de hand, maar wat ze echt denken en hoe ze in hun diepere ziel zijn, dat toont zich in de lagere gebieden op een wrede wijze. Omgekeerd kan een niet zo edel aards mens, in de fijnstoffelijke wereld toch een wonderlijke schoonheid uitstralen. Dan heeft die mens geen band met de lagere gebieden maar tonen zich zijn gedachten en gevoelens in hogere en meer verheven sferen.

Men ziet in dit alles telkens oorzaak en gevolg aan het werk. Een gedwongen verblijf in de onderwereld kan als een immanente sanctie of een godsoordeel beschouwd worden. Hetzelfde kan uiteraard ook gezegd worden van een verblijf in hemelse sferen. Ook dat is het gevolg van een hoogstaand en ethisch handelen. Verwijzen we naar het hoofdstuk over uittreden, over een bijna-doodervaring (6.1.2.). Voor sommigen was het de mooiste ervaring van hun leven, voor anderen een eindeloze verschrikking.

En nog dit: volgens deze getuigenissen moet een mens niet wachten tot na zijn dood om hogere of lagere sferen te betreden. Hij is er al fijnstoffelijk tijdens zijn leven, en hij straalt dit ook uit. Sensitieven voelen het, zieners zien het. Alleen het feit dat de mens nog in zijn fysisch lichaam op aarde leeft, belet dat het bewustzijn ten volle naar de plaats gaat die het eigenlijk al zolang als zijn ware thuis ervaart.

Het gelijke kent het gelijke.

Van der Zeeuw zegt verder dat een mens die thuis is in de laagste gebieden, nog tot een soort groepsziel behoort, terwijl met het stijgen naar hogere gebieden een mens meer tot een

individueel wezen uitgroeit. Vele dieren kennen een groepsziel. Ze handelen voortdurend in groep. Kijken we naar de gelijkmatige bewegingen van een school vissen of een zwerm vogels. Of denken we aan het sociale gedrag van een nest mieren of een korf bijen. Primitieve mensen voelen zich ook meer gebonden door een groepsziel.

Van der Zeeuw beschrijft in “de helle” eveneens een soort van heksensabbat, iets wat eigenlijk op een seksuele orgie neerkomt. Ook zegt hij dat in die andere wereld, het gelijke het gelijke kent. Terwijl het lagere nooit het hogere herkent, kent het hogere wel het lagere. Wie thuis is in de lagere gebieden, kan de hogere sferen niet bezoeken. Wie thuis is in de hogere sferen, kan wel alles wat lager is bezoeken. Vergelijken we het met een duikboot die wel ballast kan innemen, kan dalen, en deze ballast terug kan lossen, waardoor hij weer stijgt. Een duikboot die echter een te zwaar gewicht meedraagt, waarvan hij zich niet kan ontdoen, geraakt nooit hoger dan zijn soortelijk gewicht toelaat. Het aardoppervlak draagt bij wijze van spreken ons biologisch lichaam en verbergt de ware en doorslaggevende situatie. We noemden dit bij herhaling het “occulte statuut van de mens”. Dat grofstoffelijke lichaam is met onze fijnstoffelijke lichamen verbonden. Maar eens dat met de dood dit aardse steunpunt wegvalt, zweven de fijnstoffelijke lichamen als vanzelf naar de plaats die overeenkomt met hun ethiek, met hun “soortelijk gewicht”. Reeds nu, tijdens ons aardse bestaan, beslissen wij zelf over onze situatie na de dood, en dit volgens een al of niet gewetensvol handelen in de diepten van onze ziel. Lotsanalyse, dieptepsychologie en eindtijdleer hangen nauw met elkaar samen en gaan in elkaar over. Een donkere en zwarte aura daalt dieper, een lichte aura stijgt omhoog. De aarde lijkt wel een raakpunt, een tussenstation, een ontmoetingsplaats waar hoge en lage geesten elkaar kunnen ontmoeten. Ten slotte zegt Van der Zeeuw dat het lagere altijd de drang zal hebben het hogere te willen vernietigen, zodat het hogere zich hiertegen voortdurend moet beschermen. Wij spraken in dit verband al van demonie en satanie. Hiermee wordt andermaal duidelijk dat leven en dood hier fijnstoffelijke werkelijkheden zijn. Reeds het leven op aarde toont aan een geoefend waarnemer wie over een demonisch zielelichaam beschikt en wie over een verheerlijkt. Deze fijnstoffelijke lichamen of aura’s zijn nu al aanwezig maar tonen hun ware gedaante pas volledig, na de dood van het biologische lichaam.

12.1.5. Karmische oorzaken

Herbelichaming of reïncarnatie

“Je tijd is gekomen. Je zult naar de aarde terugkeren. Het zal je vijf levens kosten om die volmaaktheid te bereiken, die je eens had behoren te bezitten”, zo verwoorde Grant het hierboven. Dit brengt ons bij het thema ‘herbelichaming’ of reïncarnatie, en met het oog op het verband tussen oorzaak en gevolg, bij het afwerken van een nog bestaande schuld. In het oosten spreekt men van ‘karma’. De Bijbel heeft het over de ‘erfzonde’. Het kwam ook al ter sprake in het tweede hoofdstuk. Daar vertelde Joan Grant hoe een man in het huidige bestaan allergisch was aan pluimen. En dit doordat hij in een vorig leven op het slagveld gewond achterbleef, en de gieren hem, nog levend, begonnen op te eten. We hadden het ook over mensen die in een toestand van regressie gebracht, zich vorige levens herinnerden (5.2.2.). Eveneens kwam de genezing van de blindgeborene ter sprake. De Joden vroegen Christus wie gezondigd had, hij of zijn ouders, zodat hij blind geboren werd. Jezus antwoordde ontwijkend dat die man blind is opdat de werken van God in hem zouden geopenbaard worden. Mogelijk heeft Jezus toen de leer van de reïncarnatie niet publiek willen ter sprake brengen. Het is niet direct een thema voor de grote massa. De meeste van onze huidige zieners en magiërs beschouwen de reïncarnatie niet zozeer als een hypothese, wel als een zo goed als vaststaand feit. Een inzicht in de fouten van een vorig leven is dikwijls nodig om een huidig probleem van iemand op te lossen.

Een blinde

Raadplegen we J. Millard, *Edgar Cayce, profeet in trance*¹⁶. Cayce (5.2.2.) wordt wel eens Amerika's grootste ziener van de twintigste eeuw genoemd. Van beroep fotograaf, kon hij tijdens een vorm van zelfhypnose - sommigen zeggen als hij dronken was - de ziekte van een patiënt bijzonder nauwkeurig beschrijven. Hij deed dit met de passende anatomische en fysiologische termen, ofschoon hij nooit iets over geneeskunde had gestudeerd. Opvallend was dat hij eveneens beweerde de karmische oorzaak van de ziekte te kunnen situeren.

Omdat in één der vorige levens, niet noodzakelijk datgene dat de huidige incarnatie voorafging, welbepaalde misstappen waren begaan, leed de zieke in het huidige leven aan die of die kwaal. Herinneren we ons dat volgens Fortune, en ook volgens heel wat anderen, de mens vele fijnstoffelijke lichamen heeft (9.2.2.). Een ethische fout in een hoog geestelijk voertuig bedreven, heeft zijn weerslag op alle lagere voertuigen en dus ook op het biologische lichaam.

Zo vermeldt Cayce dat iemand in het huidige leven blind was, als gevolg van het feit dat die persoon in een van zijn vroegere incarnaties de ogen van verslagen vijanden doorstak. Toen Cayce, die zei ook een paranormaal genezer te zijn, de blinde wilde helen, bleek dit, in tegenstelling tot andere paranormale genezingen, helemaal niet te lukken. En dit omwille van het zeer zware kwaad dat de patiënt in een vorig leven had bedreven en dat zich nog niet had 'uitgewerkt'. Hij raadde de blinde daarom aan zijn houding tegenover het leven te veranderen. Letterlijk vroeg Cayce hem: "Waarom wil je genezen? Om je eigen lichamelijke lusten te bevredigen? Om je zelfzucht nog meer uit te leven? Dan kun je beter blijven zoals je bent."

Louter profaan gezien is dat een vreselijk en harteloos verwijt. Sacraal is het dat eigenlijk eveneens, maar het plaatst het gegeven in een ruimer kader. De blindheid is zo geen nominalistisch toeval maar heeft een oorzaak en opent enig perspectief. Het blijft voor het slachtoffer uiteraard een moeilijk te verteren iets. Men heeft zo goed als geen herinnering aan het bedreven kwaad, en toch ondergaat men er de gevolgen van. Mantsch begaafden stellen dan weer dat datgene wat hij anderen had aangedaan, ook onbarmhartig was. Zulke inzichten meedelen aan de betrokkene blijft een uiterst delicate zaak. Niet alleen omdat er steeds enige twijfel kan bestaan over de juistheid van wat mantsch werd gezien, maar ook omdat het wel eens heel moeilijk om te dragen zou kunnen zijn. Het kan de betrokkene nodeloos belasten. Is een mens tot voldoende hoogte gekomen, zo stellen sommigen, dan ontdekt hijzelf de leidende krachten, de deugden en fouten van vorige levens, dan is hij er klaar voor om ze op een juiste wijze te dragen en te verwerken. Gezien onze menselijke en al te beperkte kennis blijft het uiterst moeilijk hierover volmaakt juiste uitspraken te doen.

Een lamme

E. Yesudian-Haich, *Einige Worte über Magie*¹⁷ (Enkele woorden over magie), deelt enigszins Cayce's zienswijze en geeft volgend voorbeeld. Een dame ziet een lamme bedelaar en wil hem helpen. Bijzonder verbaasd verneemt zij dat ze voor haar menslievende daad kan gestraft worden. En dit met een vorm van fysisch lijden. De bedelaar is niet zonder reden lam en arm. Hij werkt zijn karma uit. Iets diep in hem ondergaat het gevolg van vroegere fouten en trekt er ook de noodzakelijke lessen uit. Zo zal hij in een volgend leven wellicht niet meer hervallen. Zou hij voortijdige genezen, dan is hij in zijn biologisch lichaam wel geheeld, maar blijven zijn hogere en ijlere voertuigen onaangeroerd. De 'les' werd zo niet geleerd. De man begint met dezelfde en foutieve ingesteldheid aan een volgend leven, waarbij hij wellicht zijn vorige misdaden zal herhalen.

De vrouw die de bedelaar wilde helpen, beoordeelde hem vanuit haar eigen standpunt. Zij keek niet 'in' de bedelaar, en zag zijn sterke dierlijke driften en neigingen niet. Zij hield alleen

maar rekening met haar eigen vertederende gevoelens. Ze keek enkel 'in' zichzelf. Zij geloofde dat de lamme was als zij en dat hij, eenmaal genezen, een leven zou leiden zoals zij. Haich besluit: Zolang we de dingen vanuit ons eigen standpunt blijven bekijken, schieten we tekort en blijft het kwaad, hier in de bedelaar, bestaan.

Consequent doorgeredeneerd zou men hierin een argument kunnen vinden om de medemens in zijn lijden nooit te helpen. Dan is die mens, om het met Schopenhauer (2.2.) te zeggen, mogelijk niet langer een "ich-nog-einmal" maar wordt hij tot een "nicht-ich". En wat is dan nog de plaats van de gehele medische wetenschap of van alle sociale instellingen. Men kan met die mentaliteit in een soort van kastensysteem vervallen, zoals dat bijvoorbeeld sinds eeuwen in India bestaat. Eventueel brengt het ons ook dichter bij een welbepaalde rassenideologie waar de wereld al zo onder geleden heeft. Die houding is in zijn extreme vorm zeker in strijd met de Bijbelse 'caritas', met de liefde tot de medemens. De Bijbel heeft het medelijden steeds hoog gewaardeerd, getuige daarvan het verhaal van de barmhartige Samaritaan in *Lk. 10, 30-37*. Onverschilligheid tegenover menselijke ellende is het ene uiterste, lichtgelovige naïefheid en onvoorwaardelijke steun is het andere uiterste. Situeren we een verantwoorde hulp ergens in het midden. Verwijzen we al naar de tekst van Johannes (*1 Joh 5:16*), waarbij de evangelist zegt dat hij voor sommigen niet bidt en wel voor diegenen die voortdurend blijven volharden in hun boosheid (12.2.5.).

12.2. Oorzaken en gevolgen, in de Bijbel

Zoals ieder Schriftkenner weet, vermeldt ook de Bijbel voortdurend het oordeel van God. Men kan het hele bestaan op aarde zien als een levenslange steekproef, waarbij, volgens Paulus in zijn brief aan de *Galaten, 6:8*, wie in het vlees zaait, verderf zal vinden, en wie in de Geest zaait, het eeuwig leven zal oogsten". Ook *2 Corinthiërs 9:6* zegt: "Wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie overvloedig zaait, zal ook overvloedig oogsten".

Vele gezinnen die Christus verrichtte, waren vergezeld van de boodschap "ga en zondig niet meer", waarin andermaal een aanwijzing kan gezien worden dat er tussen zonde en ziekte een oorzakelijk verband bestaat.

12.2.1. Een Godsoordeel

Een immanente sanctie

In het ontkennen zelf van het bestaan van een Godsoordeel, zit merkwaardig genoeg al een Godsoordeel, een immanente sanctie, verscholen. Wie niet gelooft dat er sacraal gezien een wetmatigheid aan het werk is, sluit zich voor die wereld af en ondergaat er de gevolgen van. *Deut. 29:1/5* verduidelijkt: "Maar Jahweh heeft u tot heden geen hart gegeven om te verstaan, geen ogen om te zien, geen oren om te horen". En wat het hart, de ogen en de oren zouden ingeven, blijft dan verborgen. Daarin bestaat het oordeel. 'Geloof' sacraal geduid, is het doorbreken van het eerste gezicht, in 'n door Gods genade 'gegeven' tweede gezicht. In *Joh. 8:44* zegt Christus tot de farizeeërs dat ze vanuit de duivel leven, die hun eigenlijke 'ingeveer' is (2.5.). Sommige mantisch begaafden vragen zich af of mensen die zich apriori afsluiten voor het sacrale, hiervoor in hun ziele diepten ook "een andere vader" en niet de Bijbelse God, als ingever hebben. Deze andere vader geeft hen dan in om enkel rekening te houden met wat profaan is. Wie niet ziet met de blik van het geloof, voor zo iemand blijft al het bovennatuurlijke, alle genade, alle levenskracht en wonderwerk zo goed als 'niets'. Ook hier geldt blijkbaar het zogenaamde 'Mattheüs effect'. *Matt. 13:12* vermeldt: "Wie heeft, hem zal gegeven worden en hij zal overvloed hebben. Maar wie niet heeft, hem zal nog ontnomen worden wat hij bezit". Wie zich afsluit voor religieuze vooropstellingen, vindt ook niets dat religieus is. Daarin bestaat de immanente of automatische sanctie.

Een inventaris

Gaan we na wat in de vorige hoofdstukken al werd gezegd over het oordeel van God. *1 Koningen 22vv.* vermeldt dat de vorsten van Juda en Israël ten strijde trokken tegen de vorst Aram (2.4.). Ze raadpleegden vooraf hun zieners. Vierhonderd niet-Godbevriende zieners voorspelden Israël de overwinning. Enkel de profeet Mikeas verwittigde de vorst voor een nakende nederlaag. Een waarschuwing die de vorst naast zich legde, en de strijd verloor. Het Godsoordeel bestaat er in dat God de zieners die hem niet willen kennen, verblindt. Enkel voor wie hem trouw dient, duidt God de toekomst op een juiste wijze. *Jesaja:44: 25/26* geeft ons een voorbeeld van de schifting die God doorvoert in zijn oordeel: "Ik ben het, die de 'tekens' (wondertekens) der zieners (magiërs) verijdelt (die ze niet-effectief maakt). Ik ben het die de voorspellers (waarzeggers) als gekken laat werken, de 'wijzen' (zij die mantisch 'weten') doet achteruitwijken door hun 'wetenschap' onbegrijpelijk te maken". Dat is het ware onderscheid der 'geesten' waar Johannes (*1 Joh. 4:1*) ons voor waarschuwt: "Geliefden, gelooft niet iedere 'geest', doch onderzoekt of de 'geesten' uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan over de wereld".

Ook Asmodeüs en de Nefilim lokten door hun zedenbederf vanwege Jahweh een Godsoordeel uit: de zondvloed (9.4.). Hetzelfde gold voor de inwoners van Sodom en Gomorra (9.4.). Beide steden werden vernietigd. De mannen die in het huis van Lot de engelen seksueel wilden misbruiken, werden met blindheid geslagen.

Nebukadnessar bestuurde zijn rijk op een onwaardige wijze. Hij werd door God "gewogen, en te licht bevonden". De koning werd gestraft en verviel in een dierlijk gedrag. Tot wanneer hij zich terug tot God bekeerde (10.1.1.). Men ziet hierin telkens een Godsoordeel aan het werk. In de gelovige bewerkt God waarheid, in de niet-gelovigen inspireert Hij de leugen. Deze tweesnedigheid is precies het schiftingskarakter eigen aan Gods 'Geest'. Vermelden we nog een aantal steekproeven.

David en Betsabee

Vatten we 2 Samuel 11 samen: Het gebeurde dat David, die uit zijn bed opstond en op het terras van het paleis liep, rond de avond een vrouw zag zwemmen vanaf het terras. Deze vrouw was erg mooi. En David vroeg naar haar en men antwoordde: "Dat is Bathseba, de dochter van Eliam, en de vrouw van Uria de Hethiet,". Toen stuurde David afgezanten en liet haar halen. Ze kwam naar zijn huis en hij sliep met haar, ook al had ze zich net gezuiverd van haar maandstonden. Toen ging ze terug naar haar huis. Nadien bleek dat ze zwanger was en ze liet het David weten. (...) Toen zond David haar man Uria naar de voorste gevechtlijn en gaf zijn dienaren opdracht: "Zet Uria op de gevaarlijkste plaats zodat hij de strijd niet overleefd". Uria sneuvelde zoals voorzien. David dacht hiermee de hele zaak te hebben opgelost, maar God dacht daar heel anders over.

En resumeren we eveneens *2 Samuël 12*: De Heer zond de profeet Nathan naar David. Hij ging zijn huis binnen en zei tegen hem: "Er waren twee mannen in dezelfde stad, de ene rijk en de andere arm. De rijke had klein en groot vee in zeer grote hoeveelheden. De arme man had helemaal niets anders dan een schaap, slechts één klein schaapje dat hij had gekocht. Hij voedde haar en zij groeide op met hem en zijn kinderen, at zijn brood, dronk uit zijn beker, sliep in zijn schoot: het was als zijn dochter. Op een dag kreeg de rijke man bezoek, maar hij kon er niet toe komen om een schaap of een rund uit zijn eigen kudde te nemen. en dit klaar te maken voor de reiziger die bij hem was gekomen. Hij nam het lam van de arme en maakte dat klaar voor zijn gast. David werd erg boos op deze man en zei tegen Nathan: "Hoe waarachtig de Heer ook leeft, de man die dit gedaan heeft, is strafbaar met de dood! Hij zal zijn schuld viervoudig

terugbetalen, omdat hij zo heeft gehandeld zonder genade." Toen zei Natan tegen David: "Deze man ben jij! Zo zegt de Heer God van Israël (...). Je sloeg Uria de Hethiet met het zwaard, zijn vrouw nam je voor jezelf, hij vernietigde je met het zwaard van de Ammonieten. Nu zal het zwaard zich nooit meer van uw huis afkeren, omdat u mij verachtte en de vrouw van Uria de Hethiet als uw vrouw nam." (...) David geeft zijn fout toe, vraagt en krijgt vergeving.

Mene, tekel, ufarsin

Daniël, 5, vertelt ons dat Koning Belsassar een groot feestmaal aanrichtte voor zijn rijksgroten. Hij liet het gouden en zilveren vaatwerk halen, dat uit de tempel van Jeruzalem was weggenomen. Iedereen mocht er uit drinken. En iedereen vereerde de goden van goud en zilver, van brons, ijzer, hout en steen. Terwijl ze dat deden, verscheen er een mensenhand die op de muur volgende woorden schreef: "Mene, tekel, ufarsin". De koning raakte hierbij in verwarring. Hij riep zijn bezweerders en magiërs en zei: "Wie dit schrift kan lezen en er mij de verklaring van geeft, zal rijkelijk beloond worden". Maar niemand was in staat het schrift te ontcijferen. Toen nam één van zijn gasten het woord en zei: "In uw koninkrijk is een man, met een goddelijk inzicht, verstand en wijsheid. Het is Daniël. Hij kan het raadsel oplossen.

Toen werd Daniël voor de koning geleid en vernam dat hij met rijkdom zou worden beloond als hij de tekst kon verklaren. Daarop antwoordde Daniël de koning: "Houd uw gaven en geef uw geschenken aan een ander. Het schrift zal ik echter voor de koning lezen en hem er de verklaring van geven. Koning, de allerhoogste God heeft aan Nebukadnessar, uw vader, samen met het koningschap, heerlijkheid, eer en pracht gegeven. En de heerlijkheid die Hij hem gegeven had was zo groot, dat alle volken, stammen en talen voor hem sidderden en beefden. Hij doodde wie hij wilde en hij liet leven wie hij wilde. Hij verhief of vernederde wie hij wilde. Maar toen hij trots werd en hoogmoedig, is hij van zijn koningstroon gestoten en van zijn eer beroofd. Hij werd uit de gemeenschap van de mensen verjaagd en kreeg de aard van een dier. Hij huisde bij de wilde ezels. Hij kreeg gras te eten als de runderen en zijn lichaam werd nat van de dauw uit de hemel, totdat hij erkende dat de allerhoogste God de macht heeft over de koninkrijken van de mensen en erover aanstelt wie Hij wil.

Ofschoon u dat alles wist, bent u, Belsassar, zijn zoon, niet nederig gebleven, maar u heeft zich boven de Heer van de hemel willen verheffen. U hebt het vaatwerk van Zijn huis laten halen en u, uw rijksgroten, uw vrouwen en bijvrouwen hebben er wijn uit gedronken. Goden van zilver en goud, van brons, ijzer, hout en steen, die niet zien, niet horen en niet weten, hebt u geëerd. Terwijl u de God in wiens hand uw adem en heel uw leven ligt, niet hebt geprezen. Daarom heeft Hij die hand dit schrift laten schrijven. En dit staat er geschreven: Mene, tekel, ufarsin. De verklaring ervan luidt: mene, God heeft uw regeringsjaren gewogen, geteld en er een eind aan gemaakt. Tekel, u bent op de weegschaal gewogen en te licht bevonden. Ufarsin, uw koninkrijk is verdeeld en zal aan de Meden en Perzen worden gegeven. Toen werd Daniël op bevel van Belsassar met purper bekleed. Hij kreeg de gouden keten om de hals en herauten maakten bekend dat hij als derde zou heersen in het koninkrijk. Diezelfde nacht werd Belsassar, de koning van de Chaldeeën, gedood." Tot zover deze Bijbeltekst.

Men ziet weer de hoogmoed van de koning, het profane gebruik van de sacrale voorwerpen uit de tempel, het dienen van de niet-Bijbelse goden en het niet willen kennen van de Bijbelse God. Dit alles leidt tot een grensoverschrijding, waarop een Godoordeel, een ingrijpen van Jahweh volgt: de koning verliest zijn koninkrijk.

Zulk een verblindings vinden we ook verwoord in *Psalms 10* die het heeft over de hoogmoedige en van God vervreemde mens: "Hij zoekt niet verder: God? Die is er niet. Ziedaar,

het sluitstuk van zijn denken. Op ieder ogenblik loopt wat de godloze onderneemt goed af. Hij wuift alle rivalen weg. Toch ontgaat Gods oordelende ingreep hem. “Van keer tot keer zal ik het halen” zegt hij in het hart. Zolang hij geen onheil doormaakt, houdt hij zich met vervloeken bezig en van bedrog en geweldpleging is de mond vol. In het hart zegt hij daarbij: “God ontgaat het wel”. Terwijl hij de ogen sluit om de ware afloop niet te zien”.

Drie anonieme getuigenissen:

Een eerste getuigenis.

Lang had ze uitgekeken naar het einde van de oorlog. Vier lange jaren van onzekerheid liepen eindelijk voorbij: wapenstilstand. Het betekende voor haar niet alleen het beëindigen der gevechten, maar eindelijk zou het leven terug een min of meer normaal verloop kennen. En wat hierbij nog het belangrijkste was: ze zou eindelijk met haar geliefde kunnen huwen. Toch waren ze beiden er nog helemaal niet op voorbereid. Ze kenden elkaars diepten nauwelijks. Maar de euforie van de bevrijding maakte geen plaats voor een ernstige bezinning. Enige tijd later had het huwelijk plaats. En een jaar later werd hun eerste kind geboren. Maar hoe was hun verhouding ondertussen veranderd. Verliefdheid en mooie idealen hadden plaats gemaakt voor heel wat dagelijkse zorgen, voor materiële en financiële moeilijkheden. Zij vond dat hij het was die haar in deze situatie had gebracht, en wat ooit als een elkaar graag zien begon, sloeg bij haar geleidelijk om in een sterker wordend gevoel van haat. Ze bekeek hem met heel andere ogen, ja soms leek het alsof zij hem begluurde, net als een roofdier dat doet met zijn prooi. Op een nacht, toen hij te moe was om aan haar wensen te voldoen, werd het haar teveel. Misnoegd om zijn afwijzing, ontgoocheld omdat het leven haar niet bracht wat zij ervan verwachtte, samen met nog een aantal andere tegenslagen, maakten dat vanuit iets heel dieps in haar een nauwelijks te beheersen woede opkwam. En kijk, ze veerde recht, sprong op haar slapende man en begon hem uit alle kracht met de vuisten te slaan. Hij schrok verschrikt wakker, had even tijd nodig om de situatie juist in te schatten, weerde de volgende slagen af, en had gelukkig het inzicht om niet terug te slaan en de situatie niet te laten escaleren. Maar dat maakte haar juist nog meer woedend. Uitzinnig en met meer dan menselijke kracht bleven haar vuisten op hem inbeuken. In een moeizame worsteling kon hij zich van haar ontdoen en de slaapkamer ontvluchten. Nauwelijks van zijn verbazing bekomen, bekeek hij zijn schrammen en blauwe plekken. Dat was niets in vergelijking met de immens grote pijn die hij in zijn hart voelde. Was dat echt zijn vrouw die daar zo wild te keer ging? Zo had hij ze nog nooit gekend. Moest hij daar zijn leven mee voortzetten? Wat nu met hun kind? Wat met hun verder huwelijksleven? Alle vertrouwen was nu wel weg. Maar dat was nog niet alles. Tijdens het gevecht had hij de merkwaardige indruk dat alle leven uit hem scheen te wijken. Nee, het kwam niet door de slagen. Het was alsof een nog veel grotere kracht uit haar woedende ogen was gekomen, en die priemende blik, zo leek het hem, had hem doorboord en hem op een veel ernstigere manier verwond. Dat gevoel van leegheid bleef. Ook de volgende dagen en weken. Zoals te verwachten liep het korte tijd nadien uit op een echtscheiding.

Enige tijd later schreef hij zijn relaas aan een ziener. Hij kreeg het volgende antwoord: Kijk met de blik van uw geest wanneer zij op u springt. Wat toont er zich mantisch? Een soort prooidier, leeuwachtig, en met de onmiddellijke en wrange indruk van leeg gehaald te worden. De kracht van haar blik heeft uw aura opengescheurd. Zij heeft zich heel wat van uw levenskracht naar zich toegeëigend. Vanuit haar diepere ziel gunde zij je het leven niet meer. Religieus gezien is zij een dode. Zij leeft wel, maar heeft geen contact met de levenskracht van de H. Drie-eenheid. Dus moet zij haar energie elders halen, in de eerste plaats van jou. Haar uitwendig gedrag wordt, geconfronteerd met jou, van bewust plots on- en onderbewust en veroorzaakt grote schade in je aura. Gelukkig bid jij dagelijks. Zoniet zou van dan af je levensgeluk gekraakt zijn en dit in haar voordeel. Zij haalde je leeg door die sprong die aan een

roofdier doet denken, en wel zo dat de aandacht naar de vuistslagen ging, terwijl de occulte, de verborgen zijde verdoezeld wordt: het stelen van je fijnstoffelijke energie. Zonder gebeden zouden heel wat moeilijkheden op jou zijn afgekomen. Zo zou je gezondheid zwaar hebben ingeboet en zou je leven hoogstens nog een paar jaar hebben geduurd.

Tot zover dit getuigenis. Men ziet dat oorzaak, de slagen, en gevolg, de occulte uitputting, profaan gezien niet te achterhalen zijn. Schijnbaar is er geen verband tussen beide. Slechts mantisch wordt de echte waarheid ‘onthuld’. Dat is een echte vorm van apocalyptiek. Mantisch begaafden stellen dat het leven voortdurend met dergelijke verbanden te maken heeft, maar dat het in onze nominalistische wereld nauwelijks of niet wordt doorzien.

Een tweede getuigenis.

Altijd was ze tegen het voorgenomen huwelijk van haar dochter geweest. Haar toekomstige schoonzoon was niet van adel. Dat was een breuk met de traditie, en het zou in de ruimere familie zeker niet goed onthaald worden. Toen het huwelijk dan toch doorging voelde zij zich bitter gekrenkt en diep vernederd. Haar eer stond op het spel. En dat leidde dan weer tot heel wat rancunes. Nee, niet openlijk. Bij haar mocht de fout niet liggen. Hij moest het zijn, die de moeilijkheden veroorzaakte. Dus moest het heel geslepen gaan, onmerkbaar voor de buitenwereld, maar toch uiterst effectief. Het huwelijk moest eraan. “Het was slechts een te vergeven misstap van haar dochter, maar je zult zien, dat blijft niet duren” zo luidde haar commentaar in de hogere kringen. En heel subtiel werd zij de raadvrouw van haar dochter in huwelijksaangelegenheden. Bijzonder gedreven – bezorgd om het geluk van haar dochter, zo noemde zij het - steeds nieuwe intriges bedenkend, bracht zij haar dochter, subtiel en zo liefvallig bij dat de schoonzoon eigenlijk niet in de familie past. “Bewijs? Let daar maar eens op dat, en op dat. Voor mij geeft het allemaal niet. Maar voor jou moet dat toch niet gemakkelijk zijn. Het zal je geleidelijk wel duidelijk worden” zo sprak ze. En zo ingelepeld werd ‘het’ voor de dochter duidelijk. Zij kwam inderdaad tot de overtuiging dat zij onder haar stand gehuwd was. Alle energie die haar moeder, gedreven en verbeterd in het mislukken van het huwelijk had geïnvesteerd, bracht het zo gehoopte resultaat: een echtscheiding. De hogere stand kon opgelucht ademhalen. De eer was gered. Tot zover de profane zijde van deze getuigenis.

Vanuit sacraal oogpunt is de werkelijkheid bedroevend anders: daar toonde zich een heel ander verhaal. Een zienster zei het toen zo: “De moeder heeft zoveel van haar occulte energie geïnvesteerd in het mislukken van het huwelijk dat zij op zichzelf een vorm van roofoverval heeft gepleegd en zich op een dodelijke wijze heeft uitgeput. Verschiet dus niet als ze binnen korte tijd dood wordt aangetroffen.” Enkele jaren later werd de moeder dood aangetroffen in haar woning. Ze was erg verzwakt door een agressief woekerende kanker.

Tot zover deze getuigenis. Men ziet weer de twee zijden: de profane en de sacrale. Voegen we er nog aan toe dat volgens sommige mantisch begaafden kanker het gevolg kan zijn - letten we op het voorbehoud - van occulte uitputting. Kanker kan ook heel andere oorzaken hebben.

Een derde getuigenis.

Drie rechters moesten zich uitspreken over een diefstal in de havenbuurt. De feiten waren duidelijk. Er was geen twijfel wie de dief was en wie de bestolene. Ingewikkelde pleidooien waren dan ook niet nodig en niet te verwachten. Er was echter wel een ander probleem: er stonden andere belangen op het spel. En er werd hen heel wat zwart geld aangeboden om die belangen niet te schaden. En het zou hun carrière op langere termijn zeker ten goede komen. Daar kon “het milieu” wel voor zorgen. Het zaakje werd geregeld, en goed geregeld. De bestolene werd in het ongelijk gesteld, de dief ging vrijuit.

Tot zover weer de profane zijde. En nu wat de apocalyptiek hiervan bloottrekt. Een zienster getuigt: “Ik zie de drie rechters die de dief op het wereldlijke recht hebben gered. Ik zie zeer duidelijk de grote godin die over wanorde en onrecht heerst, in de drie rechters trekken op het ogenblik dat zij het geld ontvangen en hierbij al beslissen om onrecht uit te spreken in de plaats van recht. Hierbij worden de chakra’s in hun ruggengraat leeggezogen. De kleuren van hun aura, die al niet licht waren, worden plots nog veel meer duister. Hun energie wordt de onderwereld ingetrokken. Na hun dood zal dat ook hun verblijfplaats zijn.

Psalm 82 (81) lijkt dit te bevestigen: “Hoe lang nog zult gij onrechtvaardige oordelen vellen?” vraagt de schrijver zich af en zegt dat zulke rechters en rechtsters door hun daad zelf hun weg naar de onderwereld voorbereiden.

Wie eet en drinkt, eet en drinkt zich een oordeel.

Een merkwaardig Godsoordeel vinden we bij St.-Paulus, *1Kor.11:27/31*. Na de instelling van de eucharistie te hebben verteld, vervolgt de apostel: “Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de kelk van de Heer drinkt, bezondigt zich aan het lichaam en het bloed van de Heer. Laat dus iedereen zichzelf onderzoeken, en dan pas eten van het brood en drinken van de kelk. Want, wie eet en drinkt, eet en drinkt zich een oordeel, indien hij het lichaam niet naar waarde schat. Daarom zijn er onder u zoveel zwakken en zieken en zijn er zovelen ontslapen.” Meteen voert St.-Paulus een belangrijk onderscheid in: “Indien wij onszelf naar waarheid hadden beoordeeld, dan zouden wij niet geoordeeld worden. Welnu, indien wij door de Heer worden geoordeeld, dan is dit voor ons een les om niet met de wereld veroordeeld te worden”. Men kan er een waarschuwing in zien en de kans om tot inkeer te komen. Zo beschouwd, zijn er in het oordeel van God graden. Dat voor de ongelovige dit oordeelsproces zo geruisloos verloopt, is niet de kleinste kant van de tragedie van onze tijd.

Het oordeel speelt zich in het onbewuste af, en ons bewustzijn kan zich illusies voorspiegelen over dat onbewuste gebeuren. Met andere woorden: om met ‘n hedendaags woord te spreken, Paulus doet hier aan bewustzijnskritiek. De nadruk ligt bij hem op het lot dat men zich bereidt indien men de eucharistie onderschat en miskent. Het is de zoveelste toepassing van het oordeel van God waarbij de mens, bij gebrek aan hoge levenskracht, aan de elementen der natuur wordt prijsgegeven. De structuur der schepping is zo dat, indien men Gods wezenseigen levenskracht mist, dit vroeg of laat afbouwend werkt. Paulus legt echter de nadruk op Gods opvoedende inschikkelijkheid: “Terwijl wij door God geoordeeld worden, worden wij opgevoed, opdat wij niet samen met de wereld veroordeeld worden”. Met andere woorden: niet ieder Godsoordeel leidt tot een ondergang maar er zijn oordelen die “met voorbehoud” zijn. Zo in de zin van: “leer uit de nare gevolgen die gij ondervindt, zodat gij u bekeert en nadien aan geen enkel oordeel meer toe zijt”.

De term “oordeel van God” behelst de schifting van de mensen op grond van hun keuze voor of tegen Jahweh of de H. Drie-eenheid, voor of tegen de decaloog, voor of tegen Jahweh’s heilsdaden. Deze bestaan in Jezus’ dood en verrijzenis en de nederdaling van de H. Geest. Deze schifting toont zich mantisch. De mens kiest en vormt zich een zielelichaam ten dode, of het zielelichaam ten eeuwigen leven.

12.2.2. Een taboe: een bijzondere geladenheid

In het eerste hoofdstuk kwam het heilige ter sprake (1.1.). In *Exodus 3* zei Jahweh tot Mozes: “Kom niet dichterbij en doe uw sandalen uit, want de plaats waar u staat is heilige grond”.

II Samuel, VI, 7 verhaalt dat de priester Uzza de ‘ark des verbonds’ ondersteunde (1.4.1.) omdat ze anders ging vallen, maar deze aanraking niet overleefde. De ark was, zo stelt de schrijver, zo sterk ‘opgeladen’ dat het biologische lichaam het contact met zulk een hoge energie niet overleeft. We haalden in het eerste hoofdstuk nog andere voorbeelden aan. Het is alsof de Bijbel ons waarschuwt dat het om een zeer hoge energie gaat. Vooraleer er mee in contact te komen, moet men er ‘in de eigen ziele diepten’ grondig op voorbereid zijn. Dat bleek ook al uit de hierboven aangehaalde tekst van St.-Paulus (*IKor.11:27/31*), waarbij hij waarschuwt niet op onwaardige wijze de eucharistie te nuttigen.

Fouten kunnen bewust, maar nog veel meer onbewust geschieden. Het overschrijden van een taboe is slechts zijdelings een morele aangelegenheid. Het is eerst en vooral ‘n heiligheidszaak’, ‘n zaak van fluïdum en de wetmatigheden van de fijnstoffelijke materie. Als twee of meer fijnstoffelijke uitstralingen aan elkaar tegengesteld zijn, en voor elkaar dus te mijden zijn, dan is er sprake van ‘taboe’. Wie bewust of, wat zeer vaak gebeurt, onbewust doet alsof antipathie niet bestaat, maar toevallig toch ‘n occulte antipathie behandelt alsof zij sympathie was, overschrijdt een taboe en zal naar gelang van de aard ervan, de nare gevolgen van zo een grensoverschrijding niet ontlopen. De oude Grieken spraken van ‘hubris’. Illustreer we dit taboekarakter aan de hand van wat volgt.

Een anonieme getuigenis

Heel haar leven had mevrouw Sofie godsdienst gegeven aan kinderen van een middelbare school. Of liever, geen godsdienst, maar catechese. Catechese is retoriek, het overdragen van een boodschap aan een publiek. Geen eenvoudige opdracht in een wereld die zich meer en meer van religie vervreemdt. En toch bleef ze op het einde van haar loopbaan met heel wat diepe vragen zitten. Wat is nu het wezen van religie? Hoe over religie praten als leerlingen zelfs de hoofdzaken van de Bijbel niet meer kennen? Is de ziel van de mens inderdaad een afzonderlijke werkelijkheid? Is er een relatie tussen religie en het paranormale? Is er fijne stof? Hoe ‘echt’ zijn de mirakels van Christus? Nog heel wat meer vragen hielden haar bezig, doch daarover vond ze nauwelijks iets in de handleidingen bij haar lessen.

Nu ze met pensioen ging, had ze meer tijd om zich hierover te informeren en zich te bezinnen, en toen ze in een privé-gezelschap de gelegenheid kreeg om een avond bij te wonen waarbij religie het thema was, aarzelde ze geen ogenblik. En daar zat ze dan, op die bewuste avond, als nieuweling een beetje onwennig midden in een gezelschap van mensen die elkaar al kenden. Ze had verwacht dat er een stevige discussie zou volgen, of dat haar heel wat verstandelijke inzichten zouden meegegeven worden. Maar het werd allemaal heel anders.

De man die de leiding nam stelde zich voor als een magiër. Dat er in archaische culturen magiërs bestaan, dat was haar bekend. Maar iemand in onze tijd ontmoeten die dat van zichzelf beweert, dat is toch wel hoogst verbazend. Met een behoorlijke dosis scepticisme vroeg mevrouw Sofie zich af in welke bizarre wereld ze nu wel was verzeild geraakt. De magiër nam het woord en zei dat hij iedereen een soort van occulte inwijding ging geven. Nadat allen zich in een grote kring hadden gezet, beweerde hij fijnstoffelijke energie doorheen de aanwezigen te laten gaan. Hij voegde eraan toe dat die energie niet van zichzelf kwam, wel van de H. Drie-eenheid. Hij beschouwde zichzelf enkel als een middelaar, een mediale mens. En kijk, een korte tijd later ervoeren sommigen zachte tintelingen doorheen heel hun lichaam. Ook anderen beaamden het en vertelden bovendien dat ze vanuit hun kundalini een zalige warmte voelden omhoog stijgen. Met een groeiende verbazing hoorde Sofie zoveel uitspraken die haar totaal onbekend waren. En hoe ze ook lette op wat anderen zegden, of hoe ze zich ook concentreerde op haar eigen lichaam om na te gaan of ze misschien ook iets gewaar werd, ze voelde niets,

helemaal niets. Verbaasd keek zij steeds weer in het rond, terwijl ze zich afvroeg wat zij van dit alles wel moest denken. Dan richtte de magiër zijn blik op haar, of liever, net naast haar, en zei dat de fijnstoffelijke energie wel rond haar kwam hangen, maar niet echt in haar aura drong. Hij stond op, kwam tot vlak bij haar en bracht zijn beide handen tot net boven haar hoofd. “Ik leg je de handen op”, zo zei hij, “en ik geef je zo extra energie zodat die fijne stof ook tot in je aura dringt”. En even later beweerde hij dat het inderdaad gelukt was. Sofie begreep er niets van. Ze voelde ook helemaal niets. Waarop moest ze letten? Wat moest ze voelen? Wat was hier allemaal aan het gebeuren? Ook beklemde haar de gedachte dat zij mogelijk in een gevaarlijk experiment was verzeild geraakt. Als dat religie was, dan stond het toch wel bijzonder ver verwijderd van dat wat zij er al heel haar leven had onder verstaan. En even vroeg ze zich af of ze niet beter zou opstaan en deze bizarre ceremonie zou ontvluchten. Maar ze bleef. Wat verward en bezorgd volgde ze de hele avond. Toen ze rond middernacht naar huis ging, had ze eigenlijk heel wat meer vragen dan toen ze gekomen was.

Zij verdubbelde haar gebeden.

Drie weken lang liet ze niets meer van zich horen. Maar nadien belde ze. Ze had toch zoveel te vertellen, zo zei ze, en ze vroeg of ze haar verhaal mocht komen doen. En enkele uren later stond ze daar. Ze vertelde dat ze ziek was geweest, heel ziek. Ze had gedacht dat ze die bewuste avond in de handen van een zwart-magiër was gevallen. Ze kon ook niet begrijpen dat die man iedereen in de val had gelokt en dat niemand dat toen had doorzien. Ze vreesde dat hij haar en alle aanwezigen met één of ander ernstig onheil had beladen. Dus wilde ze het effect hiervan teniet doen. Ze was beginnen bidden, de Bijbel op haar schoot en een kruis in de handen. Urenlang, neen, dagenlang... en ze voelde zich steeds slechter worden, tot ze, behoorlijk ziek geworden, de hele tijd het bed moest houden. Dat was, zo geloofde ze, het rechtstreekse gevolg van die bewuste avond en bovendien het regelrechte bewijs dat er inderdaad iets ergs met haar gebeurd was. Dus verdubbelde zij haar gebeden, dag en nacht, dagenlang. Tot zij zich na een tweetal weken eindelijk geleidelijk beter begon te voelen. Zij geloofde dat zij die magische ingreep door haar aanhoudend gebed meer en meer ongedaan had gemaakt. Maar het had haar toch zoveel angst, zweet en tranen gekost. Zij vertelde dat ze nog nooit in haar hele leven zoveel had gebeden als die laatste twee weken. En dat voor een lerares godsdienst.

Wat is er met jou gebeurd?

Dat was echter nog lang niet alles. Ze had de gewoonte jaarlijks een pendelaar te raadplegen die haar gezondheid naging en haar zo nodig een aantal helende kruiden bezorgde. Naar aanleiding van die bewuste avond had ze haar afspraak vervroegd. En eens ze daar was aangekomen, verzweeg ze het hele gebeuren. Ze volgde bijzonder nieuwsgierig elke beweging van de pendel en wachtte gespannen de diagnose van de pendelaar af. Deze deed zoals gewoonlijk rustig zijn werk. Maar dan scheen hij te aarzelen. Zijn gezicht verried enige verbazing. Hij deed er langer over dan gewoonlijk. Dan keek hij met een vragende blik naar mevrouw Sofie en deed alle pendelwerk helemaal opnieuw over. Sofie voelde haar hart tot in haar keel kloppen. Elke seconde duurde haar veel te lang. Ten slotte legde de man zijn pendel neer, keek haar doordringend aan en zei: “Ik begrijp het niet. Wat is er met jou gebeurd? Al je bloedbanen zijn nog nooit zo open geweest. Je gezondheid is veel beter dan ze ooit was. Ik moet je helemaal geen kruiden meer meegeven. Zo een vooruitgang en op zo'n korte tijd, dat heb ik nog nooit meegemaakt”. Sofie kon het wel uitjubelen. Wat een opluchting. De magiër had haar dus wel degelijk geholpen. Ze had hem totaal verkeerd beoordeeld. Ze had een korte pauze nodig om haar grenzeloze opluchting, haar blijdschap en haar ontroering te verbergen. “Ik denk niet dat die man mijn verhaal zal geloven”, zo dacht ze in stilte. En dus vertelde ze alleen maar dat ze onlangs met pensioen was gegaan en dat het leven voor haar nu een heel stuk rustiger geworden was. En dat daarin wellicht de verklaring van haar verbeterde gezondheid moest

gezocht worden. De man schudde het hoofd. “En toch begrijp ik het niet” herhaalde hij. Met een nauwelijks ingehouden vreugde bedankte Sofie haar pendelaar. Dan was ze maar ineens naar de magiër geweest en had hem haar grote dank uitgedrukt en hem haar hele relaas verteld. De magiër had haar een ogenblik scherp aangekeken en dan met een zekere bezorgdheid gezegd dat zij haar hele probleem eigenlijk zelf had veroorzaakt. Zij had, door plots veel te intens te bidden, zoveel energieën, zoveel ‘heiligheid’ op een veel te korte tijd naar zich toegetrokken, zonder dat haar fijnstoffelijke ‘infrastructuur’ hierop al was voorbereid. En dat was de oorzaak van haar ziekte geweest. Haar lichaam had zich te snel, op een veel te korte tijd, moeten aanpassen aan die hogere energie. “Maar”, zo vervolgde hij, “ook dat is helemaal geen probleem, want door die ziekte mee te maken heb je hier op aarde al een deel van je vagevuur verwerkt. En nog dit: je sprak van het kruis dat je bij het bidden gebruikte. Toen je het kocht straalde het slecht uit omdat het lange tijd in verkeerde handen was geweest. Maar je aanhoudend gebed heeft dit uitgezuiverd. Nu straalt het zeer goed uit.”

Tot zover deze getuigenis. Men ziet enige gelijkenis met het verhaal van Gopi Krishna (9.3.1.). Ook hij mediteerde te intens in een te korte tijdspanne, iets wat hem vele jaren ziek maakte. Herinneren we nog even aan het verschil tussen een Bijbels gebed en een meditatie. Het Trinitaire gebed zoekt contact met de H. Drie-eenheid en de bovennatuur. Een eerder onbestemde meditatie richt zich veeleer op de buitennatuur, op de wereld van goed-en-kwaad, met alle gevaren hieraan eigen. In wat volgt zal het taboe-karakter van het heilige nog verder toegelicht worden.

12.2.3. Een onbestemd en bezonken gevoel Je brengt mijn zonden in herinnering.

1 Kon. 17vv. verhaalt de geschiedenis van de profeet Elias (1.4.3.). Hij woonde in bij een weduwe. Haar zoon werd zo zwaar ziek dat hij stierf. Waarop de vrouw hem zei: “Wat moet ik nu van u denken, man van Godswege? Als ik het juist voor heb, zijt gij hier komen inwonen om mijn zonden te onthullen en meteen mijn zoon te laten sterven.”

De vooropstellingen van de vrouw zijn merkwaardig. Zij ziet een verband tussen het inwonen van de profeet en de dood van haar zoon als onthulling van haar zonden. Op een manier weet ‘iets’ in haar dat er kwaad op haar rust. Welk kwaad, dat is haar niet direct duidelijk. Misschien is het wel karmisch, misschien betreft het kwaad van voor haar geboorte. Ook is het haar bekend dat een man van Godswege, hier de profeet Elias, het kwaad in haar op een versnelde wijze bloot trekt en doet uitwerken. Als teken daarvan komt haar zoon te sterven. Een “man van God” onthult blijkbaar al door gewoon ergens aanwezig te zijn.

Het is aan Godbevriende sensitieven en magiërs bekend dat zij kwaad dat zich in hun buurt bevindt, bijna automatisch in zich trekken, zoals een spons water opslorpt. Anderzijds verliezen zij een deel van hun ‘heiligheid’ aan wie in hun buurt staat. Het lijkt een beetje op de communicerende vaten uit de fysica. Als twee vaten, met hierin water op een verschillende hoogte, met elkaar worden verbonden, dan loopt het water van hoog naar laag, tot het in beide vaten even hoogte staat. Elias ‘ziet’, onthult het kwaad van de vrouw en trekt het in zich. De vrouw incasseert op haar beurt een hoge vorm van heiligheid die van de profeet uitgaat. Die ‘lading’ kan zij niet aan en ondergaat daardoor een oordeel.

*La bible de Jérusalem*¹⁸ gaat in op deze Bijbeltekst en zegt eveneens dat het inwonen van Elias, door de vrouw wordt geduid als een ‘apokalupsis’, een onthulling. Door zijn aanwezigheid in het huis kunnen geheimgehouden of onbewuste zonden bloot komen en

kunnen er straffen op volgen. De vrouw duidt dan ook de dood van haar kind als onthulling van haar zonden.

Zielestof wil zich gelijk verdelen.

Mensen die sterk geladen zijn met hoge sacraliteit, zullen bij een ontmoeting met anderen die een lager sacraal peil hebben, een deel van hun geladenheid kwijtspelen, ten voordele van wie minder geladen is. Maar ook het omgekeerde doet zich voor. Kwaad van de minder sacraal geladene, trekt in wie een hoger peil bezit. Er is een wisselwerking. De alom aanwezige zielestof waarover we het in het achtste hoofdstuk hadden, heeft de neiging zich gelijk te verdelen. Mensen met hoge lading, geraken vlugger vermoeid. Mensen met een tekort eraan, voelen zich nadien opgeladen.

Iets dergelijks ondergaat de profeet Elias, hij incasseert het kwaad van de weduwe, eventueel ook van haar zoon. Mantsch toont er zich in zo een situatie plots een vuilgrijze fijnstoffelijke massa onderaan in de ruggengraat, in de kundalinistroom van de Godbevriende mens. Hij bevecht dit kwaad, voelt de pijn en de vermoënis ervan, maar uiteindelijk verwerkt hij het en verdwijnt het, definitief. Doch ook de weduwe incasseert hier. Zij ontvangt een dosis heiligheid van de profeet. Dat vormt bij haar eveneens een bedreiging, en wel voor datgene wat in haar of in haar zoon niet voldoende ‘heilig’ is. Wat tot een reactie leidt, een conflict tussen de twee tegengestelde of antipathische zielestoffen. Dat resulteert hier in een versnelde uitwerking van het kwaad: de jongen overlijdt. We hebben een vorm van apocalypiek. Waarheid wordt onthuld. De occult beladen situatie van de weduwe en haar zoon worden geopenbaard. Op een versnelde wijze ondergaan beiden een Godsoordeel. Het is hetzelfde principe als wat de priester Uzza (12.2.2.) overkwam. Ook hij stierf van een ‘overdosis’. Het was eveneens een te hoge concentratie van heiligheid die Gopa Krishna (9.3.1.) door zijn te intense meditatie zoveel moeilijkheden bezorgde. Hij bracht het er nog net levend van af en herstelde. Hetzelfde, maar in mindere mate, overkwam Sofie. Kwantitatieve hoeveelheden heiligheid leiden hier tot kwalitatieve sprongen, die over leven of dood van het biologisch lichaam kunnen beslissen. Een confrontatie met het heilige is bijzonder gevaarlijk voor wie er niet of niet voldoende op voorbereid is. Daarvoor juist wil Paulus ons waarschuwen met zijn brief (*IKor.11:27/31*), waar hij zegt dat al wie onwaardig communiceert, zich een oordeel eet of drinkt. Men verergert zo de eigen occulte situatie. “En daardoor”, zo besluit Paulus, “zijn er onder u zoveel zwakken en zieken en zijn er zovelen ontslapen”.

De alom aanwezige zielestof heeft de neiging zich gelijk te verdelen, zo stelden we hierboven. Een confrontatie van een Godbevriend ziener met een mens die in staat van wraakroepende zonde is, kan zoveel fijnstoffelijke energie doen ‘overslaan’ dat de zondige mens, geheel onvoorbereid, zoveel ijle energie te verwerken krijgt dat het in zijn hogere voertuigen leidt tot een vorm van ‘kortsluiting’.

Mensen die in staat van ‘doodzonde’ zijn, zoals de oude theologie dat stelde, riskeren bij een confrontatie met een profeet of een door God gezonden mens, een oordeel. Dat kan, indien de zondige mens zich niet bekeert, blijkbaar zelfs op de dood uitlopen.

Tussen de vele mensen in bijvoorbeeld een drukke winkelstraat, spelen zich voortdurend fijnstoffelijke processen af. We noemden het al eerder het nemen van “een bad in de menigte” (8.1.3.). Fijnstoffelijke energieën worden voortdurend onderling geruild. Bijna steeds blijft het een onbewust proces. Op enkele sensitieven en zieners na is er nauwelijks iemand die het zich realiseert. Een intens met God bevriend mens die zich in zo’n menigte bevindt, kan zoveel ‘heiligheid’ verliezen aan wie er “erg aan toe zijn”, dat zij door dit contact een vorm van Godsoordeel ondergaan. Zo wordt een mens niet alleen geoordeeld op het einde der tijden, maar

kan een dagelijks oordeel zich eigenlijk voortdurend voltrekken. Zoals gezegd blijft een confrontatie met het heilige, voor wie er niet op voorbereid is, gevaarlijk. “God laat niet met zich spotten”, schrijft S.-Paulus (*Gal 6:7/9*)

Uw zonden zijn u vergeven.

Vervolgen we het verhaal van Elias en de weduwe. De profeet bad tot God om hulp. Daardoor krijgt hij extra levenskracht. Hij legde zich - in een magisch ritueel - driemaal languit op het knaapje, waardoor hij, als middelaar, Gods levenskracht aan het kind kon doorgeven. De ziel van het kind kwam terug en het herleefde”. Waarop de vrouw tot Elias zei: “Nu weet ik dat gij een man van Godswege zijt en dat dus het woord van Jahweh in uw mond waarheid is”. Dankzij de magische ingreep van Elias, kan het fijnstoffelijke lichaam van het kind, dat het biologische lichaam aan het verlaten is, magisch terug in dit lichaam geroepen worden. Dat is dan een soort ‘verrijzenis’ uit een nakende dood’. Nog heden kunnen etnologen of missionarissen dergelijke fenomenen horen vertellen in niet-Westerse landen. “The resurrection of a dead man is quite a natural thing in China”, “de verrijzenis van een dode is in China geen ongewone zaak”, zo beweerde J. Marques Rivière (4.3.3.).

Occult gezien, en dat is in wezen veel belangrijker, zijn de zonden van de weduwe en haar zoon vergeven. Hun beider bezwaarde occult statuut werd aanvaard, uitgezuiverd en op een hoger peil gebracht. De oude Mechelse catechismus noemde dit hogere peil “de staat van heiligmakende genade”. Elias’ werkwijze herinnert aan de genezingen die Christus verrichtte, en waarbij Hij nadien ook telkens zei: “Ga in vrede, uw zonden zijn u vergeven”. Waarmee Jezus enerzijds ook een verband legde tussen ethisch bedreven kwaad en de weerslag hiervan, in een ellendevorm, op het biologische lichaam. Maar anderzijds verduidelijkt dit eveneens dat mét de biologische genezing, Christus ook het occulte kwaad in zich heeft getrokken. Eigenlijk moet het in de omgekeerde volgorde gezegd worden. Omdat Jezus het occulte kwaad in zich heeft getrokken, herstelt hij de harmonie in de hogere, fijnere voertuigen, wat zijn weerslag heeft op het biologische lichaam, dat genezen wordt.

Christus zou zich kunnen beperken tot de genezing van het biologische lichaam. Maar dan bleven de hogere voertuigen ‘ongeheeld’. Ethisch blijft de mens onveranderd. Later of in een volgende incarnatie toont zich dan opnieuw de kwaal. De uitzuivering bereikt niet het zo belangrijke bovennatuurlijk niveau. Zo wordt ook de kritiek van Cayce (12.1.5.) duidelijk. Hij wilde de blinde niet voortijdig genezen, omdat er eerst een bekering in diens houding, in diens hogere voertuigen moest plaats grijpen. Zo wordt ook enigszins de afstandelijke houding van Haich begrijpelijk, die een lamme niet wilde helpen zolang deze niet tot inkeer kwam.

De moderne en wellicht nog meer de postmoderne mens hoort niet graag van ‘zonde’ spreken. De deugd is sinds Nietzsche, met alle andere waarden, ontwaard. En toch: waar de zonde het morele kwaad is, daar is b.v. een ziekte of een noodsituatie en alles wat afwijkt van Gods ideeën, het fysische kwaad dat, volgens de Bijbel, uiteindelijk aan de zonde ontspringt. Beide vormen van kwaad, het morele en het fysische, zijn in hun verborgen, occulte achtergrond, onscheidbaar. Dat is de reden waarom b.v. de byzantijnse liturgie om vergiffenis (van een moreel kwaad) smeekt daar waar genezingen (van een fysisch kwaad) op het spel staan. De zonde met haar nasleep van fysische kwalen komt immers neer op een afzwakking van onze natuurlijke, buitennatuurlijke en vooral bovennatuurlijke levenskracht.

Vanuit die vooropstellingen kan men bijvoorbeeld ook medische ingrepen beschouwen. Als een mens hierbij niet tot een dieper nadenken over het leven komt, en het genezingsproces, zoals dit meestal het geval is, uitsluitend beperkt blijft tot het biologische niveau, dan is er wezenlijk in zijn zielediepten niets verbeterd. Dan kan de kwaal zich later, eventueel bij een volgende incarnatie, terug laten gelden. Dan, zo stellen sommigen, levert de medische

wetenschap wel een lichamelijke bijdrage, maar kan ze een rem zijn om door te dringen tot de kern van het probleem. Als een genezing uitsluitend het resultaat is van het vinden van de beste dokter en de meest geperfectioneerde behandelingswijze, dan is ziekte en genezing, - louter nominalistisch bekeken - het resultaat van toeval. Dan is er helemaal geen nood aan bezinning over mogelijke oorzaken, want er bestaat gewoonweg niet zoiets als “de kern van het probleem”. Zo beschouwd, leidt die toch zo prachtige en indrukwekkende medische wetenschap dan niet echt tot een verdere ethische opvoeding. Zo krijgen de patiënten na een wonderbaarlijke chirurgische ingreep van hun arts ook nooit te horen: “je bent genezen, ga in vrede, uw zonden zijn u vergeven”. In onze nominalistische wereld is het verband tussen beide, zonde en ziekte, of vergeving en genezing, gewoon onbestaande. Zo krijgen Godbevriende paranormale genezers die hun patiënten Trinitaire gebeden meegeven en hen verzoeken ook zelf voor hun genezing te bidden, wel eens smalend als antwoord dat ze niet zo naïef zijn om te geloven dat zoiets werkt. Dat is hun democratisch recht. De vraag blijft of het strookt met de werkelijkheid.

Het kwaad definitief opslorpen.

“Ga in vrede, uw zonden zijn u vergeven”, zo zei Jezus bij de mensen die Hij genezen had. We schreven het eerder; het kwaad dat de *mère-des-dieux* uit iemand verdreef, werd niet opgeslorpt, maar gewoon verplaatst (11.3.6.). Deze werkwijze verschilt grondig van de manier waarop Fortune met haar zelf geschapen wraakdemon (7.4.1.) omging. Zij slorpte het kwaad in zich op, wat slechts met veel moeite ging en, zoals zij zegt: “badend in het zweet”. Hierbij voelde ze alle woede terug in zich opkomen, een woede die ze moest leren beheersen. Slechts op die wijze wordt het kwaad definitief vernietigd.

Varvara Ivanova (8.2.) doorleefde de kwaal van degenen die zich in haar nabijheid bevonden. Behandelde ze iemand met hoofdpijn, dan kreeg zij die pijn over terwijl de patiënt ervan verlost werd. Ze zei dat ze de pijn had opgeslorpt. De genezer F. Christin (8.2.) beweerde ook dat de magnetiseur zelf een deel van de kwaal van de patiënt kan overkrijgen. Fortune, Ivanova en Christin boeten het uit en vernietigen zo het kwaad. Hun werkwijze sluit sterk aan bij die van de bovennatuur. Bij de *mère-des-dieux* blijft het kwaad bestaan. Zij werkt met de geesten en goden der buitennatuur. In wezen lost dat niet veel op. Het kwaad wordt gewoon naar elders gestuurd, niet vernietigd.

Zoals zojuist werd gezegd absorberen en vernietigen Fortune, Ivanova en Christin het kwaad. Een dergelijke werkwijze kan worden beschouwd als een vorm van exorcisme. Een al te nominalistisch christendom heeft hiervoor nauwelijks nog aandacht.

Een christendom waarin de levenskracht centraal staat ziet dat heel anders. De rituelen van de katholieke kerk die aangewend worden voor een exorcisme, doen dit veeleer door uitdrijving, wat zoals gezegd, het kwaad enkel verplaatst. Christus echter trok het kwaad in zich. Het occulte kwaad van het volk in zich opnemen, met inbegrip van het kwaad van de zielen in het vagevuur tijdens de afdaling in de hel, is het ware kruis van Christus.

Bijbels georiënteerde magiërs verkiezen dan ook een exorcisme, niet door uitdrijving, maar door opslorping en verwerking van het kwaad. Deze methode heeft het grote voordeel, althans indien de bezweerder sterker is dan het kwaad, dat de weerbots door hem opgevangen wordt. Bezweren van bezetenen is niet enkel een kwestie van “formules uitspreken”. Zonder de noodzakelijke en voldoende Godgegeven levenskracht is dit bijzonder gevaarlijk. Dat toont ons bijvoorbeeld de film *The exorcist* (13.3.2.).

In *The esoteric orders and their work*¹⁹ (Esoterische genootschappen en hun werking), schrijft D. Fortune over zulk een “healing by substitution” of “een plaatsvervangend uitboeten”. Hierbij neemt de genezer, door een zeer groot medelijden met de zieke, zelf deze ziekte over en boet hij ze uit op een hoger vlak. Dat proces is uitzonderlijk gevaarlijk want als de uitboeting niet volgens karmische wetten verloopt, zit de genezer zelf langere tijd met de ziekte. Het is eveneens een bijzonder pijnlijk proces, want wat een langdurige uitwerking van fysisch lijden zou geweest zijn, wordt nu getransformeerd naar een evenwaardig deel van lijden in het mentale lichaam van de genezer. Dit geschiedt in een veel kortere periode en is daarom des te pijnlijker. Mensen die zo het kwaad van anderen op zich nemen, zien dus behoorlijk af. Zij lijden in de meest letterlijke zin van het woord. Slechts iemand met een groot gevoel van liefde voor zijn of haar medemens is tot dergelijke dingen in staat. Hun lijden wordt ook zelden erkend en herkend. Denken we bijvoorbeeld aan de genezing van de tien melaatsen in de Bijbel (*Luc. 17, 12*). Slechts één van hen kwam terug om Jezus te danken voor zijn genezing. “Er zijn er toch tien gereinigd. Waar blijven de negen anderen?” Zo vroeg Jezus.

D. Fortune zegt dat zulk een plaatsvervangend uitboeten op een uitzonderlijke en overtreffende wijze werd gedaan door Jezus bij zijn kruisdood. Hij nam hierbij niet slechts het lijden van één persoon op zich, maar reageerde op een hoger vlak de fouten van een hele wereld af.

G. Van der Zeeuw, *Helderziendheid in Ruimte en tijd*²⁰, schrijft in dit verband: “Dan zijn er de ingewijden die weliswaar de vergelijking met Jezus niet kunnen doorstaan maar geestelijk zo zijn afgestemd dat zij in vele gevallen de oorzaak van ziekten in seconden kunnen vaststellen, omdat zij beschikken over een hoger weten waaraan zelfs de arts of specialist niet kan tippen. Zulke ingewijden adverteren nooit in kranten en vragen voor hun consulten geen geld. Zij helpen waar zij dat kunnen, omdat het tot hun dienende taak behoort en zij weten wie wel en wie niet geholpen moet worden. Want u moet niet vergeten dat veel mensen ziek zijn door een schuld die in henzelf ligt. Zij zijn ziek omdat in die ziekte de mogelijkheid ligt om zich te zuiveren en zich van hun schuld te ontdoen. Zulke genezers zullen nooit de medische wetenschap verwerpen, want zij werken ten slotte in de stof en hebben met de materie te maken. Als zij mensen behandelen, dan zullen zij dat altijd in samenwerking met een arts doen, of zij zullen slechts ingrijpen wanneer zij weten dat elke aardse wetenschap niet meer kan helpen.”

De profeet Jesaja (*Jesaja 53:1/12*) vermeldt eveneens Jezus als “de lijdende dienaar van Jahweh“, die het kwaad in zich trekt en het op een ander, een hoger niveau van werkelijkheid uitboet. Toch wordt hij hiervoor, als een man van pijn, die vertrouwd is met het lijden door de wereld geminacht en in de steek gelaten.

Ook *Johannes 1:29* beschrijft Jezus als de ‘lijdende dienaar’ die het kwaad in zich opslorpt en het totaal vernietigt. Vandaar ook dat de kruisdood en hellevaart voor de christen een wezenlijk onderdeel van de heilsgeschiedenis uitmaken. Daarom ook is Jezus een unieke figuur en is niet te vergelijken met de goden van de buitennatuur. We komen er zodadelijk op terug. Geven we vooraf nog enkele getuigenissen van bovennatuurlijke paranormale genezingen.

Een anonieme getuigenis

Ik had me, samen met een vriendin ingeschreven voor een reeks voordrachten over de Griekse filosofie. Het thema was: de presocratici, de filosofen die Socrates, Plato en Aristoteles voorafgingen. De spreker had het vooral over de Milesiërs: Thales, Anaximander, en Anaximenes. Hij noemde ze de ‘hylische filosofen’. De term ‘hylè’ betekent ‘stof, materie’. Deze Milesiërs stelden dat de hele werkelijkheid vervuld is van een fijne stof. Volgens hen is deze beweeglijk als water, of als lucht, en is ze ‘onbepaald’ in die zin dat ze geen vorm heeft

uit zichzelf, maar vele vormen kan aannemen. Merkwaardig dat deze presocratici zoiets kunnen beweren, terwijl Jan Modaal daar helemaal niets van merkt. Om dat te stellen moeten die filosofen toch helderziend zijn, zo dacht ik. Maar ik maakte er me verder niet druk over. Goed om weten dat zij meer dan tweeduizend jaar geleden er zo over dachten. Maar eerlijk gezegd raakt me dat niet in mijn dagelijkse leven. Nadat de spreker zijn betoog had beëindigd bleef ik met mijn vriendin nog wat in de folder van deze voordrachten bladeren. We hadden niet eens gemerkt dat de meeste mensen de zaal al hadden verlaten. En we hadden ook helemaal niet gezien dat de spreker naar mijn vriendin was gekomen. Dus schrokken we toen we hem naar ons zagen kijken. Een beetje verward knikten we goedendag. Hij knikte vriendelijk terug en keek vervolgens even naar de lange zwarte broek van mijn vriendin. Ten minste, dat dachten we.

“Jij hebt diabetes”, zei hij zacht. “Hoe in hemelsnaam weet hij dat?” vroeg ik me af. “Ik kan je helpen”, zo vervolgde hij. Mijn vriendin keek naar me en beiden proestten we het uit. Het leek zo een absurde opmerking. Hij bleef mijn vriendin echter aankijken en zei: “Kijk, ik wil je helpen en jij lacht met me”. Dan pas begrepen we dat hij het meende. En nu voelden we ons behoorlijk gegeneerd. We verontschuldigen ons enigszins. Ik geloofde nog steeds niet dat hij mijn vriendin kon helpen, maar zijn bedoelingen waren zeker niet slecht. “Ik heb inderdaad diabetes” gaf ze toe, “en daarom draag ik nooit een rok”.

“Mag ik je benen zien” vroeg hij. Mijn vriendin keek even rond. We waren inderdaad nog slechts met zijn drieën in de zaal. Traag trok ze de beide broekspijpen tot net onder haar knieën omhoog. Haar benen vertoonden een aantal bloederige wonden, beschermd door een dun vel. Dat is eigen aan diabetische wonden. Er groeit wel een velletje overheen, maar onderhuids zijn die wonden helemaal niet genezen. “Kijk”, zei de spreker “je gaat nu denken dat die kwaal veroorzaakt wordt door ‘een entiteit’, een wezen, heel diep in je. En je gaat je heel intens inspannen om dat aan mij door te geven”. Hij trok vervolgens zijn hemd en zijn onderhemd los en draaide een stoel zo dat hij met zijn handen op het zitvlak ervan kon steunen. Hij zette de beide handpalmen er op en stond zo gebogen, de voeten op de grond, de beide handen plat op de stoel. Dan zei hij tot mijn vriendin dat ze haar beide handpalmen op zijn blote rug moest zetten. Ze aarzelde. Hij drong aan. Ze voldeed aan zijn verzoek. Wat een ongewone situatie: een klein zaaltje met nog drie mensen: ik, dan een gebogen man met ontblote rug, en mijn vriendin die de beide handpalmen erop drukte.

De spreker vervolgde met een enigszins gebiedende stem. “Denk nu heel intens dat datgene wat je kwaal veroorzaakt doorheen je armen naar je handen vloeit, en dan naar mij”. Mijn vriendin deed blijkbaar wat haar gevraagd werd. Ze leek heel geconcentreerd. Alsof de man dit voelde, bevestigde hij dat ze het goed deed. “Ja, je bent er bijna, nog even volhouden” gebod hij. Even later klonk er een “ja, het is goed zo!”, en dan, als bij een reflexbeweging doorzinderde iets zijn hele lichaam en sprong hij onwillekeurig zo’n twintig centimeter omhoog, terwijl zijn handen steeds op de stoel gedrukt bleven als een steun. Hij kwam recht. Mijn vriendin trok haar handen terug. Hij schikte zijn hemd en onderhemd terug goed. “Dat heb je goed gedaan” besloot hij. “Volgende week, na mijn voordracht wil ik je weer zien”. Enigszins verbouwereerd namen we van hem afscheid, niet goed wetend wat we van dit alles moesten denken.

Een week later was ik er weer, nog net op tijd voor de voordracht. Die vriendin zat enkele rijen verder naar voor en ik had geen tijd meer om te informeren hoe het met haar was. De spreker was juist begonnen. Weer kwam de Griekse filosofie ter sprake, en de verschillende soorten stof. Dan ging het over de onstoffelijke platonische ideeën. Voor mij kon de avond echter niet vlug genoeg voorbijgaan. Ik was gefascineerd door de wonden op de benen van mijn

vriendin. Toen de voordracht eindelijk gedaan was en de mensen het zaaltje verlieten, haastte ik me naar haar. Ook de spreker kwam naar haar. Het leek alsof ze elkaar nu perfect verstonden. Hij knikte even, zij knikte terug. Nog steeds op haar stoel gezeten, en zonder dat er verder ook maar één woord werd gezegd, trok zij haar broekspijpen langzaam omhoog tot net onder haar knieën. En kijk, de wonden waren er nog, maar zij waren verschrompeld tot ongeveer één derde van wat ze een week geleden waren. Ik kon mijn ogen haast niet geloven. Maar ik had ze de week tevoren met mijn eigen ogen gezien. “Ik ben je een heel groot woord van dank verschuldigd” begon mijn vriendin. “Ik ben slechts een tussenfiguur” klonk het bescheiden antwoord. Hij wees met de wijsvinger omhoog en vervolgde: “het is Onze Lieve Heer die daarvoor zorgt. Maar zeg hierover niets aan je dokter. Als hij zich vragen stelt dan zeg je hem dat het komt door zijn medicijnen en zijn goede zorgen”. Tot zover deze anonieme getuigenis.

Een genezer vertelt.

Op een zekere dag kom ik bij mijn kleermaker. Toevallig zegt hij dat zijn vrouw al vijftien jaar aan ischias lijdt en elke dag een half uur nodig heeft om uit bed te geraken en zich aan te kleden. Iets wat steeds behoorlijk pijnlijk is. En ik wist dat hij een gelovig man was. Ik zeg: “wel, ge weet het Mariabeeldje in de parochiekerk staan. Wees ervan overtuigd dat daar heel wat krachten rond hangen. Zeg aan uw vrouw niets, want anders begint ge suggestief te werken. Zoek u in de kerk een stoel die u aantrekt, en zet u daarop neer. Kijk dan naar dat Mariabeeld, bidt het ‘Onze Vader’, of zeg: ‘H. Drie-eenheid’ en plots ga je als het ware een schokje in uw lichaam voelen. Uit dat beeld, als ge dat in geloof doet, komt een energie die geneest. Die zet zich rondom u vast en dat vormt een fijnstoffelijke wolk. Ga dan naar huis want ge gaat die energie nodig hebben als ge thuiskomt. Het is de bedoeling dat ge die energie doorgeeft aan uw zieke vrouw. En dat doet ge door onopvallend in haar aanwezigheid te zijn. Blijf dus vanavond thuis, kijk samen wat t.v. of zo, maar ontvang geen bezoek. Ook het samen slapen in hetzelfde bed maakt dat ge die energie gemakkelijk doorgeeft. Weet mij nadien het resultaat te vertellen”.

’s Anderendaags is hij zoals altijd eerst beneden en zet hij weerom de koffie. Zijn vrouw komt de trap af, veel vlugger dan gewoonlijk. “Dat is curieus” zegt zij, “ik heb geen pijn meer”. Ze kon het niet geloven. Dan heeft hij de zaak verteld. Nu wilde ze mij onmiddellijk contacteren. Ik zeg: “neen mevrouw, niet doen. Ik heb het ergste van uw kwaal in mij getrokken. Ik moet dat verwerken en ik zal u contacteren als dat achter de rug is. Als ge te vroeg bij mij komt gaat ge het weer hebben. En misschien nog erger”. En nadat alles verwerkt was, ben ik daar op een avond geïnviteerd. Ik ben daar als een koning ontvangen want die mevrouw had sindsdien geen enkele pijn meer gehad en was mij oneindig dankbaar. Maar ze begreep niet waarom ze mij niet direct mocht benaderen. Dat is omdat wie dat als raad geeft, de gehele verantwoordelijkheid op zich neemt en die zieke fijne stof en die zieke energie van die kwaal in zich trekt. Hij is dan in zijn aura omgeven van zwarte vlekken, voor wie dat kan zien, en hij moet dat dan ‘verteren’, verwerken. Sommige mensen noemen dat een mirakel, ja en neen. Dat is miraculeus voor de mensen die die wereld niet kennen. Maar voor iemand die daar in thuis is, is dat een kwestie van het beheersen van die fijnstoffelijke processen. Het hoofdwerk dat ik daarover ken is dat van J. Poortman, *Ochêma*²¹, een zeer wetenschappelijk werk, dat in de loop van de cultuurgeschiedenis het begrip ‘fijnstoffelijkheid’ analyseert. Een tweede basiswerk dat op zo’n dynamisme ingaat is van G. Van der Leeuw, *Phänomenologie der Religion*²², (Fenomenologie der religie), een meesterwerk, waarin systematisch al die aspecten van die curieuze energie ter sprake komen, voor zover de godsdiensten het daarover nog hebben.

Tot zover dit tweede getuigenis.

12.2.4. Een nederdaling ter helle

We schreven al over de nederdaling in de onderwereld van Odysseus en Dante (6.3.), van Grant en Van der Zeeuw (12.1.4.). Bij Odysseus, Dante en Grant betrof het mensen die al waren

overleden. Van der Zeeuw vertelt ons over de uitgetreden gedachtevormen van mensen die nog op aarde in hun biologisch lichaam verblijven. We vonden er heel wat waardevolle aanknopingspunten met de Bijbelse doctrine.

Het medium H. Möller (6.3.) berichtte ons over de armzalige situatie van een overleden vrouw die in de andere wereld steeds geplaagd wordt door het gekke gepraat van andere geesten. De vrouw krijgt te horen dat zij haar kostbare leven met zinloos gepraat heeft verbeuzeld, dat ze geen tijd vond voor een krachtgevend gebed en daarom nu de wereld der hogere ideeën mist. Zij wordt aangeraden zich te bezinnen over wat werkelijk belangrijk is en zich zo op een betere herbelichaming voor te bereiden. Men kan haar nadoodse situatie beschouwen als een vorm van Godsoordeel. De Bijbel belicht bij herhaling de opvoedende rol van God in en doorheen het bestaan van de mens.

Jezus stierf aan het kruis. Hij doet ons stervensproces over om dat magisch meester te worden. Sterven is Bijbels gezien een gevolg van de zonde. Het is het lot van iedereen. Jezus heeft dat lot willen overdoen om er zo macht over te krijgen. Zelfs in de dood van het biologische lichaam kunnen wij in Zijn onsterfelijke levenskracht delen. Ook Zijn nederdaling ter helle moet in dat licht beschouwd worden.

Herinneren we ons, voor wie het nog kent, de zin uit de “twaalf artikelen van het geloof” waarin beleden wordt dat we geloven in Jezus Christus, die nedergedaald is ter helle, en de derde dag verrezen is uit de dode. We kunnen hierbij verwijzen naar de eeuwenoude Romeinse liturgie die zegt dat Jezus de dood vernietigde door zelf te sterven, en het leven herstelde door zelf te verrijzen. Iedere magiër weet wat die formule betekent; immers, pas door zelf een proces over te doen, is men dat proces, magisch gesproken, meester. Jezus incasseert de dood, het resultaat van de zonde en gewetenloosheid, maar overleeft die dood schitterend. Dankzij Zijn levenskracht en de levenskracht van Zijn Vader en van de H. Geest. Jezus' hellevaart is eveneens een bewijs van Gods onvoorstelbare goedheid. Hij schenkt Zijn heil aan hen die in het verleden Zijn 'Geest', Zijn helende levenskracht weigerden. Hieruit blijkt dat Gods' aanbod tot redding blijft bestaan.

In de onderwereld onderwerpt Christus de 'machten' en de 'krachten', de demonische godheden, aan Zijn gezag. Herinneren we er aan dat zelfs de profeet Samuel (1.4.2.) als een 'elohim' uit de aarde opsteeg, net zoals iedereen die “uit moeder aarde geboren is” en nog niet de nederdaling van de verheerlijkte Jezus heeft gekend. Bij de conceptie werden de 'mensen' uit de onderwereld gehaald en incarneerden in een lichaam. Bij hun dood gingen ze terug naar de onderwereld. Dat was de regel die voor iedereen gold. Dat was ook de macht van demonie en satanie. Slechts vanaf Jezus' kruisdood, zijn nederdaling ter helle, en zijn verrijzenis, wordt dit anders. Jezus daalde als verheerlijkte, dit wil zeggen, als diegene die niet uit moeder aarde geboren werd, maar vanuit de hoge lichtwereld, onmiddellijk na zijn kruisdood, in de onderwereld neer, zoals *1Petr. 3:18-22* zegt. Om ook daar de blijde boodschap te verkondigen en om diegenen die daar verbleven de energieën te bezorgen om zich uit die demonische of satanische greep te redden.

Daarom is Hij de verlosser die ons bevrijdt van de goden van de buitennatuur, van het ineenbestaan van goed-en-kwaad en van de harmonie der tegengestelden. Vandaar ook zijn unieke positie. Geen enkele andere godheid kan zoiets aan. Het logische gevolg hiervan is, steeds volgens Paulus en het christendom, dat wie op Christus en de Bijbelse God beroep doet, er alleszins een begin mee maakt om aan die demonische en satanische invloed te ontsnappen. Dit betekent dat zulke tussenwezens slechts nog mogen handelen, in zoverre ze zich onthouden

van hun ijdele autonomie, in zoverre ze zich ethisch gedragen en zich schikken naar de spelregels van “de hoogste baas”. Dat hebben we toegelicht in het hoofdstuk over de harmonie der tegengestelden (11).

Kilian Kirchhoff, *Ueber Dich freut sich der Erdkreis*²³, (De wereld verheugt zich over u), verwijst uitvoerig naar de gebeden der Byzantijnse kerk die de nederdaling ter helle en de verrijzenis van Christus bejubelen. Zo onder meer: “Sedert Gij, Christus, uit de doden opgestaan zijt, oefent de dood geen macht meer uit over al wie in geloof gestorven zijn”. En verder ter ere van Maria’s moederschap: “Aan doden is nu verrijzenis geschonken door Uw onuitspreekbaar en onuitzegbaar moederschap, moeder van God, heerseres. Want leven is uit U stralend te voorschijn getreden en heeft zichtbaar de nacht van de dood verdreven”. Ten slotte op Hemelvaartsdag: “Zoals Gij zelf beslist hebt, werdt Gij ter wereld gebracht. Zoals Gij zelf beslist hebt, zijt Gij op aarde ‘verschenen’. Gij hebt “in het vlees” geleden. Nadat Gij de dood vertrappt hebt, zijt Gij uit de doden verreezen. Gij zijt ten hemel gevaren in heerlijkheid als degene die het heelal met Uw levenskracht ‘vervult’. Gij zondt ons de Goddelijke Geest opdat wij Uw Godheid in lofliederen bezingen en prijzen”. Ziedaar het ‘credo’. Zoals het nieuwe testament het verwoordt.

Merken we nog op dat de Byzantijnse kerk geen “eeuw der verlichting” onderging zoals de West-Europese cultuur. Zij kende in haar geschiedenis geen denkers als een Descartes die zich ingekapseld in de luchtbel van zijn bewustzijn afvroeg of er wel een buitenwereld bestaat. Of evenmin een Kant die stelde dat God, ziel en alle paranormale fenomenen onkenbaar zijn. Wat maakt dat de dynamistische visie en het begrip ‘levenskracht’ in de Byzantijnse religie nog zeer sterk aanwezig zijn. De Oosterse kerkvaders en liturgieën spreken alsof de menswording van Jezus in Maria’s schoot de hele schepping vergoddelijkt en dit met een terugwerkende kracht vanaf haar oerbegin, over het heden, naar een eindeloze toekomst toe. Het gaat dan ook niet alleen om de grofstoffelijke wereld, maar ook om haar fijnstoffelijke zijde. Het betreft evenmin alleen de mens, maar ook dieren en planten, ja zelfs de anorganische natuur, allen delen ze in die verheerlijking. Een dergelijke visie benadrukt de grondige eenheid en samenhang van al wat bestaat. Hiermee wordt duidelijk dat een hardnekkig en langdurig onethisch gedrag van de mens, de orde in de hele kosmos grondig verstoort, ja dat dit zelfs tot natuurrampen kan leiden. Zo vermeldt *Mattheüs 27:45* e.v. dat bij Jezus’ dood het hele land in duisternis werd gehuld, dat de aarde beefde en dat rotsen uit elkaar werden gerukt. Ook *Lucas 17:26* verwoordde een gelijkaardige gedachte wanneer hij verwees naar de dagen van Noë en naar de zondvloed (10.4). Erger nog, de gewijde schrijver suggereert zelfs dat het nog zo zal het zijn in de dagen van de Mensenzoon, d.i. op de dag van de terugkeer van Jezus op het einde der tijden. Hieruit blijkt dat heel wat mensen hun gewetenloos gedrag gewoon voortzetten, net zoals in de dagen van Noë, niet beseffend dat er zoiets als een laatste oordeel is.

Vanuit een nominalistisch standpunt is iedere samenhang tussen een natuurgebeuren en een hardnekkig onethisch gedrag van de mens uiteraard de reinste onzin. Voor een profaan denkend mens hebben materiële gevolgen enkel materiële oorzaken.

12.2.5. De erfzonde

Net zoals men in het oosten spreekt over ‘karma’, een overgeërfde schuld, zo kent het westen de term ‘erfzonde’. Gaan we hier op in.

Een wonde wil niet genezen.

Joan Grant, *Meer dan één leven*²⁴, verhaalt dat ze een huisonderwijzer zocht. Een jonge man die leed aan een infectie van het rechter scheenbeen meldde zich. Penicilline was er toen

nog niet maar de man had slechts minimale verpleging nodig. Dat kon een dokter doen die aan huis kwam. Wanneer die bij zijn huisbezoek het verband van het been deed, kon Joan Grant zien dat het gat in het been wel enkele centimeter diep was. Nadien vertelde de jonge man nogal zakelijk hoe hij in de oorlog aan die verwondingen was gekomen. Hij was getroffen door zeven kogels. Hij was geraakt in een nier, in een long, en tweemaal in het schouderblad. De laatste drie verwondingen hadden het scheenbeen juist boven de enkel versplinterd. Van een grote en twee kleine wonden was hij verrassend snel genezen. Het scheenbeen was echter ernstig geïnfecteerd. Op een bepaald moment zei Grant, die mantisch begaafd was, plotseling: “Eén minuut lang niet praten... ik ben van niveau verschoven”.

Ze ‘zag’ een levensgrote christus aan het kruis, uit hout gesneden en levendig gekleurd, zodat het leek alsof er vers bloed uit zijn voetwonden kwam. Een Spaanse monnik zat er geknield bij, kijkend naar de wonden. Grant herkende in de monnik een vroegere incarnatie van de jonge huisonderwijzer. Zij begreep dat de jonge monnik bad om een teken van genade, en dit in de vorm van de stigmata op zijn voeten. Grant begreep dat de oorzaak van de moeilijke genezing van zijn voet daar moest gezocht worden. Zij ‘zag’ ook dat de monnik gestorven was zonder absolutie, zonder de vergeving van zijn zonden te hebben verkregen. Zij veronderstelde dat zijn genezingsproces normaal zou verlopen als hem een symbool van absolutie werd geschonken, dat herkenbaar was voor zijn diepere ziel. En dat ‘herkenbare’ moet volgens haar een voorstelling zijn van de eucharistie. Zij nam een glas porto en een biscuitje, en bad dat ze het voertuig mocht zijn voor de noodzakelijke zegening. Ze had al opgemerkt dat de jongen helemaal geen belangstelling had voor religie en ook niet geloofde in reïncarnatie. Dus leek een glas porto en een biscuitje geheel normaal. Hij dronk het glas, en at het biscuitje op. Achtenveertig uur later werd zijn verband weer verschoond. De dokter zei naderhand dat hij nauwelijks zijn ogen kon geloven. Het windsel was schoon en droog en in de wonde vormde zich gezond weefsel. De infectie genas op korte tijd. De man had ook geen pijn meer. De beschadiging aan het bot was echter zo groot dat zijn been te broos bleef om zijn gewicht te dragen. Twee jaar later besloot hij dat hij beter zou lopen met een kunstvoet. Dus liet hij de voet amputeren. Na deze operatie genas hij zonder verdere moeilijkheden.

In de tekst van Grant vallen twee dingen op. Er is vooreerst de franciscaanse lijdensmystiek van de monnik. Hij wil met de gekruisigde Christus mee lijden en wenst de stigmata, de wonden in de voeten. Verder sterft hij zonder absolutie. Deze twee hangen samen zodat zijn etherisch-astraal lichaam gewond geraakt en, door repercussie, zijn voet ziek maakt.

In zijn vorig bestaan geloofde hij in de occulte werking van de katholieke sacramenten. Iets in zijn diepere ziel herkent in het glas porto en het biscuitje het zinnebeeld van de H. eucharistie. Dit, gekoppeld aan intens gebed van de bezweerster, maakt dat die energieën die gericht werden op het doen ontstaan van het stigma, nu ter genezing van zijn been worden gebruikt. Zo kan eindelijk het genezingsproces beginnen. Men ziet hier de oorzaak en het gevolg, maar ook de moeilijkheid om dit mantisch juist te duiden. Vertrekkend van de hypothese van Grant dat het kwaad in een vorig leven moest gezocht worden, leidde dat tot het experiment met het glas porto en een biscuitje, wat de genezing tot gevolg had. Daardoor wint ook haar hypothese aan waarschijnlijkheid.

Iets in de diepere ziel

De jonge man was in zijn huidig leven ongelovig en had geen belangstelling voor reïncarnatie. In een vorig leven was hij een vurige monnik en dus vertrouwd met de eucharistieviering. In het huidige leven weet hij er niets meer van, doch ‘iets’ in hem herkent in de biscuit en het glas porto, het brood en de wijn van een misviering. Dat is wat Grant ons in

de vorige alinea voorhoudt. Het doet ons een beetje denken aan het verhaal van de pluimen (2.5.). De man was er in het huidige leven allergisch voor. Hij vermijdt onbewust een situatie die in het verleden dodelijk was. Maar dan weet het onbewuste meer dan het bewuste. Profaan gezien lijkt dat zo onwaarschijnlijk. En toch trachten mantisch begaafden ons dat bij herhaling duidelijk te maken.

Illustreer we dit met het merkwaardige verhaal van D. Fortune, *De teruggave van het Rituaal*²⁵. Kort samengevat komt het hierop neer. De magiër, Dr. Tavernier, is in uitgetreden toestand op verkenning. Hij heeft plots de indruk dat een onbevoegd iemand aan het 'knoeien' is met een 'rituaal'. Dat is een soort handleiding voor het verrichten van niet-Bijbelse magische ceremonieën. Bij een juist gebruik kunnen zo krachtige fijnstoffelijke energieën gegenereerd worden. Dit geschiedt meestal in occulte genootschappen. Maar Tavernier heeft de indruk dat een individueel iemand, geheel buiten een magische vereniging, deze handleiding heeft gevonden en op een onbevoegde en gevaarlijke wijze deze energieën opwekt. Taverniers' naspeuringen leiden verder tot de vaststelling dat het rituaal in de middeleeuwen tot de Florentijnse loge behoorde. De toenmalige bewaker, een ingewijde, maakte misbruik van zijn macht en nam het weg. Het werd nadien als verloren beschouwd.

Nu, eeuwen later, lijkt het alsof iemand het gevonden heeft en het wil uitproberen. En Tavernier wil dat verhinderen. Hij wil eveneens de dief van toen vinden. Hij ontdekt dat die terug geïncarneerd is en zelfs niet zo ver van hem woont. Via magische weg verplicht hij de dief van toen, om nu zijn misdaad te herstellen en het rituaal op te zoeken. Dan wacht hij af. Tot hij enkele dagen later in de krant leest dat een jongeman betrappt werd op een inbraak in een Londens antiquariaat. De dief, een voornaam burger zonder strafblad, vertelde aan de rechter dat 'iets' hem naar dit huis dreef, maar dat hij niet wist waarom. Tavernier veronderstelt dat die jonge man de Florentijnse dief is. Hij neemt die man in bescherming. Ook meent Tavernier dat het rituaal zich in dat antiquariaat moet bevinden. Dit blijkt inderdaad het geval te zijn. Na nog een aantal intriges vindt Tavernier de man die met het rituaal knoeide, en kan de jongeman die het ooit stal, het nu terug bezorgen aan de loge waar het thuis hoort. Hierdoor herstelt hij zijn fout van vroeger en is het gevaar voor een ondeskundig gebruik ervan, geweken.

Tot zover dit onwaarschijnlijke verhaal, tenminste vanuit profaan standpunt. Fortune, die heel wat zinnige dingen over magie schreef, zegt echter dat alle verhalen in haar boek op werkelijkheid berusten. Ze verduidelijkt dat bij heel wat van haar belevenissen de werkelijkheid sterker is dan de fantasie. Hoewel dit verhaal niet strikt thuishoort in de onderverdeling over de erfzonde, getuigt het toch van een vroegere fout die nu hersteld wordt. Maar het wil vooral een aanwijzing zijn dat het onbewuste reageert op gebeurtenissen uit een vorig bestaan, waar het huidige bewustzijn geen weet van heeft. Net zoals de jonge huisonderwijzer onbewust reageerde op het biscuitje en het glaasje porto, alsof het de eucharistie betrof, zo reageerde 'iets' in de dief van het rituaal, zodat eeuwen later een jonge man een diefstal pleegt in een antiquariaat, zonder dat hij er de bewuste reden van kent. En dit gegeven raakt ook ons volgende thema.

Repercussie

Vorige getuigenissen illustreren de weerslag van gebeurtenissen uit het verleden op het huidige bestaan. Fijnstoffelijke lichamen dragen de herinnering in zich en dit had zijn uitwerking op het huidige biologische lichaam. Omwille van een onethisch of onjuist gedrag van vroeger, kan - letten we op het voorbehoud - het huidige lichaam gebreken vertonen. Iemand wordt blind geboren, of lam, of met een verzwakte voet, om daden die hijzelf ooit

bedreef maar waaraan hij geen herinnering meer heeft. Bij de hierboven vermelde voorbeelden ging het steeds om een weerslag vanuit het fijnstoffelijke naar het grofstoffelijke lichaam.

Charles Lancelin, *La vie Posthume*²⁶, (Het nadoodse leven), vermeldt echter een repercussie in omgekeerde zin: van het grofstoffelijke huidige lichaam, naar het toekomstige fijnstoffelijke. Hij vertelt dat iemand zijn hele leven een stevige drinker was geweest. Lancelin zegt nu dat diens volgende leven het logisch noodzakelijk gevolg van zijn huidige leven zal zijn. De alcohol heeft zijn hersenen en zijn maag doen verschrompelen. Dit heeft een weerslag op zijn astrale lichaam dat, wanneer hij zal herboren worden, slechts een grote stoffelijke maag in verval en verzwakte hersenen kan opbouwen. Omdat de man in het huidige leven een alcoholieker is, verzwakt hij niet alleen zijn biologisch lichaam, maar eveneens zijn huidige fijnstoffelijke lichamen. Die verzwakte ijle voertuigen zullen dan in zijn volgend leven ook een verzwakt fysisch lichaam opbouwen. Men ziet de oorzaak en het gevolg. De repercussie is tweëerlei: van het actuele biologische lichaam naar het fijnstoffelijke. En later, bij een herbelichaming, vanuit het fijnstoffelijke naar een nieuw biologisch lichaam. Men kan hieruit afleiden dat ook het biologische lichaam een grote waarde heeft en het met de nodige zorg moet behandeld worden. Ook Plato beklemtoonde voortdurend het belang van zowel de ziel, als het lichaam.

Erfzonde en reïncarnatie

Zoals al gezegd (5.2.2.), werd op het tweede concilie van Constantinopel in 553, de leer van de reïncarnatie, bij meerderheid van stemmen, als ketterij bestempeld. Toch spraken sommige kerkelijke gezagsdragers zich openlijk uit voor de mogelijkheid van een reïncarnatie. Een aantal van hen vraagt zich af waarom de Bijbelse traditie niet kan aanvaarden dat een verrijzenislichaam fijnstoffelijk kan reïncarneren, aangezien het reeds in ons huidig biologisch lichaam als een voorgift van Godswege aanwezig is. Magiërs, ook vandaag, stellen vast dat het opsporen en uitbannen van occult kwaad wel eens meer een inzicht in vorige levens vooropstelt. Daarin zijn ze sinds Pythagoras en de pythagoreeërs zeker niet alleen.

Paulus heeft het thema der erfzonde aangeraakt en gezegd dat in Adam allen gezondigd hebben. Dat klinkt voor velen erg mysterieus. Beschouwen we de erfzonde in het licht van de reïncarnatieleer, dan kunnen we zeggen dat de mens zelf, in een vorig bestaan, fouten bedreef en daar nu de gevolgen van ondergaat. Dan is het “de Adam in ons” die zondigde, de Adam of mens die we zelf ooit eens zijn geweest. De dader en de schuldige hebben zo eenzelfde ‘individualiteit’. Dat werd geïllustreerd door het verhaal van Grant over de monnik die bad om de stigmata op zijn voeten. Zo kan ook het verhaal van de teruggave van het ritueel geïnterpreteerd worden. En eveneens de getuigenissen met betrekking tot de nederdalingen in de onderwereld. Dan is het bezonken en schuldige gevoel van sommigen verklaard, dan begrijpen we waarom Cayce de blinde niet wilde genezen, en Haich de lamme niet wilde verder helpen. De mens die, in de moederschoot ontvangen wordt, is al van meet af aan met occult kwaad belast. Die belasting is eigen aan ieder gewoon mens. Wie die last heeft uitgewerkt, hoeft niet meer in een lichaam te reïncarneren. Tenzij hij of zij hiervoor een speciale opdracht krijgt. De grote uitzonderingen op die belaste toestand, zijn Jezus en zijn moeder, Maria. Zij kwamen ‘onbevlekt’ of zonder de vlek der erfzonde, ter wereld.

Zien we het kwaad in de wereld vanuit een reïncarnistische visie, dan heeft het een veel bredere basis. Er is naast het kwaad dat eventueel in het huidige leven bedreven wordt, ook nog een occulte, een verborgen vorm van kwaad: datgene wat in vorige bestaansvormen werd bedreven. Ook zwarte magie, demonie, satanie, de nederdaling van Jezus ter helle, lijden en dood kunnen in een veel ruimer en pre-existent perspectief geduid worden. Zo ook het doopsel

dat de erfzonde vergeeft op grond van Gods grote barmhartigheid. Dit basissacrament werd heel wat krachtiger door Jezus' verrijzenis. Men weet ook dat het doopsel, tot voor de nieuwe godsdienstleer en theologie, met een drievoudig exorcisme gepaard ging. Zou de ware achtergrond van deze handelwijze van de kerk niet juist te vinden zijn in het bestaan van het pre-existente kwaad?

Cayce wilde een blinde helen, maar het lukte hem niet. Er was blijkbaar een andere, hem onbekende, oorzaak die het genezingsproces belette. Ook R. Thetter, *Magnetismus, das Urheilmittel*²⁷ (Magnetisme, de oorspronkelijke remedie), zegt dat karmische ('schiksalmassige') fouten niet te genezen zijn door wat hij 'magnetiseren' noemt. Dit magnetiseren bestaat in het overhevelen van fijnstoffelijke energie van de genezer naar de patiënt, men kan het vergelijken met het opleggen van de handen. Zolang er fouten zijn die eerst moeten uitgeboet worden, kan er van een echte spirituele genezing nog geen sprake zijn. Ook de voet van de monnik kon slechts genezen indien hij vergiffenis kreeg, uitgelokt door het biscuitje en het glas porto. Grant kreeg als associatie door dat hij vroeg om de stigmata op zijn voeten te laten verschijnen.

Zo kan een mantisch begaafd iemand plots als associatie ook een beeld doorkrijgen, dat de huidige zieke mens toont, maar in een vorig leven. Hierbij begaat deze dan bijvoorbeeld in een Zaïrees oerwoud een moord. Zo verkrijgt de ziener 'waarheid', 'onthulling' of 'apocalyps', omtrent deze schuld. Bij de geboorte, of juist, bij de ontvangenis, wordt deze erfschuld dan de erfzonde, de zonde die overgeërfd wordt, of het nog uit te boeten karma. De oude Bijbelse theologen zegden ons dat bij wraakroepende zonden, het doopsel wel het schuldbeginzel wegneemt, doch niet de gevolgen ervan. Inderdaad, deze behoren eerst 'gezien' en hersteld te worden voordat de zieke in kwestie kan genezen. De mantische associatie, hier het 'zien' van de moord, is de sleutel van de diagnose. Men kan ze echter ofwel gewoon niet 'zien' ofwel wel 'zien' doch niet echt als een Godoordeel duiden. Er zijn duidelijk graden van helderziendheid. Men kan oppervlakkig losse elementen zien, of men kan ook dieper zien, en karmische banden blootleggen. Dit laatste, zo zeggen Bijbelse zieners, kan enkel indien men daartoe door Jahweh gemachtigd is. Dat is 'charisma' in de archaische, niet in seculaire zin.

Verwijzen we in verband met de erfzonde, met Cl. Tresmontant, *La métaphysique du christianisme et la naissance de la philosophie chrétienne*²⁸ (De metafysica van het christendom en de geboorte van de christelijke filosofie), naar strekkingen als het Orfisme, het Pythagorisme, Platonisme, het Gnosticisme, het Manicheïsme en het neo-Platonisme. Al deze stromingen zijn varianten van eenzelfde basisinzicht, namelijk dat de mens, ofschoon hij vooral weet heeft van de eigen lichamelijke, in wezen een ziel is. Deze ziel is gericht op het 'licht'. Plato sprak van 'lichtmetafysiek' en de 'edele mensenziel' (5.1.2.). De mens maakte "in den beginne" een fout, waardoor de ziel van peil verlaagde - een zondeval - en zij in de 'stof' terecht kwam. Hieruit moet zij zich uiteindelijk bevrijden. We lieten hierover D. Fortune al aan het woord (9.2.2.). Zij sprak van de drie grote bewegingen van de ziel: een neerdalen in de stof, een stoffelijke evolutie, en een opnieuw zich verheffen in de geest. Deze zondeval wordt in de Bijbel beschreven in het boek *Genesis*, waar Adam en Eva - ze vertegenwoordigen iets in de zielediepten van elke mens - uit het paradijs werden verdreven, maar waar God ook een verlosser beloofde. Deze zondeval verhaalt de intrede van de mens in deze stoffelijke, aardse wereld. Zo beschouwd, is er met deze mythe wel degelijk werkelijkheid gemoeid. Zoals al gezegd (5.1.2.) is een mythe, in de religieuze en occulte betekenis van het woord, geen 'gefantaseerd' verhaal, maar een verhaal dat handelt over energieën en krachten vanuit "de andere wereld" en dit ter verklaring van werkelijkheden, gebruiken en overtuigingen "in deze wereld".

Voor sommigen bid ik niet

1 Joh 5:16 vermeldt volgende tekst. “Als iemand zijn medemens een zonde ziet doen, die niet tot de dood voert, moet hij voor hem bidden, en God zal hem in leven houden. Dat wil zeggen: als zijn zonde hem niet doodt. Want er is een zonde die tot de dood voert, hiervoor geldt mijn aansporing om te bidden niet.”

In niet mis te verstane bewoording zegt de apostel hier dat er sommige mensen zijn voor wie hij niet bidt. En wel die mensen in wie de zonde hen gedood heeft. De term ‘dood’ slaat niet op het biologische leven, wel op het gemis aan contact met de Bijbelse God en zijn levenskracht. Dat leidt in de andere wereld tot een bestaan als een soort van zombie, uit wie de levenskracht is verdwenen. De mens is dan, zoals *psalm 88 (89) 11/13* suggereert, slechts als een refaïm, als een ziel zonder goddelijke geest. Zulke mensen ontnemen van hun medemens, als een kumo, diens levenskracht en geluk. Zulke mensen bidden zelf nooit tot God en willen ook niet dat anderen voor hen bidden. Ze volharden in hun boosheid. Ze hebben geen contact met God, elk gebed is zinloos en ook krachteloos. Vandaar dat de evangelist zegt dat hij voor zulke mensen niet bidt. Hun falend Godscontact werd veroorzaakt door een ernstige zonde tegen Gods hoge levenskracht. Bijvoorbeeld door iemand bewust en gewild van het leven te beroven, iets waarvoor het vijfde gebod van de decaloog waarschuwt. De Bijbel spreekt van ‘wraakroepende zonden’ en zegt dat deze niet worden vergeven, noch in deze wereld, noch in de andere. Zulke zonden hebben altijd iets te zien met een vorm van cynisme, met het koelbloedig opofferen van het geluk van anderen ten voordele van het eigen geluk. Deze fouten, zo zegt de Bijbel, worden dus niet vergeven maar moeten “aan den lijve” uitgeoefend worden. Centraal hierbij staat niet een vorm van wraak, wel een vorm van Gods inschikkelijkheid die de mens opnieuw een kans geeft en hem zo tracht op te voeden. Door het lijfelijke uitboeten realiseert de mens die de fout beging, zich in zijn ziele diepten datgene wat hij of zij anderen heeft aangedaan.

En dat verklaart dan weer de weigerachtige houding van Cayce of Haich om in sommige gevallen de medemens op stoffelijke wijze te helpen. Zolang zij in hun diepere ziel ‘versteend’ zijn van ieder Godscontact, leidt een effectieve materiële hulp, of een Trinitair gebed, tot geen enkele verandering in hun ethische houding. En dus ook niet tot een blijvend resultaat.

Over het weerhouden van mededogen schrijft J.J. Poortman, *Raakvlakken tussen Oosterse en Westerse filosofie*²⁹: “Dit conflict van emotionele roering en een door de wil na te streven dieper belang doet zich vaak genoeg voor. De moeder die voor de keuze staat het kind te sussen of het in de wieg te laten schreeuwen, de gehele opvoeding, die de keuze heeft tussen veel liefde en aandacht geven of niet. Het heeft telkens te maken met het al of niet weerhouden van medelijden. De tegenstelling tussen medegevoel willen geven en de mening het te moeten onthouden is er vaak één tussen liefde en verstand. Het contrast is al oud tussen de vader in het gezin, die de kinderen volgens bepaalde regels wil opvoeden en hen wil laten voldoen aan bepaalde eisen van de wereld en de maatschappij, en de moeder, die geneigd is rekening te houden met de ogenblikkelijke moeilijkheid van dit speciale kind”.

12.2.6. Het Bijbelse oordeel

Onze indeling toonde tot hiertoe een parallellisme tussen de niet-Bijbelse religies (12.1) en de Bijbelse religie (12.2.). Met het thema “het Bijbelse oordeel” is dit niet langer mogelijk. Zoals gezegd kent de niet-Bijbelse religie een cyclische opvatting van de geschiedenis. Er is steeds opnieuw een opgang en een ondergang. Nooit komt men tot een definitieve oplossing. Bijbels ligt dat anders. Daar verloopt de geschiedenis progressief. Tot aan het laatste oordeel.

Het individuele oordeel

Mensen die een bijna-doodervaring hebben gekend, zeggen dat men het hele voorbije leven in een oogwenk aan zich ziet voorbijflitsen. En dit tot in de kleinste details. En bovendien in omgekeerde volgorde. Wat het laatst beleefd werd, komt eerst. De kinderjaren komen het laatst. Men spreekt van een panoramische herinnering. De oude catechismus noemde dat het singuliere of individuele oordeel. Men krijgt een zicht op de fouten en de goede daden. Het panoramische oordeel geschiedt niet zonder een ethische norm. Hieruit blijkt dat er wel degelijke een objectieve orde in de kosmos aanwezig is. De mens leeft niet vrijblijvend zoals een nominalistische visie dat stelt. Alle religies kennen dat. Zoals al gezegd: wie via een uittreding het licht tegemoet ging, kent geen vrees meer voor te sterven. Wie hierbij echter naakte zombies zag in een soort van duistere onderwereld, heeft daar een heel andere mening over. De mens ‘ziet’ in die luttele seconden net voor zijn dood, zijn individuele Godsoordeel op zich afkomen. Dit is niet het zogenaamde “laatste oordeel”, waar de Bijbel het over heeft in ‘*de Apocalyps*’, het laatste boek, en dat handelt over het einde der tijden. Voor Bijbelse zieners staat dit individuele oordeel bij een mens al tijdens diens leven af te lezen in de aura zelf. De Bijbelse ziener weet tot welk een ‘sfeer’ een mens behoort en waar hij of zij na de dood van het biologische lichaam zal gaan. Ja, voor wie op dat niveau kan zien is de medemens als een open boek, ook met de rode draad doorheen diens vele levens. Het kan onwaarschijnlijk overkomen, maar zo beschouwd kent de Bijbelse ziener de medemens beter dan dat deze mens zichzelf kent. Gewoon omdat de ziener ook de on- en onderbewuste ziele diepten onthult.

Het individuele oordeel kan zich uiten in tegenslagen allerhande, ja soms gelijken deze dan wel op een toeval, en kunnen het resultaat zijn van ‘gewone’ natuurprocessen. Religieus gezien is het leven echter overbepaald. Dit betekent dat een gebeurtenis meer dan één reden heeft. Zowel profane als sacrale invloeden kunnen zich laten gelden. Deze gedachte vinden we zoals al aangehaald (5.1.2.) onder meer verwoord in *la bible de Jérusalem*³⁰, het voorwoord, voorafgaand aan het boek *Esther*: “Dieu ne manifesta pas extérieurement sa puissance et cependant il dirige les événements “. “God toont zijn kracht niet naar buiten toe, niettemin leidt hij de gebeurtenissen”. Voor de gelovige is de schepping dan ook een voortdurend proces, waarin een godsoordeel zich steeds kan voltrekken. Dat illustreerden we onder meer hoger in de tekst (11.2.3.).

Max Heindel, *De cosmogonie der rozekruisers*³¹ beklemtoont dat de begeerte naar deze wereld, bij iemand die overleden is, hem in zijn verdere evolutie vertraagt. Heindel zegt dat dit bij de meeste mensen het geval is. De overledene blijft in het fijnstoffelijke lichaam nog op de vertrouwde aardse plaatsen rondhangen, omdat hij bijvoorbeeld moeilijk van zijn aardse bezittingen of rijkdom kan los komen. Hij moet dan met lede ogen toezien hoe anderen, onder meer de erfgenamen, bezit nemen zonder dat hij hieraan nog iets kan veranderen. Geleidelijk, en met pijn, leert hij begrijpen dat er voor hem in de materiële wereld niets meer te zoeken valt. Dan is hij gereed om zijn weg verder te gaan. Geen wrekende godheid bezorgde hem dit lijden, wel zijn te sterke gehechtheid aan de materiële wereld. Heindel zegt ook dat iemand die anderen tijdens zijn leven deed lijden, dit op een gelijke wijze zelf zal ondervinden. Tenzij hij nog tijdens zijn aardse leven deze misstap heeft ingezien en deze al geheel of gedeeltelijk heeft hersteld. Volgens Heindel en vele andere kenners, is het veel eenvoudiger fouten in deze wereld te herstellen. In een fijnstoffelijk lichaam zou alle lijden en pijn veel intenser worden gevoeld. Er is dan geen biologisch lichaam meer om die pijn te milderen.

Het laatste oordeel

Wij beginnen met de woorden die Lucas in Jezus’ mond legt (*Luc 17: 26/30*). “Zoals het

was in de dagen van Noë, zo zal het ook zijn in de dagen van de Mensenzoon (Jezus): men at en dronk, huwde en werd ten huwelijk gegeven tot op de dag waarop Noë de ark binnenging en de zondvloed kwam die allen verdelgde. Of zoals het was in de dagen van Lot (9.4.). Men at en dronk, kocht en verkocht, plantte en trouwde maar op de dag waarop Lot uit Sodoma vertrok, liet God vuur en zwavel uit de hemel regenen en verdelgde allen. Zo zal het ook gaan op de dag waarop de Mensenzoon verschijnt”.

Jezus heeft het over zijn terugkeer in macht “op het einde der tijden”. Wat opvalt, is dat er volgens Jezus een sterk gelijkende situatie zal zijn die Jezus’ terugkeer in macht, in de vorm van een Godsoordeel, uitlokt. Zo een Godsoordeel behelst de verdelging van mensen die niet beschikken over de weerbaarheid eigen aan Gods Geest. Ze beschikken niet over een boven de natuur uitreikende levenskracht. “De enen”, zo vermeldt *Mattheüs 25:46* “zullen een eeuwige straf, de anderen een eeuwig leven tegemoet gaan”.

Jezus benadrukt daarbij wat de antiek-Griekse tragedie vertoont: de tragische ironie. De mensen in kwestie zullen zich, zoals in de dagen van Noë en Lot, niet eens bewust zijn van wat hun boven het hoofd hangt. Ze zullen zo verdoofd en van hun eigenlijke sacrale situatie onbewust zijn. Behelst Jezus’ tweeledig voorbeeld dat in Zijn dagen, de dagen van het laatste oordeel, de seksualiteit zoals ze uitsluitend in het vlees beleefd wordt, ook een hoofdrol zal spelen? Dit blijkt niet zo direct uit wat hij voorspelt, maar men ontkomt moeilijk aan de indruk dat het zo zal zijn. Met andere woorden: heel wat mensen veranderen niet echt in de loop van de evolutie. Jezus’ eerste ‘verschijning’ in Israël, nu twee millennia geleden, lijkt bij hen geen noemenswaardige verbetering te hebben veroorzaakt.

Terloops: de dagen van de komende Mensenzoon worden heel wat gedetailleerder beschreven in Paulus’ tweede brief aan de Thessalonicenzen (*2 Thess. 1: 6/2: 14*), waar de grote geloofsafval die op komst is, uit de doeken gedaan wordt. Ook bij Jezus’ terugkeer - zo lijkt het - zal enkel een (klein?) gedeelte der mensen blijven geloven. Petrus vermeldt eveneens de terugkeer van de Mensenzoon (*2 Petr. 2: 4/5*). Ingekapseld in een meedogenloos hoofdstuk over toenmalige dwaalleraars heeft hij het eerst over de gewetenloze engelen, nadien komt hij terug op Noë en Lot.

Petrus schrijft dat God de engelen die gewetenloos te werk waren gegaan, niet heeft gespaard. Hij heeft ze in de tartaros (opm.: de diepe onderwereld) geplaatst en overgeleverd aan de afgronden der duisternis. Daar verblijven zij met het oog op het laatste oordeel op het einde der tijden. Petrus wil zeggen dat de a- en immorele dwaalleraars geen beter lot te wachten staat dan de hoge godszonen die zich danig misdragen. Vervolgens heeft hij het over de dagen van Noë, daarna over de dagen van Lot.

God heeft de oude wereld, van voor de zondvloed, niet gespaard. Wel heeft hij “acht personen” onder wie Noë, voorstander van gewetensvol gedrag, behoed voor verdelging, terwijl Hij de zondvloed ontketende over een wereld van godlozen. Hij heeft de steden Sodom en Gomorrha in de as gelegd en tot vernietiging veroordeeld, maar Lot, die leed onder het gedrag vol uitpattingen van misdadige mensen, gered.

Weerom vat Petrus samen. De Heer voert de schifting door. Godgewijde mensen weet Hij te redden uit de krachtproef. Maar godloze mensen houdt Hij apart met het oog op hun afstraffing op de dag van het laatste oordeel. Op de eerste plaats zijn het diegenen die door van God vervreemde begeerte gedreven, het ‘vlees’, de aardse levenskracht, involgen en de Heer afwijzen. Wij staan hier voor wat Paulus schrijft (*Galaten 6:7/8*): “Wie zaait in het vlees, zal

uit dat vlees verderf oogsten. Wie zaait in die Geest, zal uit de Geest het eeuwig leven oogsten”. Maar met het sterke accent op God als veroorzaker van die schifting van het oordeel.

Het oordeel van God staat te lezen in de individuele aura van de mens zelf.

Voor wie kan ‘zien’ is de medemens als een open boek, zo schreven we hoger in deze tekst. Wie, als Godbevriend ziener, rekening houdt met het oordeel van God, zegt bij een mens onder meer het volgende te ‘zien’.

- De vleesziel met haar gewoonlijk gele linten, wat de acupuncturisten ‘meridianen’ heten. Deze tonen zich over het hele vlezig gebied en zijn voorzien van lichtende knooppunten of energiecentra. Deze linten vertonen bijna altijd splitsingen, daar waar ooit kwetsuren werden opgelopen, en donkere vlekken, die de weggenomen energieën verraden.

- De beenderziel. Deze komt gewoonlijk voor als een verzameling kubusjes daar waar de botten in het beendergestel zitten. De kleur kan variëren van diep goud tot stinkend ‘zwart’. Dit laatste ‘stinkt’, doordat, met het ‘zien’, ook het paranormale reukorgaan in actie komt. Deze kwalijke reuk duidt feilloos op demonische invloeden.

- Verder ‘ziet’ de Godbevriende ziener de ‘kundalini’ of slangenenergie. Deze toont zich als een vuur dat tussen de stuit en het geslachtsdeel vertrekt. Deze ‘bloeit’, inderdaad, zoals de Hindoes sinds eeuwen ‘zien’ in de nek geleidelijk open in de vorm van één of andere bloem. Deze vecht aan haar wortel en onderstengel met een vuilgrijze massa, de levendodende ‘kracht’, die Godvijandige mensen of geesten in het levenscentrum van hun slachtoffers ‘instralen’,

- Verder vertoont deze energiestroom zeven wervelkanalen. In India kent men ze sinds eeuwen als ‘chakra’s”. Leeft men in vriendschap met God, dan toont zich deze energiestroom als gele en oranjekleurige vlammen.

- Rond het hele biologische lichaam ‘ziet’ men ook de verschillende onderdelen:

Vooreerst is er de lichaamsziel. Ze wordt zo geheten omdat deze vorm van ‘geest’ identiek is aan de grofstoffelijke lichaamsvorm. Na de dood kan deze ‘verschijnen’ of zich als weerschijn in een spiegel tonen als een lichaamsgetrouwe ‘schim’. Men herkent er de vroegere aardse drager in. Vervolgens tonen zich de verscheidene ‘uitstralingssferen’. Die zijn eerder grillig en smijdig van vorm. Denken we aan de kirlianfoto’s van bijvoorbeeld gezonde en zieke planten, die ook zulke aura’s hebben. Vooral geslachtelijke gevoelens dringen zeer diepgaand door. Zo ziet een godbevriend ziener zeer goed de fijnstoffelijke afdruk van geslachtsverkeer;

Merken we verder op dat - volgens een aantal godgelovige duiders - het aanvoelen, het ‘zien’ en vooral het begrippelijk duiden, niet veilig, ja zeer gevaarlijk is buiten het kader van het rijk Gods. Immers kwaadaardige krachten en instanties, eens dat men ze ‘voelt’, ‘ziet’, en duidt, slaan terug zonder genade. Wie dus niet door God daartoe uitgerust is, behoort erbuiten te blijven.

12.3. Oorzaken en gevolgen, enkele getuigenissen

12.3.1. De goudzoekers

Het begrip “oordeel van God” illustreren wij aan de hand van een Duitse ballade van Emmanuel Geibel (1815/1884) : die Goldgräber (de goudzoekers). De structuur is er één van wederzijdse nabootsing: “wat gij doet, doe ik na”. Deze structuur neemt God soms als middel om Zijn ‘oordeel’, Zijn ingreep in aardse zaken, uit te voeren. De religieuze basisgedachte wordt door één van de personen verwoord op het ogenblik dat hij de tragische ironie inziet. God oordeelt door middel van wederzijdse nabootsing: “Ook ik”.

De aanloop

Zij waren de zee overgestoken om naar geluk en naar goud te zoeken. Tom, Sam en Will, drie kameraden, gebruid door het weer. Zij hadden dag en nacht gegraven, zowel aan de rivier,

in de groeve, op de berg als in de mijnschacht. Ze hadden zonnegloed en regengekletter getrotseerd. Honger en dorst hadden zij verdragen. En dan, eindelijk, na maanden zwoegen en zweten, zagen zij plots in de diepte het loon voor hun werk hen toelachen. Daar lag het goud, zo mooi en glinsterend. Zij hakten het los en toen zij het vast hadden, konden zij het nauwelijks optillen! Zij juichten: “Nu zijn wij geborgen! Nu zijn wij rijk!”. Zij dansten rond het blanke metaal. Had eergevoel hun wellust niet getemd, dan hadden zij het begerig gekust. Tom, de jager komt op adem: “Laat ons nu rusten! Laten we na alle inspanningen onszelf verwennen met heel wat lekkers. Ga, Sam, en haal ons spijs en wijn. Laat ons feesten”.

De gelegenheid

Als dronken slenterde Sam weg. Naar het gehucht daar beneden. Verwarde gedachten kwamen in hem op, gedachten zoals hij er nog nooit had gehad. De anderen zaten op de bergelling. Zij streelden het schitterende erts. Will, de roodharige dacht hardop: “Het goud is fijn. Enkel spijtig dat wij het gedrieën delen”. “Gij meent dat?”. “Pas op, ik meen het enkel zo: met tweeën zouden wij aan de schat beter vreugde beleven. Maar, indien..” “Indien wat?” “Nemen wij aan dat Sam er niet was! Ja, natuurlijk, dan...”. Zij zwegen lang. De zon glom en fonkelde rond het goud. Plots mompelde Tom: “Ziet gij de bergkloof daar beneden?” “Waarom?” “Haar schaduw is diep en stom zijn de rotsen”. “Versta ik je goed?” “Waarom vraagt gij nog veel?” Wij dachten het beiden, en voeren het in gedachten uit. Een duchtige stoot en een graf in het gesteente! Zo is het dan direct afgelopen en delen wij getweeën! Zij zwegen opnieuw.

Als bloed over het goud

De gloed van de dag verzwond. Als bloed over het goud lag het late avondrood. Daar komt hun jonge kameraad terug. “Kom hier met de korf en de kruik!” En zij aten en dronken met diepe teugen. “Hé, lustig, broer, je wijn is sterk. Hij rolt als vuur door been en merg!” “Kom, beantwoord onze heildronk.” “Nee, want ik dronk al van te voren: van de slaap zijn mijn ogen loom. Ik leg mij in een of andere kloof! “Goede rust nu! En neem deze steek en deze erbij! Zij troffen hem met de messen zo goed dat hij wankelde en uitgleed in walmend bloed. Nog juist één keer hief hij het bleke gezicht naar omhoog: “Heer God in de hemel, Gij oordeelt. Omwille van het goud sloegen jullie mij wellicht neer. Wee u: gij zijt verloren als ik! Ook ik! Ik wilde de schat voor mij alleen. Ik mengde dodelijk vergif in uw wijn!”

Heer God in de hemel, Gij oordeelt.

Was het niet dat Sam het klaar uitspreekt, dan zou de ballade met haar sombere en dodelijke sfeer er als een gewone misdaad uitzien. Maar de ‘apocalyptiek’ of de onthullings-structuur van iedere religie die naam waardig komt even bloot in dat ene zinnetje: “Heer God in de hemel, Gij oordeelt”. Louter profaan is dit een banaal gebeuren in de menselijke jungle. Religieus echter gaat achter dit echt tragische gebeuren een macht schuil, de goddelijke macht, die een oordeel velt en dit in aardse termen vertaalt. De termen hier zijn zoals gezegd de wederzijdse neiging tot nabootsing die het menselijke bestaan in deze wereld zo dikwijls typeert. Sacraal gezien bedient de God, de Bijbelse God heel zeker, zich van seculaire structuren om zijn doel te bereiken.

12.3.2. Kelekele

Andranga, de wotsi

J. Ch. Souroy, *Sorciers noirs et sorcier blanc*³², (Zwarte tovenaars en een witte tovenaar), beschrijft een ‘expedition’ van een stukje koloniaal leger der Belgen in de oerwouden van Kongo. Zo komt een aantal soldaten in contact met een ‘wotsi’, een door zwarte magie getekende vrouw. Het verhaal is aangrijpend, ja, rauw. Vatten we het samen.

Een jonge en mooie negerin kwam naar de soldaten toe en vroeg hen een sigaret die zij ook kreeg. “Waarom ben je met witsel ingesmeerd?” vroeg de kapitein. “Omdat ik een wotsi ben” antwoordde de negerin. “Wat is je naam?” vroeg de kapitein. “Andranga”, was het antwoord. “Hebt gij een man?” De vrouw knikte bevestigend. “Zijn naam is Bandengwe”. “Hebt je kinderen?” De vrouw antwoordde ontwijkend. “Wat is een wotsi”? Vroeg de kapitein.

“Het zal een lang verhaal worden. Mag ik even gaan zitten?” klonk het antwoord. Vlug werd een zetel bijgehaald, met een nieuwe sigaret. Andranga vertelde.

Toen ik gewaar werd dat ik geen klein meisje meer was, nam mijn grootmoeder mij bij zich alleen en zei: “Andranga, ik moet u vertellen over uw moeder, de mooie Kwale, en de ellende die haar overkwam. Toen zij iets ouder was dan jij, had een zekere Kelekele een oogje op haar. Hij was een machtig magiër, en wij hadden schrik van hem. Hij was drager van het kwade oog. Een bruidsschat wilde hij niet betalen. Uw moeder was nog te jong om zich veel zorgen te maken. Ook Kamba, een jonge en vriendelijke man en een goed jager stelde belang in uw moeder. Hij was een schoonzoon naar mijn hart. Maar ik voelde onheil dat rondom ons loerde. Iedere keer dat uw moeder op stap ging, botste ze op Kelekele. Hij trachtte ze mee te lokken. Uw oom Sambo en Kamba werden twee vrienden. Zij hadden het listige optreden van de magiër doorzien. Zij haatten hem. Maar hem afranselen of doden zouden zij nooit aangedurfd hebben.

Ook Kamba stond op zijn bruid.

Zes maanden gingen voorbij. Kamba had als bruidsschat al twee geiten gegeven. Nu nog enkele kippen en een beetje koperdraad en de bruidsschat zou betaald zijn. Uw moeder zou zijn vrouw worden. Maar Kelekele wist dit alles en zei dat als ze zijn vrouw niet werd, zij veel onheil kon verwachten. Maar ook Kamba stond op zijn toekomstige bruid. Op zekere dag vertelde Kamba aan uw moeder zulke lieve woorden dat zij haar hak liet vallen en met hem het oerwoud introk. Maar Kelekele had een vermoeden. Boos ging hij op uw moeder toe en eiste haar als vrouw op. Zij had hoffelijk moeten weigeren. Doch zij vond er plezier in om de oude magiër te vernederen en zei dat ze al de vrouw was van Kamba. .

Daarop ontstak de magiër in een razende woede en riep: “Gij zult nooit de vrouw van om het even wie zijn!” Dan richtte hij zich tot zijn rivaal en siste: “Op u zal ik mij ook wreken, Kamba. Kijk goed naar de zon. Kamba wou opspringen om de smerige magiër te doden. Jammer dat hij het niet gedaan heeft!

Kamba nodigde daarop Kwale uit in zijn hut, hij verwachtte ze zodra het donker werd. Hij wilde eerst nog even Kelekele in de gaten houden. Dat was de laatste keer dat uw moeder Kamba gezien heeft. Andranga zweeg enkele ogenblikken. Een soort dierlijke angst maakte ze tot ijs.

Wat daarna is voorgevallen, heeft mijn grootmoeder, zo ging Andranga door, mij niet onmiddellijk verteld. Ze leefde in voortdurende angst. Kamba en Sambo waren plots verdwenen. Een tijdje later dook mijn oom Sambo weer op. Hij vertelde dat Kamba zijn hulp nodig had. Hij vertelde wat zich had voorgedaan en dat hij de magiër gevolgd was tot bij zijn hut. Hij vreesde een lotsworp. Na een hele tijd wachten sloop Kamba tot bij de deur en loerde door een spleet naar binnen. “Sambo, mijn vriend” zei hij, “wat ik gezien heb, gaat gij niet geloven, en toch, ik zag het zoals ik u nu zie”.

De hut was leeg.

In het midden van zijn hut bevond er zich een opening in de aarde, een groot gat. Net zoals dat van een aardvarken (opm.: een nachtdier dat zich met onder meer mieren voedt en zijn nest in de grond heeft). De uitgehaalde aarde was tot een grote hoop opgestapeld, juist naast de ingang van het hol. Maar de hut was leeg! Kelekele was er niet! Ik zweer het u. Ik heb hem zien binnengaan en heb de deur ononderbroken in het oog gehouden. Hij heeft zich veranderd in een aardvarken, heeft dan een hol gegraven en is er in gekropen. Er is gevaar Sambo, ik moet iets doen. Let jij op Kwale. En Kamba verdween. Samba ging hierop Kwale zoeken. Na lang zoeken vond hij ze aan de rand van het oerwoud. Zij leek te slapen. De angst van mijn oom trok weg toen hij zag dat zij ademde. Maar, toen hij dichterbij kwam, overviel hem een panische angst. Daar, ter hoogte van de knieën en vlak ernaast, was een opening, een gapend hol. Het verhaal van zijn vriend klonk nog in zijn oren na: bevend schudde hij lichtjes Kwale. Zijn stem stokte: Kwale! Kwale! Mijn moeder opende de ogen: een doodsangst was erin te lezen. Zij richtte zich op, stak de handen voor zich uit als om iemand af te weren, maar herkende haar broer en wierp zich wenend in zijn armen. “Sambo, wat voor droom heb ik toch doorgemaakt”. Helaas! Het was meer dan een droom. Het hol was daar.

Mijn moeder vertelde dat een plotse en onverklaarbare vermoeidheid haar lijf loom had gemaakt. Een loodzware slaap had haar onmiddellijk overvallen. Een droom was opgekomen: zij voelde een zwaar gewicht op haar borst, maar ze kon zich niet meer bewegen. Daarop had zij hetzelfde doorgemaakt als wat zij, een uur voordien, in het oerwoud met Kamba had beleefd. Maar zij had zich geweerd tegen een greep en een verstikkingsgevoel. Zij bleef in de greep van iets brutaals en griezels.

Zij zwoeren zich te wreken.

Sambo had het begrepen: zijn zuster de naakte waarheid bijbrengen kon hij niet. Hij vertrok. Met heel zijn wezen werd hij één bloeddorst. Hij ging recht op de hut van Kelekele in: zowel om Kamba te helpen als om zijn zuster te wreken.

Kelekele was hem echter voor. Hij had Kamba met een giftige doorn gestoken. Sambo besloot hulp te halen en liep het dorp in. Maar, toen hij met de broer van het slachtoffer terugkwam, was het lichaam van Kamba al verdwenen. Zij zwoeren zich te wreken. Toen Sambo even later Kwale ontmoette begreep zij onmiddellijk dat haar geliefde niet meer leefde. Hij vertelde haar dat hij Kelekele zou opzoeken om hem te doden, en dat hij zich daarna zou verbergen om aan het gerechtelijk onderzoek van de blanken te ontsnappen.

Sambo maakte vervolgens een diepe put op een pad dat Kelekele dagelijks nam, plantte er een aantal scherpe spiesen in en dekte de put nadien met takken en bladeren toe. De hinderlaag was klaar. Hij sprak met Kwale af dat zij net voorbij de put zou wachten op Kelekele. Toen deze later verscheen bedwong zij haar grenzeloze woede.

“Nog steeds dezelfde, gij, Kelekele!” riep zij met nauwelijks zenuwachtige stem. “Ja, ik ben het en ik wil u tot vrouw” antwoordde Kelekele. “Ik heb nee gezegd en het blijft voor altijd nee! Gij, gij zijt oud en lelijk. Ik heb mij aan Kamba gegeven. Nooit zal ik van u zijn”. Daarop lichtte zij haar schaamdoekje op en toonde haar jong vrouwelijk lichaam: “Kijk maar, Kelekele, dat alles is van Kamba. Nooit zult gij daaraan raken. Kom, indien gij dat durft, op mij af. Het mes dat ik bij mij heb zal u doden”. Meer was natuurlijk niet nodig: het zicht van Kwale's lichaam en haar taal brachten de magiër buiten zichzelf. Hij sprong toe. Maar, na drie sprongen zakte hij met een rauwe kreet in de hinderlaag.

Ondertussen was Sambo er terug. Gebrul kwam uit de put. Broer en zuster namen de nog resterende takken weg om niets van het tafereel te missen. Met dronken ogen keken zij toe: de

wraak! De zoete wraak! De magiër was afschuwelijk verminkt en trachtte zich los te wringen, vruchteloos. Hoe meer hij zich weerde des te meer pijn leed hij. “Kwale, gij hebt mij verschalkt. Maar mijn wraak is er al en zij zal eeuwig zijn! Uw Kamba is al door de jakhalzen opgevreten en ik heb u verkracht! Ik was daarbij in een aardvarken omgetoverd en dus zal het kind dat daaruit te voorschijn komt, van mij zijn. Van mij! Maar het is een beest! Voortaan zijt gij een vervloekte. Geen enkel ander man zal... De rest van wat Kelekele zei stierf weg. Sambo vulde de put met aarde, nam afscheid van Kwale en liep het oerwoud in. Andranga zweeg even en keek de soldaten om haar heen aan.

Misschien had Kelekele gelogen.

De kapitein: “Dus waart gij, Andranga, de baby die “het beest” moest zijn? Andranga knikte: “De vloek was wel degelijk op ons neergedaald. Het hele dorp koesterde zware vermoedens. Mijn moeder durfde nauwelijks de hut verlaten. Haar zwangerschap vorderde goed. Maar telkens weer dacht zij aan de baby en meteen rilde zij telkens weer. De gedachte dat Kelekele of een aardvarken haar had verkracht, kon zij niet uit haar hoofd zetten. Zij vermagerde zienderogen en baarde voortijdig en met erge barensweeën. Bevend, net een oud geworden vrouw, heeft mijn moeder mij voor het eerst in de armen genomen: “Een wonder!” Ik was, zo leek het, een baby net als alle andere baby’s! Mijn moeder en haar mama herleefden: “Misschien had Kelekele gelogen”. Jammer maar mijn moeder genas niet en acht dagen na mijn geboorte stierf zij op een mysterieuze wijze. Geen enkele vrouw uit het dorp wou mij voeden want het was algemeen gekend dat “het boze noodlot” in mijn moeder en in mij was. Daarop at mijn moeders moeder de nodige plantenbladeren en ‘s anderendaags gaven haar borsten al melk af. Zij kon mij voeden. Welke bladeren weet ik niet, met mijn mama is het geheim der familie verloren gegaan. Net zoals alle andere kinderen ben ik opgegroeid. Van heel de geschiedenis wist ik niets af. Voor mij was mijn grootmoeder mijn mama. Maar op zekere dag heeft zij mij alles verteld. Later huwde ik met Bandengwe. Maar jammer genoeg heeft mijn man nooit met mij liefdespel mogen plegen. De eerste keer dat hij mij tegen zich aandrukte, rees een vreemde macht tussen ons beiden op en werd mijn man het bed uitgeslingerd. Meermaals trachtte hij de onzichtbare vijand te overmeesteren. Tevergeefs. Toen begreep ik dat Kelekele er nog altijd was. Van toen af liet een dodelijke angst mij niet meer los. In de nachtelijke duisternis voelde ik telkens weer ijzige handen mij betasten. Telkens verscheen de beeltenis van Kelekele zoals mijn grootmoeder hem beschreven had, vóór mij. Daarop nam ik mij voor mij te witten: eens gewit zou een geest mij niet meer zien. Overdag lukte mijn list wel, maar ‘s nachts werd het weer hetzelfde tafereel. Ik werd nooit de vrouw van Bandengwe.

Tot zover onze samenvatting. Het verhaal besluit met te beschrijven hoe de vier militairen dan een soort van ‘nep’ exorcisme uitvoeren op Andranga. Zij nemen haar verhaal met zijn occulte achtergrond niet ernstig en ‘spelen’ voor psychiater, waarbij ze haar willen overtuigen dat zij, de militairen, de macht hebben dit kwade lot ongedaan te maken. Zieners zeggen ons dat hiermee het occulte probleem van Andranga helemaal niet is opgelost. Een definitieve oplossing is slechts mogelijk wanneer iemand die occult sterker is dan de magiër Kelekele, Andranga uit diens invloed bevrijdt.

12.3.4. Zij is erin voor altijd.

Gij, blanken, hebt een andere God dan wij.

H. Trilles, *Een vreselijke tovenaarsgeschiedenis*³³ vertelt ons de volgende gebeurtenis. Het primitieve cynisme dat ons verhaal kenmerkt, contrasteert fel met J.J. Rousseau’s “goede wilde” (“bon sauvage”). Trilles was jarenlang missionaris in Frans-Kongo. Daar vernam hij op zekere dag dat in een dorp een vrouw zwaar ziek lag. Zij was, als de vrouw van een magiër, echter zeer ontoegankelijk voor een priester. Trilles maakte van de afwezigheid van de man

gebruik om de vrouw “de elementen van het christelijk geloof” bij te brengen en stelde haar voor zich te laten dopen, iets waarmee zij onmiddellijk instemde. Trilles: “Ik was bezig met de voorbereidingen voor het doopsel, toen haar man verscheen. In één oogwenk had hij de situatie door. Zijn woede was onbeschrijfelijk. Met een blinkend mes in de hand stormde hij op mij los greep mij bij de schouder en hief de arm omhoog.”

- “Sterven zult gij!” brulde hij. Ik kneep de ogen dicht maar hij bedacht zich. Trilles werd hardhandig uit de hut gezet. Hij bleef op enige afstand staan.

- De magiër tot Trilles: “Mijn vrouw is zeker zwaar ziek?”

- “Ja, heel ziek”.

- “Zou zij ervan sterven?”

- “Voor zover ik kan oordelen, ja”.

- “Ik, ik ben er zeker van. De geest heeft het mij gezegd. Trouwens, niets liever dan dat.”

- “Waarom?”

- “Dat zijn mijn zaken. Maar zeg eens: waarover hadt gij het met mijn vrouw? Zeker over het middel om na de dood gelukkig te zijn?”

- “Inderdaad.”

- “Dat wist ik! Gij, blanken, hebt een andere God dan wij. Na de dood, indien men gewetensvol was, neemt hij u met zich mee, maar, indien men kwaad deed, dan straft hij met een eindeloze straf”.

- “Ja, zoiets is zeker”.

- “Goed zo! Nu ga ik naar mijn vrouw. Blijf hier even op mij wachten.”

Haastig was hij weg. Ik wachtte, onophoudelijk biddend. In de verte hoorde ik het ruisen van een waterval. Eén uur, twee uren gingen voorbij. Plots was de man daar terug.

- “Kom, mijn vrouw wacht op u.” Ik volgde hem de donkere hut binnen. Op het bed lag roerloos een zo goed als vormeloze massa. Op de modderige grond gleed ik uit en viel. Aan mijn witte toog veegde ik mijn handen af. Aan het hoofdeind stond de magiër. Bewegingsloos lag daar de vrouw. Ik noemde ze bij haar naam, geen antwoord. Ik nam ze bij de hand: zij was koud! Ik boog mij over haar heen: een dolk stak tot het gevest in haar borst.

- “Morsdood is zij! Er is niets meer aan te doen”. Aldus de man. Glimlachend. Terwijl ik hem alle mogelijke verwijten maakte, glimlachte hij al maar door. Eindelijk sprak hij: “Luister eens. Deze vrouw die gij hier ziet, haatte ik. Ik kan ze niet meer luchten. Omdat zij Evoe had zo dat zij het hart van mijn twee kinderen opat. Ze zijn ervan gestorven.”

De wraak zou des te zoeter zijn.

Trilles zegt dat wie ‘Evoe’ heeft, ‘s nachts kan uittreden, in het lijf van anderen kan dringen om er het hart uit te vreten en het bloed te drinken. Dit fenomeen komt over de hele planeet voor waar men nog oog heeft en aanvoeling betreffende occulte schadelijke werkingen. In Nieuw-Guinea kent men het als ‘kumo’ (10.4.).

De magiër: “Van dan af had ik het recht ze te doden. Maar mijn god heeft mij aangeraden hiermee te wachten tot uw komst. “Omdat”, zo zei mijn god, “de wraak des te zoeter zou zijn”. En antwoord mij nu eens op het volgende: zou mijn vrouw, indien gedoopt, niet in de hemel gekomen zijn?”

- “Niets zekerder dan dat”.

- “Wel, ik heb ze gedood juist voordat het doopsel werd gegeven! Opdat zij eeuwig in de hel zou branden.”

- “Waarin gij u vergist, want al vorens te sterven volstaat het verlangen naar het doopsel”.

- “Dat weet ik! Heel goed weet ik het! Maar zeg eens, indien men na een moord begaan te hebben (opm.: de magiër denkt aan de occulte doding van de twee kinderen met behulp van evoe), sterft, waarheen gaat men dan? Naar de hel? Of is daar soms één uitzondering op?”

- “Nee! Niet altijd. Alvorens te sterven kan men er berouw over hebben”.

- “En indien men sterft terwijl men iemand doodt of terwijl men iemand verlangt te doden?” (Opm.: de magiër denkt hier aan wat hij deed toen hij de dolk in de vrouw plofte.)

- “Dat is niet zomaar duidelijk: God is immers danig goed”.

- “Luister dan naar wat ik gedaan heb. Mijn enige verlangen was dat die vrouw eeuwig in de hel brandt. Toen ik dus bij haar terug was, begon ik ze uit te schelden en te slaan. Eerst verdroeg zij alles gewillig. Daarna werd zij echter woedend. Toen ik ze eenmaal goed woedend zag, heb ik ze uitgelachen om haar onmacht. Daarop zocht zij iets om mij te treffen: ik gaf haar een mes in de handen.

- “Tref mij maar!” zei ik toen. En, uitgerkend op het moment dat zij wilde toeslaan, heb ik ze doodgestoken. Zoals gij ziet: zij is op de grond gevallen daar waar gij uitgegleden zijt. Bekijk uw kleed maar eens”. En echt, ik stond te midden van het halfgeronnen bloed. Mijn toga vertoonde twee rode vlekken. Daar waar ik mijn handen had afgeveegd.

- “Wat zegt gij ervan? Is mijn wraak niet perfect gelukt? Want nu kan uw God mijn vrouw niet meer met zich meenemen!”

- “Alleen God weet waar uw vrouw nu is”.

- “Deze avond zal ik het ook weten. Ik zal het aan mijn god vragen en hij zal het mij zeggen”. Hij greep een andere dolk. “Maak u hier weg of...” Heel en al onthutst sprong ik de hut uit. Doch niet zonder aan het ontzielde lichaam een laatste zegen gegeven te hebben. Een ontzield lichaam waarvan de ziel - wie weet? - toch misschien “in de hemel” was. Want zij had ten slotte toch naar het doopsel verlangd.

Enige uren later, in een donkere nacht, hoorde ik de stem van “de vervloekte” (Trilles spreekt over zo een magiër als over een vervloekte) voor mijn hut schreeuwen:

- “Zij is erin! Voor altijd! Voor altijd! Hoort gij het ... voor altijd!”

Tot zover dit verhaal van pater Trilles. Men ziet dat geloofsverkondiging voor meer dan één duiding vatbaar is. Deze vervloekte steunt er zich op om iemand die ‘evoe’ is, voor eeuwig in “de hel” (wat dat ook zijn mag) te werken. En dit met een psychologische kennis van de gemoedsreacties van zijn vrouw, die menig westers mens hem zou benijden.

12.3.5. Zie eens waar ik nu ben.

Van pater Trilles geven we eveneens het hier volgende verhaal dat we beschreven vonden in M. Marin, *l'âme humaine et sa vie future*³⁴ (De menselijke ziel en haar toekomstige leven).

In een evenaarsdorp aan de oever van de rivier Mpiri, toen Alèn genaamd, was een zekere Olane dorpshoofd en zijn broer, Etare, was er de tovenaar. Etare voelde zich bedreigd door pater Trilles, die met zijn bekeringswerk steeds aan invloed won. Telkens deze missionaris het in zijn sermoenen had over het vuur van de hel en de demonen die er verbleven, kon Etare het niet nalaten om met sarcastische opmerkingen de pater steeds weer belachelijk te maken. Lezen we het verhaal zoals Trilles het bij het begin van vorige eeuw optekende.

Een hevige storm had ons verhinderd overdag naar het dorp te gaan. En nu, rond middernacht, was het onweer nog niet uitgewoed. Een zwoele warme maakte het slapen erg moeilijk. En dus zochten we verkoeling buiten op het terras. Toen we er enige tijd zaten, klonk er plots wat verder, in de buurt van het missiehuis, een wild geschreeuw, gevolgd door een klaagzang. Enkele inboorlingen kwamen aangerend. Olane, het dorpshoofd, liep vooraan. “Pater!”, riep hij, “er is iets ergs gebeurd. Etare is overleden”. Bij Trilles aangekomen vervolgde hij zijn verhaal. “Olane is dood. Hij is verdronken. We zagen zijn lichaam in het water liggen. Maar even later was hij terug en zei: “Zie eens waar ik nu ben”. Hij stond daar in levende lijve bij ons, maar midden in een zee van vlammen. Hij raakte met zijn handen de deur aan en die vloog in brand. Wij willen na onze dood niet terechtkomen waar hij nu is en komen u vragen of u ons nu kunt dopen.”

“Niet zo snel”, riep Trilles enigszins verbaasd. En jij, Olane, vertel me nu eens rustig wat er gebeurd is. Nog sterk onder de indruk vervolgde het dorpshef: “Kijk, Pater, vanmorgen trok mijn broer erop uit om te gaan vissen, doch een stevige windstoot deed zijn kano kapseizen. Vanop de oever zagen we het gebeuren, maar het was onmogelijk om hem te helpen. De wind en de regen waren te krachtig. We zagen hem verdrinken. Even later wisten we niet meer waar de stroming hem gedreven had”. Twee dorpsgenoten, die getuigen waren van het hele voorval, knikten bevestigend. Olane vervolgde: “En toen we met onze gedachten nog bij hem waren stond hij plotseling weer voor ons, bij de deur van de hut. We zagen hem, zoals we u zien, maar hij was helemaal rood, net zoals een gloeiende steenkool. En hij bleef branden, het vuur verteerde hem niet! - “Heeft hij met jullie gesproken?” - “Ja, hij zei: “zie eens waar ik nu ben, en ik hoop dat jullie hier ook spoedig zullen zijn”. - “Dan kwam hij naar mij toe en duwde zijn vinger tegen mijn borst, daar waar nu die brandwonde is.” En inderdaad, op de borst van Olane was een diepe brandwonde te zien. Olane vervolgde: "Ik schreeuwde het uit van pijn en trok onmiddellijk terug". Ik riep: "Oh! Etare mijn broer!" En dan verdween hij ineens. Maar op het handvat van de deur en ook op mijn borst, kun je de afdrücken zien van zijn vingers.” De andere getuigen knikten weer bevestigend: “We hebben het allemaal zien gebeuren, en vrezen dat ons dat na onze dood ook kan overkomen. We hebben ons gehaast om het u te vertellen. We willen gedoopt worden. En zie, onderweg vonden we zijn dode lichaam. Het was aangespoeld bij de oever. Het was helemaal koud. Enkele vrouwen hebben het uit het water gehaald’.

Trilles vervolgt zijn verhaal. De volgende dag, ben ik met Olane en zijn metgezellen, de weg naar Alen opgegaan. Ik wilde met mijn eigen ogen zijn zwartgeblakerde lichaam zien. Toe we daar aankwamen, woedde er een grote brand. Het waren de goederen van Olane. De dorpingen, getrouw aan hun traditie, wilden niets behouden van een afgestorvene die na zijn dood nog kon verschijnen. Men wilde beletten dat hij zou terugkomen en zo de levenden angst zou aanjagen. In het midden van het vuur zag ik wat er restte van zijn lichaam... Bijna door het vuur verteerd, kwam het hoofd plots los van het half verteerde lijk. Met opengesperde kaken rolde het iets verder. Dat laatste beeld is me altijd bijgebleven. Ik heb hem nog het doopsel toegediend.

Het hele dorp heeft zich nadien bekeerd. Toch leeft de herinnering voort. Men kent hem nog maar al te goed: Olane, de dorpshef, de zwarte magiër, de verdoemde.

Het boek van Marin geeft ons nog andere getuigenissen van mensen die na hun dood aan bekenden verschenen zijn. Hierbij waren deze overledenen geheel gehuld in een zee van vuur en vlammen. Op alles wat ze aanraakten, zoals een boek of bedlinnen, zijn nadien brand-sporen te zien: de afdruk van hun hand, een duim of een vinger. Ze vertelden hun naastbestaanden dat ze zich in de onderwereld bevinden, en dat hun toestand uiterst rampzalig is.

12.4. Over oorzaken en gevolgen: samengevat

Dit hoofdstuk wil verduidelijken dat voor de religieuze mens het toeval niet bestaat. Alles heeft zijn oorzaak en zijn gevolg. Maar die werkelijkheid is niet voor iedereen onmiddellijk toegankelijk. Heel wat redenen voor wat gebeurt, bevinden zich in de sacrale sfeer en blijven voor Jan modaal on- en onderbewust. Slechts mantisch en magisch ingestelde mensen die bovendien sterker zijn dan het kwaad dat hen dan bedreigt, kunnen in die wereld doordringen en waarheid onthullen. Alle niet-Bijbelse religies kennen een godsoordeel, een ingreep van de wezens van de buitennatuur. Maar dat betekent dat hun oordeel zowel ethisch als onethisch kan zijn. De wil der goden is nu eenmaal onberekenbaar en de mens heeft er zich bij neer te leggen.

Magiërs kunnen met behulp van hun geesten en goden vanuit de fijnstoffelijke wereld ook oordelend optreden. Elke actie in de fijnstoffelijke wereld, elke lotsworp, kan als oorzaak gezien worden van een oordeel dat zich in de stoffelijke wereld uitwerkt. Maar dat geldt dan evenzeer voor elke tegenlotsworp. Magiërs kunnen fijnstoffelijke wachters doen ontstaan. Deze bewaken

dan één of andere heilige plaats en reageren automatisch als de heiligheid van zo een plaats geschonden wordt.

Vanuit zwart-magische praktijken kan op iemand een lot geworpen worden zodat deze geen geluk kent. Het slachtoffer straalt dit onheil in de omgeving ook uit. Sommigen van hen beseffen de tragedie die ze in hun ziele diepten meedragen. Een Trinitaire ingreep kan hieraan verhelpen. Slechts mantisch begaafden zien wat profanen niet zien, zo schreven we. Onder meer zien zij dat kwaad een reïncarnistische basis kan hebben. Fouten die in een vroeger bestaan werden bedreven, kunnen zich in het huidige leven uitwerken. Zij die een nederdaling ter helle meemaakten of hogere sferen konden bereiken, kunnen ons soms heel wat vertellen over de redenen waarom mensen zich in lagere of hogere sferen bevinden, en welke opdracht hen wacht om hun evolutie in positieve zin verder te zetten.

Vanuit een Bijbels standpunt gezien, spreekt men van een opvoedende ingreep van Godswegen. Een mens kan echter zodanig ‘versteend’ zijn in het boze, dat alle waarschuwingen aan hem of haar voorbijgaan. De enige remedie bestaat er dan in het kwaad dat ze anderen hebben aangedaan, zelf aan den lijve te laten ondervinden en het zo uit te boeten. Zolang dit kwaad niet is uitgeboet, kunnen occulte mechanismen beletten dat iemand geneest of geluk ondervindt.

Het kwaad dat iemand in de eigen ziele diepten draagt, kent een weerslag op alle fijnstoffelijke lichamen en op het biologische lichaam, zodat gezondheid naar ziel en lichaam in wezen een kwestie van ethiek en ethisch gedrag kan zijn. Wie bovendien in contact leeft met de Bijbelse God, kan zich beroepen op Trinitaire energieën om heel wat kwade invloeden af te weren. De Bijbel kent naast een laatste oordeel op het einde der tijden, ook een individueel oordeel dat zich eigenlijk voortdurend in het leven van elke dag afspeelt.

Vanuit de Bijbel krijgt men wel eens meer de indruk dat de mens niet steeds, ja eerder zelden voldoet aan de ethische en religieuze verwachtingen die in hem gesteld worden, wat maakt dat het oordeel hiermee in overeenstemming zal zijn.

Literatuurverwijzing Hoofdstuk 12

- ¹ Kristensen W.B., Verzamelde bijdragen tot kennis der antieke godsdiensten, Amsterdam, 1947, - Kringloop en totaliteit, o.c., 231/290.
- ² A. Gödeckemeyer, Plato, München, 1922, 112.
- ³ Rüdiger H., Griechische Lyriker, Zürich, 1949, 170 ff..
- ⁴ Gatti A., Bapuka, Zürich (CH), 1963, 61-66.
- ⁵ Gatti A., Het wilde Zwarte hart, Amsterdam, 1958, 106/ 115.
- ⁶ Davis Wade, De slang en de regenboog, Amsterdam, Contact, 1986, 65. (// The Serpent and the Rainbow, New York, 1985).
- ⁷ Lantier J., La cité magique, Paris, 1972, 130/132.
- ⁸ Neue Zürcher Zeitung, 2 augustus 1994 nr. 177, 16.
- ⁹ H. Webster, Le tabou (Etude sociologique), Paris 1952, 12.
- ¹⁰ Gris H., W. Dick W., Les nouveaux sorciers du Kremlin, 1978, Tcou, Fr. (In vertaling: Nieuwe parapsychologische ontdekkingen achter het ijzeren gordijn, Haarlem, 1979).
- ¹¹ Tempels P., Bantoe - filosofie, De Sikkkel, Antwerpen, 1946, 11, 50.
- ¹² De tv-zender Discovery world: documentaire: Living with the Kombai Tribe, o.m. uitgezonden op 25/01/2012, om 17.55u.
- ¹³ Grant Joan, Gevleugelde farao, Deventer, Ankh-hermes, 1994, 159.
- ¹⁴ Van der Zeeuw G., Helderziendheid in ruimte en tijd, Den Haag, 135.
- ¹⁵ Van der Zeeuw G., Helderziendheid in ruimte en tijd, Den Haag, s.d., 139.
- ¹⁶ Millard J., Edgar Cayce, profeet in trance.
- ¹⁷ Yesudian-Haich E., Einige Worte über Magie, 37.
- ¹⁸ La bible de Jérusalem, Paris, Les éditions du cerf, 1978, 397.
- ¹⁹ Fortune, D., The esoteric orders and their work, Aquarian press, 1982, 52.
- ²⁰ Van der Zeeuw G., Helderziendheid in Ruimte en tijd, den Haag, s.d., 178
- ²¹ Poortman, J.J., Ochêma, geschiedenis en zin van het hylisch pluralisme, Assen, 1954.
- ²² Van der Leeuw G., Phänomenologie der Religion, Tübingen: J. C. B. Mohr.
- ²³ Kilian Kirchhoff, Ueber Dich freut sich der Erdkreis (Marienhymnen der byzantinischen Kirche), Münster (Westfalen), 1940, 78, 136 en 158.
- ²⁴ Grant Joan, Meer dan één leven, Deventer, Ankh-hermes, 63-66.
- ²⁵ De teruggave van het Rituaal. Uit: D. Fortune, De geheimen van Dr. Tavernier, 25.
- ²⁶ Lancelin Charles, La vie Posthume, 205.
- ²⁷ Thetter R., Magnetismus, das Urheilmittel, Den Haag, s.d..
- ²⁸ Tresmontant Cl., La métaphysique du christianisme et la naissance de la philosophie chrétienne, Paris, 1961, 266/270.
- ²⁹ Poortman J.J., Raakvlakken tussen Oosterse en Westerse filosofie, Amsterdam, Van Gorcum, 1976, 69.
- ³⁰ La bible de Jérusalem, Paris, Les éditions du cerf, 1978, 535.
- ³¹ Heindel M., De cosmogonie der rozekruisers, heruitgave, Aubenas (Fr.), 1980, 90.
- ³² Ch. Souroy J., Sorciers noirs et sorcier blanc (La magie, la sorcellerie et ses drames en Afrique), Bruxelles, 1952, 81/104.
- ³³ Trilles H., Een vreselijke tovenaarsgeschiedenis, in: J. Teernstra, uitg./vert., Schetsen en verhalen uit Afrika, Weert, 1922, 50/55.
- ³⁴ Pater Trilles, De Boodschapper van de Heilige Geest, januari 1910, II. Overgenomen uit : Max Marin, L'Ame humaine et sa vie future, Desclée de Brouwer, Brugge, 1925, 253 ss.

Personenregister

- Anaximander, 4
Belsassar, 21, 22
Brezjnev, 3
Castaneda C., 16
Cayce E., 18, 19, 30, 39, 41, 53
Christus Jezus, 5, 10, 12, 18, 20, 25, 29, 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 39, 42, 43
Daniël, 21, 22
Danielou A., 36
Dante A., 14, 15, 16
David, 1, 14, 21
Davis W., 8, 53
Descartes R., 35
Drie-eenheid, 10, 25
Elias, 27, 28, 29
Fortune D., 12, 18, 30, 31, 37, 38, 40, 53
Gatti A., 6, 7, 53
Geibel E., 44
Grant J., 14, 15, 16, 18, 34, 36, 37, 39, 53
Gris H., 12, 53
Haich E., 19, 30, 39, 41, 53
Heindel M., 42, 53
Homer, 5
Ivanova V., 30, 31
Jahweh, 20, 22, 25, 29, 32, 40
Jelsin, 3
Jesaia, 20, 32
Johannes, 20, 32
Kant I., 35
Khrushchev N., 12
Kirchhoff K., 35, 53
Krishna G., 11, 27, 28
Kristensen W., 4, 53
Lancelin C., 38, 53
Lantier J., 9, 53
Maria, moeder van Jezus, 35, 39
Mikeas, 20
Millard J., 18, 53
Miterrand F., 3
Möller H., 14, 34
Mozes, 25
Narcisse C., 8
Nasser, 12
Noë, 42, 43
Paulus, 19, 24, 25, 29, 35, 39, 42, 43
Petrus, 43
Plato, 4, 15, 32, 38, 40, 53
Poortman J., 41, 53
Pythagoras, 39
Rivière J., 29
Ross E., 15
Rousseau J., 48
Rüdiger H., 5
Samuel, 25, 35
Shopenhauer, 19
Socrates, 32
Souroy C., 45, 53
Stalin J., 3
Sterley J., 14
Tagore R., 15
Teissier E., 3
Tempels P., 13, 53
Thetter R., 39, 53
Tresmontant Cl., 40
Trilles H., 48, 49, 53
Tutanchamon, 12
Van der Leeuw G., 34, 53
Van der Zeeuw G., 14, 16, 17, 31, 34, 53
Webster H., 11, 53